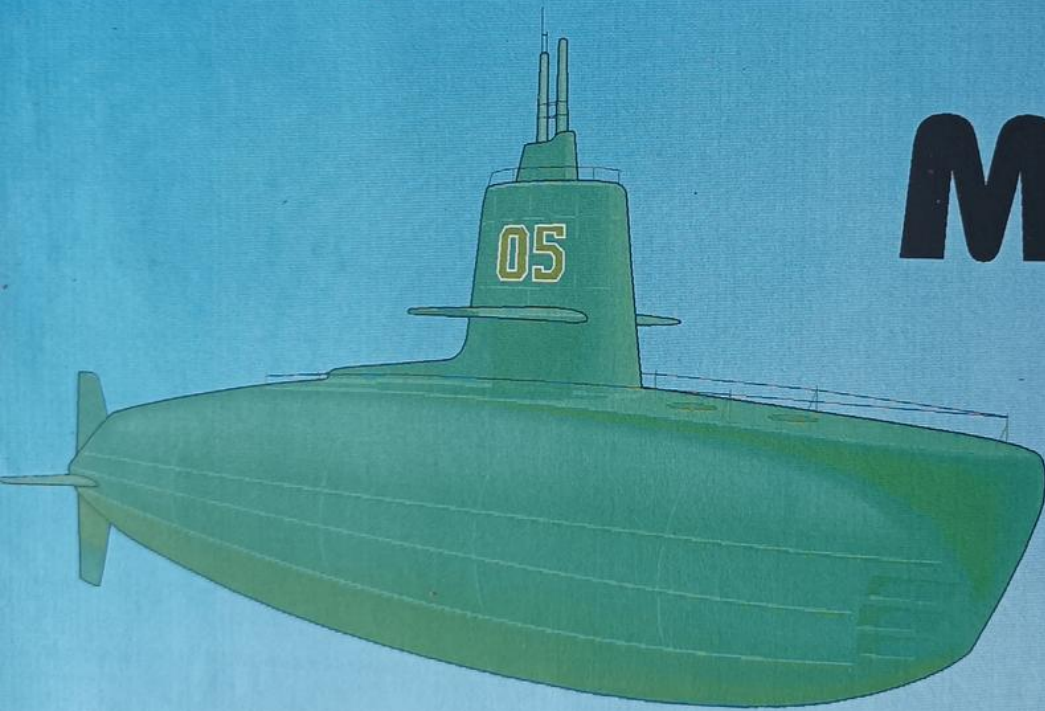

ONV 1.
KNIHA CTI

KLUB POTAPĚČŮ

METRO

2000

Judr. Bohumil Vodička – čestný předseda

Jaromír Bican	(1983) – předseda klubu
Jaroslav Crkal	(1983)
Michal Eliáš	(1994)
Petr Eliáš	(1996)
Martina Háčiková	(1997) <i>v nečinné členství od 2004</i>
Ivan Hasa	(1987)
František Chroust	(1983)
Aleš Chuchlík	(1994)
Jakub Ježek	(1983/1994)
Martin Ježek	(1983)
ing. Tomáš Kemmler	(1983)
Petr Machytka	(1994) <i>v nečinné členství od 2003</i>
František Marhoun	(1997) <i>skončil 2004</i>
Jiří Mařík	(1983)
Tomáš Mařík	(1983)
Martin Sýkora	(1983/1998)
Miroslav Sýkora	(1983)
Petr Sýkora	(1983/1994)
Vlastimil Tichý	(1983)
Jana Peřínová	(2000) <i>v nečinné členství od 2005</i>
Roman Dohnal	(2000) — " —
Tomáš Rod	(2000)

Novoroční plavání

Memoriál Zdeňka Dittricha

Memoriál Zdeňka Dittricha

Plavci: Sysel, Martin, Mac Gyver, Michal, Jakub

Pobřežní hlídka:

- u startu na Střeleckém ostrově:

Jaromír, Eva+Petr (s Jiřinkou a Lucii), Iveta+Míša, Kája, Martina, Jana

- u cíle: výše zmínění už bez Martiny a Lucie, Petr+Katka+Venda+Viktorka Machytkovi, Fóťa + maminka Eliášová + Michalova dívka Martina

Na rozdíl od loňského roku přibyl do řad plavců Jakub, který se na start dostavil doprovázen Kájou a označován na bříše žhavým pohrabáčem a oharky od cigaret (prý aby si pamatoval vstup do roku 2000) rovnou z hor. Jeho komunikativní schopnosti se ihned projevily, jelikož na Střeleckém ostrově se právě likvidovaly stánky ze silvestrovské trachtace, v nichž byly neprodané zásoby a Jakub se ihned s hlídačem dohodl, že když se ztratí dva kartóny plechovkových piv, nic se nebude dít.

Bratři Eliášové se vychytrale na start ■ dostavili bez zavazadel již převlečení do neoprénů a civilní šat nechali v autech u cíle. Po pózování pro fotografie a filmaře se vsunuli naši i potápěči ze spřáteleného klubu do chladných vln Vltavy a my ostatní se převezli k cíli, kde již čekali Machytkovi a rodiče Eliášovi, kteří, jak se zdá, našli v této novoroční akci zalíbení.

Ačkoli z břehu to vypadalo, že se všichni plavající s chladem vypořádávají dobře, většina z nich s povděkem přijala teplou vodu, kterou jim při výstupu z vody lil dvoumetrový Sam do neoprénů.

K zhodnocení akce se naši přátelé ■ přemístili do restaurace, členové našeho klubu do Jinonic, kde jsme při sledování navlhle videokazety mohli ještě jednou prožít studené chvílky.

Fotr K. Haggler

A. Chudík

E. Holáček Ida Cho

Bican

Jana Pet

Tichý

Krása
příjemná

at

dear 100

Tichý

Klement Hlaven

29. ledna 2000

Takhle jsme si užíli 90. narozeniny. V jedné chvíli nás bylo ubytě 20, ale nijak jsme si nepřekáželi. #

11. - 13. února

Rheinsberg 2000

Syssel, Mac Gyver

Ohne Eis untergetaucht

Nehmitzsee-Taucher untersuchen winterliche Wasserwelt im Zootensee bei Zechlinerhütte

JÜRGEN RAMMELT

RHEINSBERG ■ Auch wenn sie dieses Jahr auf Eis verzichten mussten – zwei Grad Celsius waren immer noch kalt genug: Zum 33. Mal trafen sich die Mitglieder des Tauchclubs Nehmitzsee (TCN) am Wochenende zum traditionellen Eis-Tauchen.

Der Tauchgang vollzog sich an Zootensee bei Zechlinerhütte – ihr angestammtes Revier am Nehmitzsee hatten die Freunde der Druckluftatmung vor einigen Jahren verlassen müssen – wegen des Naturschutzes. Anlass für eine Namensänderung war der Umzug aber nicht.

Mit den Nehmitzseetauchern stiegen am Sonnabend auch Sportfreunde vom Prager Tauchklub „Metro“ und mehrere Mitglieder des Zehdenicker Tauchvereins ins Nass. Sowohl zu den Tschechen als auch zu den Zehdenickern pflegen die Rheinsberger seit Jahren freundschaftliche Kontakte. „Besonderer Mut gehört

Mit Schutzhaute in die kalten Fluten; die Nehmitzsee-Taucher im Zootensee.

FOTO: JÜRGEN RAMMELT

nicht dazu, bei den jetzigen Wassertemperaturen in den Gewässern zu tauchen“, meinte Jürgen Rütz. Und dass Übermut schon gar nichts beim Tauchen zu suchen hat, bewies der stellvertretende Vorsitzende noch am gleichen Tag: Er brach seinen Tauchgang vorzeitig ab, weil sein Druckregler nicht richtig funktionierte. Da blieb es den anderen

Männern und Frauen vorbehalten, sich die winterliche Wasserwelt ausgiebig zu betrachten. Schutz gegen die Kälte boten während der 20- bis 30-minütigen Tauchgänge die Trocken- und Nassanzüge der Froschmänner. Letztere Bekleidungsvariante nutzt Wasser als zusätzliche Isolierschicht zwischen Anzug und Körper. Bei den Trockenanzü-

gen verhindern Manschetten an Hand- und Fußgelenken, dass Wasser unter die Neoprenhaute des Schutzanzugs gelangt.

„Die Sicht ist ausgezeichnet – schätzungsweise zwei bis drei Meter“, fand Matthias Schneider. Der Rheinsberger hatte sich mit einer Taschenlampe bewaffnet, um die Unterwassertierrwelt ein bisschen

zu erforschen. „Mal sehen, ob ich einem Zander ins Gesicht leuchten kann.“

Glück der anderen Art hatte einer von Schneiders Tauchkollegen: Er brachte vom Grund des Zootensees einen gut erhaltenen Teleskopkischer mit. Vielleicht würde Schneider ja dem Zander begegnen, der den Käscher einst einem Angler aus den Fingern

gerissen hat... Klamme Finger wurden anschließend an Lagerfeuer wieder „aufgetaut“. Für die inneren Temperaturen war Tee und Glühwein im Angebot. Nach den Tauchgängen ist Alkohol erlaubt. Die Freunde aus Prag hatten hierfür auch noch „Hopfenblütentee“ mitgebracht. Und während der erste Hunger mit Würstchen gestillt wurde, garte über dem Feuer ein Schwein am Spieß. Um den Braten hatten sich die Seesportler vom „Marineclub Rheinsberg“ gekümmert. „Auch sie sind seit Jahren bei unseren Tauchveranstaltungen mit von der Partie“, erklärte Jürgen Rütz.

Der TCN wurde im Mai 1967 gegründet und hat derzeit rund 20 Mitglieder. Den weitesten Weg hatte damals der inzwischen ehemalige Kernkraftwerksmitarbeiter Jörg Hille: Er fuhr einst 600 Kilometer zu seinen Vereinskameraden. Das offizielle Antauchen findet jährlich am ersten Sonntag im Mai statt.

Nemceky partelion

20. KVĚTNA

LETOS POPRVÉ NA ORLÍKU

Teplota vzduchu v 8,00 hod. 10 °C, vlhkost 71 %

Jaromír – Jana – Mirek – Martin – Eva

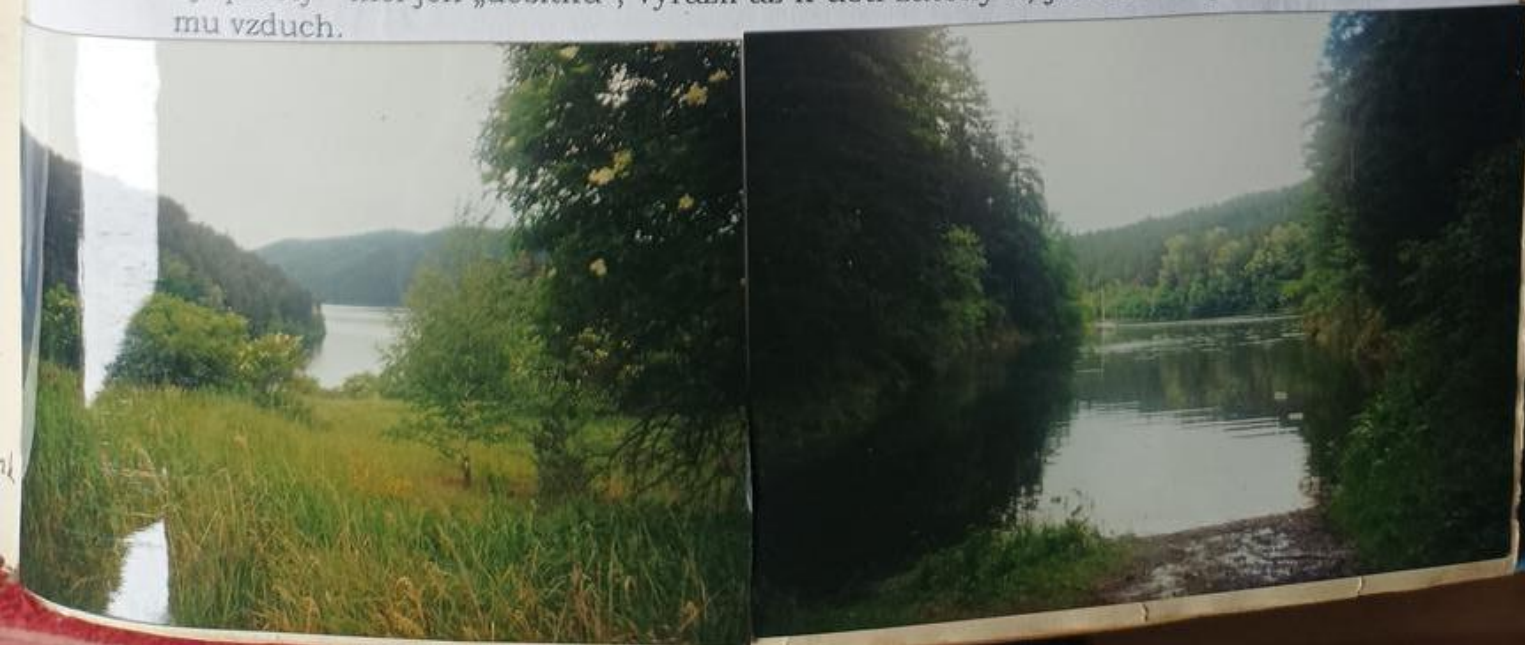
Zatímco mladíci (Jakub a Mac Gyver) pochodovali vyhlášenou trasu Praha – Prčice, vydali se zástupci starších, doprovázeni Janou a Martásem, na první letošní ponor na Orlik. Předseda si zakoupil nový oblek a hodlal ho řádně prozkoušet.

Počasí předvádělo všechny své podoby – střídavě svítilo sluníčko, střídavě lilo jako z konve a při podvečerním zastavení se ve Všetvicích jsme viděli Ježčí zahradu pokrytou vrstvou krup. To ale při ponoru nevadilo.

Voda byla nezvykle vysoká. Sjeli jsme k ní v 13,15 hod. vzadu v zátoce a po delší dobu trvajícím oblékání Jarda., Mirek a Martás zmizeli konečně pod hladinou (Jarda si napřed nemohl navléknout rukavice, poté zjistil, že si důkladně zavřel láhev, takže se pod hladinu chystal jako na dovolenou v zahraničí). Já a Jana jsme si vyšly přes vojenské území do tábora.

Tam vládl nezvyklý poklid. Po dlouhé době jsem zase viděla vodu až u schůdků, trochu sice „kvetla“, ale na břehu kvetly akáty a nad hladinou zářilo několik žlutých kosatců, takže nečistotu vody neutralizovaly pohledy na jarní přírodu. Nechtělo se nám zpět a s chutí bychom tam tak týden zůstaly. Potápěči se pohybovali v naší blízkosti a libovali si, že je voda teplá. Když se dosyta vyřádili, obrátili se k návratu a my také.

U parkujících aut se z vody nejprve vynořil Mirek, kterého nejspíš přece jen kromě ploutve škrtil i opasek, poté Martin, ale Jaromír nikde. Nejprve jsme se mylně domnívali, že pluje v levé části zátoky, odkud se ozývalo razantní šplouchání, ale byl to jen, jak se Jana výstižně vyjádřila, „nadmutý kapr“. Jardu jsme stále nikde neviděli a po půl hodině už jsme začali být nervózní. Naštěstí se objevil u tábora, a my viděli, že se přemísťuje po hladině. Důvod byl prostý - měl jen „desítku“, vyrazil až k ústí zátoky a, jak už to bývá, došel mu vzduch.

16.-18.6. 34. ORLIK

Endy

V červnu bude počasí normální

PRAHA (per) – Červen by měl být teplotně i srážkově normální, tedy v průměru 22 stupňů, zato červenec a srpen jak teplotně, tak srážkově nadnormální. Právu to v pátek sdělila Jana Ceč z Meteopressu.

Podle ní bude do 10. června počasí jasno až oblačno, místy přeháňky nebo bouřky. Noční teploty 14 až 8 stupňů, přechodně i chladněji, odpolední 20 až 27, o víkendu až přes 30 stupňů.

Od 11. do 20. června má být podle meteorologů zpočátku počasí jasno, postupně pak bude přibývat oblačnost s přeháňkami a bouřkami. V noci 14 až 8, odpoledne 24 až 30, ke konci dekadý 19 až 24 stupňů.

Od 21. do 30. června lze očekávat oblačno s přeháňkami a bouřkami, postupně méně srážek. V noci 14 až 8, odpoledne 19 až 25, později až 30 stupňů.

Jaromír Janda Michal + Tomáš
Petr E. - Irata - Fdta - Tomáš Rod
Ivan (do soboty večer) Ales Martina
Martin - Jitka - Lukáš Jakub - Kája
Tomáš K. - Helenka Fanda - Roman
Petr H. - Katka - Věra - Viktorika
Jitka - Kája Tomáš M. Jana Mirek - Eva - Martina
Vlasta - Gdina - Katka s Martinem

Petr S. - Jitka
Václav Toušek Lada a Jitka

Jürgen und Matthias

Ačkoli dlouhodobá předpověď slibovala celkem teplé počasí, několik dní před odjezdem se začali jednotliví meteorologové předhánět v líčení studené vlny, která měla naše území zasáhnout přesně v pátek 16. 6. Přesněji – celý den měly být přeháňky, teploty 13 – 17 °C, v noci dokonce 3 – 7 °C, do neděle pak jen mírné oteplování, maximálně do 22 °C. Při této předpovědi většina klubu oprašovala zimní bundy, neboť noci jsou na Orlíku chladné i ve dnech teplejších. Naštěstí – už ve středu v podvečer korigovali meteorologové svou temnou vizi o dva stupně a v konečném výsledku – až na dost chladné noci, bylo docela snesitelně, svítilo slunce, takže se dalo vyhřívát na molu a déšť jsme viděli jen na pár minut ve čtvrtek odpoledne.

Odjezd, jinak už to asi nejde, provázely zmatky a soukromé problémy členů klubu – Mirkovi přestal na autě hodinu před odjezdem fungovat alternátor, Vlastovi zemřela panímáma, Martina týden předtím neudělala zkoušku, takže ji musela v pátek opakovat atd. atd. Přesto všechno jsme od čtvrtečního poledne postupně vyráželi na cestu. Michal táhl klubové vybavení na vozíku, a byl dle vlastních slov „potupený“, neboť rychlost, kterou dokáže jeho jinak silné auto vyvinout, musela být omezoována, aby se předjet plně naložená AVIA, dostoupilo jeho pokoření vrcholu. Neméně dramatický průběh měla i přeprava Jakuba a Mac Gyvera, kteří již ve středu odjeli do jakéhosi stánku v kempu nepřilíš vzdáleném od tábora. Mac v autě vezl tři kolmo postavené sudy piva a jeden z nich mu vysklil okénko.

Konečně jsme vjeli do zátoky – pěkně postaru, okolo vojáků, protože cestu podél lesa zahradil jakýsi restituent, který si tam postavil maringotku. Kromě sportovního skladu jsme drželi klíče od všech dveří, což se nám později hodilo, když ve studni vypadlo čerpadlo a v kuchyni přestala téci voda. V kuchyni bylo nevlidno, podle všeho jsme tam uklízeli naposledy my v září, ale brzy jsme ji zútulnili, zaměstnanci KELI-PRO, s. r. o. zprovoznili chlazení a první zlatavý mok zapěnil v püllitrech. Než dorazili další účastníci začalo být veselo.

Večerní ponor absolvoval Sysel a Michal, který přinesl jednu pidiribu a jednoho ucházejícího okouna. Nejvíce se rozjařili bratři Ježkové, jejichž komický výstup s bantamovým kolečkem potěšil všechny přítomné. Za veselého prozpěvování písně Zmýlená neplatí jsme se rozešli do svých spacáků.

V pátek bylo sice nepoměrně chladněji než v předchozích dnech, ale kdyby nebylo větru, dalo by se říci, že bylo příjemně. Přítomní se vystřídali pod vodou a Sysel předvedl zajímavosti pod molem zájemci o potápění Václavovi. Od poledních hodin se postupně sjížděli zbylí účastníci, v podvečer pak přijeli přátelé z Rheinsbergu Jürgen a Mathias. Jak se posléze ukázalo, reprezentativní vzorek německého potápěčského klubu, byl kvalitní.

Jakub se, po loňském debaklu nehodlal smířit s tím, že by se Němci nenaučili píseň z filmu Ať žijí duchové. Přidělil Jürgenovi a Mathiasovi psaný text a v konečné fázi zněla tábořem i z německých úst čeština. Pro Jürgen, dostatečně vládnoucího ruštinou, nebyli „skřítkové“ takový problém, Mathias ale roztomile zaměňoval výslovnost, takže „chopte se nářadí..“ vyznělo v jeho provedení jako „čopte se nářadí...“. Zazářil ale árií z opery G. Verdiho Nabucco (videozáznam k dispozici).

Katka T. se svým přítelem Martinem přivezli během večera štěněcí miminko (čivava). Když po cestě běžela myš, bylo ušaté zvířátko skoro menší než ona. Psím vládcem celého Orlíku byl navýsost spokojený Endy. Žádný jiný pes nepřišel a Endy se tak zúčastnil všech našich akcí.

Katka Mch.(rozlišujeme od Katky M., Jirkovy dcery, která všechny překvapila svou vyspělostí) v nestřežené chvíli uzmula kameru a nasnímala několik desítek detailů tváří členů klubu i rodinných příslušníků, což se ukázalo jako zcela zákeřný nápad, protože většina z nás (a to i mladíci) vypadala zblízka a v polosvětle jako zombie. Omlouvá ji jen počet vypitých sklenek. Byla to veselá a plodná noc, po níž bylo ráno jen málo lidí čiperných. V sobotu dopoledne šli do vody jen němečtí přátelé.

I když Tomáš M. dorazil v pátek na Orlík až ve 22 hodin, už v poledne vonělo z kuchyně vepřové na paprice s knedlíčkem a večer jsme si smlsli na pečených kuřatech s bramborem a hezky barevnou dušenou zeleninou. Jako již poměrně zdatného pomocníka měl Martasa, takže na nás ostatní zbylo jen škrábání brambor – dalo se to vydržet.

Celé odpoledne probíhala obvyklá činnost – členové klubu pod molem, zbytek přítomných na molu, Mac Gyver do potápění zaučoval kamaráda Tomáše. Do přehrady byly postupně sraženi: zájemce o potápění Václav, Vlastík (2x) a zcela neobvykle i Sysel. Michal spadl (2x) do vody vlastním přičiněním, „trojčátkem“ – rodí se nám další potápěč? Venda Machytka prodělal svůj křest s

Večer byl poněkud nevýrazný. Do vody se nikomu nechtělo, protože byla docela zima, venku se moc sedět nedalo a když jsme se uhníždili v kuchyni, padal na nás spánek. Obří hrnec Syslova čara se překvapivě až na pár litrů vypil. K posledně zmíněnému je třeba dodat, že základ čara tvořila hromada domácího vína z produkce Alešova tatínka (ročník asi 1982) a mladíci si stěžovali, že je v nápoji málo kořalky, a proto si do hrnků dolévali 70% nápoj z pelyňku pravého (*Artemisia absinthium*).

Neděle už byla příjemně prosluněná, lidé postupně odjížděli a nám se zase po dlouhé době podařilo zlikvidovat pozůstatky našeho pobytu do 17 hodin. Také zadané úkoly jsme splnili: žebříky na molu byly přimontovány, lodě, dny vzhůru, spočívaly tamtéž v plném počtu a noční stolky, které jsme měli nanosit k boudičce nad cestou, měly své pevné místo. Byl čas k odjezdu. Nejednen z nás při něm utrousil, že by si víkend klidně prodloužil, alespoň na týden.

PS: Již ve 20 hodin jsme (Syslí rodina), Petrova Jiřinka a Michal se svou Martinou, která se bohužel Orlíku nemohla zúčastnit, shlédli videozáznam celé akce, a tak si hezké chvíle na pár hodin zopakovali.

NAŠE ÚLOVKY

1. PLOTICE

Poř.	Délka	Váha	Nástraha	Uloveno	Revír	Způsob lovu	Ulovil
1.	18	100g	Michal	15.6.	481501	H	Michal

2. CANDÁT

Poř.	Délka	Váha	Nástraha	Uloveno	Revír	Způsob lovu	Ulovil
1.	25	250g	Michal	16.6.	481501	H	Michal

3. KAPR

Poř.	Délka	Váha	Nástraha	Uloveno	Revír	Způsob lovu	Ulovil
1.	40	1,5kg	trojhák	16.6.	481051	podsek	Machy
2.	42	1,5kg	trojhák	16.6.	481051	podsek	Machy

4. OKOUN

Poř.	Délka	Váha	Nástraha	Uloveno	Revír	Způsob lovu	Ulovil
1.	23	250g	Michal	15.6.	481501	H	Michal
2.	25	310g	Michal	16.6.	481501	H	Michal
3.	25	350g	Michal	16.6.	481501	H	Michal

STRMILOV

5. - 13. srpna

Přítomní celý čas: Mirek-Eva-Martin, Mac Gyver-Míša, Jana
většinu pobytu: Iveta, Tomáš R.-Davídek
6.-11.8.: Petr
5.- 9.8.: Jakub
10.-13.8.: Michal-Fóťa
12.8.: Petr Skřivan
Slibovali a nepřijeli: Machytкови, Kája

S místem letošní tuzemské potápěčské dovolené jsme si nedělali příliš starosti, zvolili jsme opět Strmilov a to nebylo dobře. Kemp se od devadesátých let nijak příliš nezměnil a ačkoli nám to dříve nevadilo, protože uvolněný styl postsocialistického zařízení „zaplat a dělej si co chceš“, byl pro náš účel docela vyhovující, letos jsme ale svorně usoudili, že se doby změnily a za své peníze očekáváme zcela jinou službu. Nájemkyně areálu (nepříjemná baba, se kterou jsme měli skoro všichni konflikt) se snaží vyrazit z kempu co nejvíce peněz, aniž by do něj alespoň trochu investovala. Tak se výrazně zhoršila kvalita WC, na zábradlí před oblíbeným stánkem oprýskala barva, šlapadla fungují jen některá atd. atd. Aby jí do kempu nepronikali neplaticí lidé, posadila na bránu přitroublého adolescenta, který zvedl závoru teprve tehdy, když viděl za okénkem vozu doklad o zaplacení pobytu. Plynulý pohyb před vjezdem vystrachali v přihrádce auta patřičnou „bumážku“. No, víckrát tam už nepojedeme.

Když jsme se v sobotu odpoledne sešli na místě, byla osádka našeho auta (Mirek-Eva-Martin a Jana) poněkud zklamaná i místem, kde Jakub a Mac s Míšou postavili stany. Tam, kde jsme v minulých dvou letech tábořili bylo obsazeno a přestože o kousek dál u březového hájku bylo volno, scházel dohled od „stánku“ a WC, vedle pláže s lavičkami. Rozbalili jsme se tedy na být výhodou, neboť jsme si vždy večer jednu lavičku půjčovali k ohníčku.

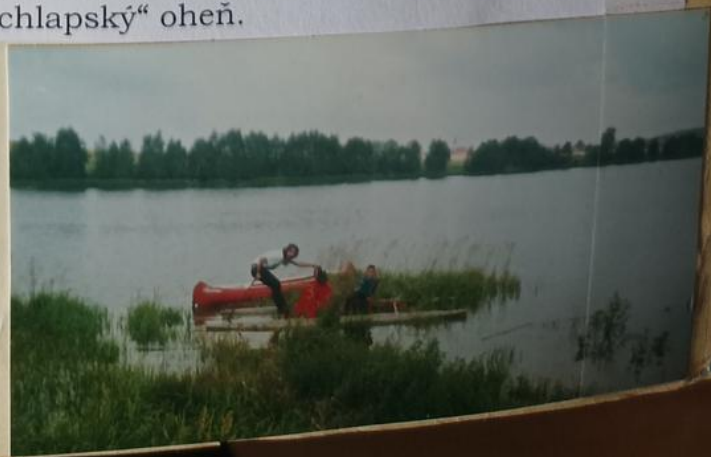
Neděle proběhla v očekávání večerního příjezdu Ivety a Petra. Jakub s Macem povzbuzení nočním výletem za Kájou do Kamenice, usedli již v 11 dopoledne ke stánku a v káfeh s rumem prožili celý den. Když se konečně

okolo 19,30 dopotáceli ke stanům, začala bouřka. Zmožený Jakub se svalil pod altán a usnul, my ostatní uvítali Petra s Ivetou a společně zadoufali, že brzy přestane pršet. Tento optimismus nebyl na místě, nebo je slovo „brzy“ relativní. Celou noc se nad Komorníkem honila jedna bouřka za druhou, blesk stíhal blesk, duněl hrom a déšť trval nepřetržitě 12 hodin. Což o to, pod altánem nám bylo docela dobře, ale ačkoli jsme se pečlivě prolévali grogy, postupně jsme vlhli, vkrádala se do nás zima a už o půl druhé jsme se rozešli do stanů. Během noci jsme se ale pravidelně scházeli u altánu, abychom buď přikryli Jakuba, nebo vyslechli zvracejícího Jakuba, nebo prostě jenom proto, že nás stále se vracující bouřky probudily. Ráno bylo sice zataženo, ale nepršelo a Jakubovi bylo hrozně špatně.

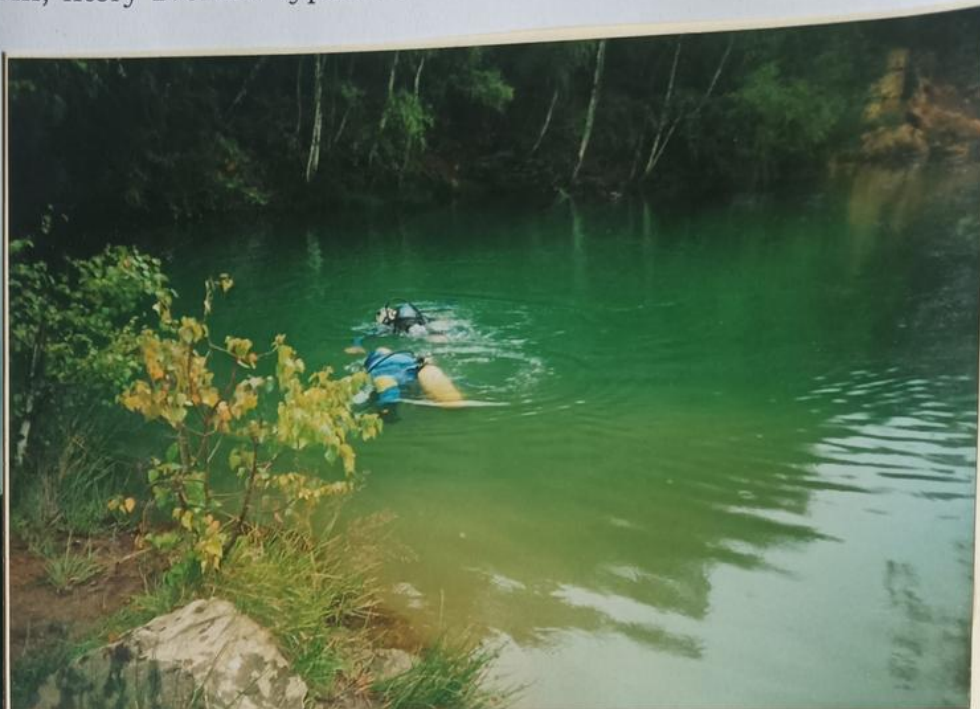
Vzít sebou plastový altán byl dobrý nápad. Zadní stěna vytvořená z velké plachty nás oddělovala od kempu, levý bok kryl Macův stan a když pak z pravého boku zaparkoval Tomáš tranzita, vznikl prostorný přístřešek. Ten se nám stal shromažďovací místností, umístili jsme do něj varič, basy s pivy a odpadkový pytel, při vyjíždkách jsme pod něj skládali kempinkové židličky a v neposlední řadě v něm přespávali v něm Jana, Martin a Petr. Kdybychom tyto altány měli dva, vyspali bychom se tam asi všichni a nemuseli vozit stany.

V pondělí jsme po chutném obědě v Kunžaku, zajeli do přilehlých lesů na houby a byli jsme nadšeni jejich úrodou. Právě hříby, křemenáče a jiné výstavní kousky se staly součástí naší večeře, z lesa jsme dovezli první polena a v kempu konečně po roce vzplál „chlapský“ oheň.

Od úterý jsme pak začali naplňovat plány, které jsme si vytvořili ještě v zimě – potápění ve všech možných lokalitách. První byla na řadě Kamenice nad Lipou – lom, který zvenku vypadá docela dobře, ale v jehož vodách není žádný život.

Jakub nás ve středu, kdy už převládalo slunečné počasí, opustil s tím, že má angínu, spoustu práce okolo výměny bytu a pocit, že se bez něj v Keli Michal sám neobejde, jelikož Václav (IQ 118) dostal salmonelózu. No comment.

Na čtvrtek Mirek naplánoval potápění ve Vranovské přehradě. Tohoto výletu jsem se nemohla zúčastnit, jelikož Martin dostal angínu a v horečkách záviděla. O nic jsem ale nepřišla, jelikož potápění ani plavání nebylo vůbec vysloveně zklamán. Při večerním ohni začali Iveta s Mirkem pozorovat „perseidy“, meteorologické roje, létavice, vyskytující se vždy v tomto období, což se nám potom všem stalo zábavou na zbylé večery. V pozorování vynikal zejména Mac, který k této činnosti vždy ulehl, přičemž okamžitě usnul, takže nic neviděl. My ostatní, kteří jsme na oblohu zírali se zakloněnými hlavami, hvězdičku“ viděl.

V pátek odjel Petr (Jiřinka mu povolila jen 5 dní mimo Prahu) a my zajeli na osvědčený lom v Růžené u Třeště. Jsou tam ryby, docela slušný vlez do vody a už to tam známe. Ponor se podařil a Miša se poprvé pokusil dýchat s automatikou. Sice zatím jen na suchu, ale jako první seznámení s otcovým zájmem to stačí. Bude za pár let novým potápěčem?

Večer přijel Michal s Endym a Fótou a všichni se přesunuli „na stánek“ k pivu a kafim s rumem. Vzhledem k tomu, že se po nedělní bouřce zapařila podlaha pod Macovým stanem a v předsíni to zapáchalo jako v kanálu, museli Michal s Fótou přespát pod altánem. To nebylo šťastné řešení, jelikož na Fótu v noci Endy zvrhnul obsah konvice z vaříče.

Na sobotu jsme se všichni těšili. Čekala na nás Babi hora u Bolíkova, lom, kde jsme se v devadesátých letech hodně potápěli. Loni jsme na ponor museli rezignovat, jelikož jsme zjistili, že byla v mělkém lomu obnovena těžba, ale od sprátců jsme se v Praze dozvěděli, že je možné zanořit se o víkendu. Počkali jsme až do Strmilova dorazí na jednodenní návštěvu majitel PZP, Petr Skřivan, jinak Ivetin šéf, a společně vyjeli.

Okolí lomu bylo plné nudistů, kteří se začali při našem příjezdu urychleně oblékat, ale ve vodě nikdo nebyl. Nebýt dvou výtečně vybavených potápěčů (suché obleky, žakety atd.) byla vodní hladina zcela naše. Naši potápěči se postupně vrhali do hlubiny, stateční „nepotápěči“ (Iveta, Jana, Skřivan) si v lomu zaplavali, ale profilovali se i tací (já a Fóťa), které ledově chladná voda přes panující vedro nezlákala. Raději jsme si vyšli na houby a byli jsme dost úspěšní. Později se k nám přidal Martin s Míšou a po ponoru i Michal, který, i když jak tvrdil houby nejí, je rád hledá. Společně jsme našli plnou tašku podborováků. V lomu si zatím užívali naši potápěči a radovali se, že je v něm živo. Až na to, že Mirkovi kdosi zdemoloval zadní blatník u žigula zaparkovaného před závorou v celkem volném prostoru, to bylo úspěšné odpoledne. Petr Skřivan se od nás odloučil po pozdním obědě a navečer odjel Tomáš s Davidkem.

Poslední večer jsme trávili převážně odděleně podle pohlaví - pánové na stánku, děvčata s Mišou u ohničku, ale nezávisle na místě jsme se všichni příjemně zkousli. Pak už nás čekalo jen nepříjemné nedělní balení, které díky pomoci Fóti a Michala proběhlo klidněji než v minulých letech, a odjezd do domovů provázený tropickým vedrem. Zatímco Mac s rodinou a Fótou odjeli do Dobříše, naše osádka provázená Michalem s Endym zajela ještě do lesů za Kunžak a užila si houbaření. Našli jsme opět výstavní kousky, ale zdálo se, že po čtyřech dnech panujícího vedra, už houby pomalu přestávají růst.

8.-10.9.

35. ORLÍK

Domáci:

Jaromír - Katka - Hanka

Michal

Mac Gyver - Iveta

Hlasa (pátek)

Jakub - Lukáš

Tomáš - Helenka

Petr M. - Katka - Věra - Viktor

Fanula

Jirka - Kačka

Štěpán - Eva - Martin

Petr S. -

Vlasta - Gabina

Martina

Jana (do soboty večer)

Psi

Aramis

Endy

Hosté:

Lucie

Tomáš R.

Kája, Oto (pátek)

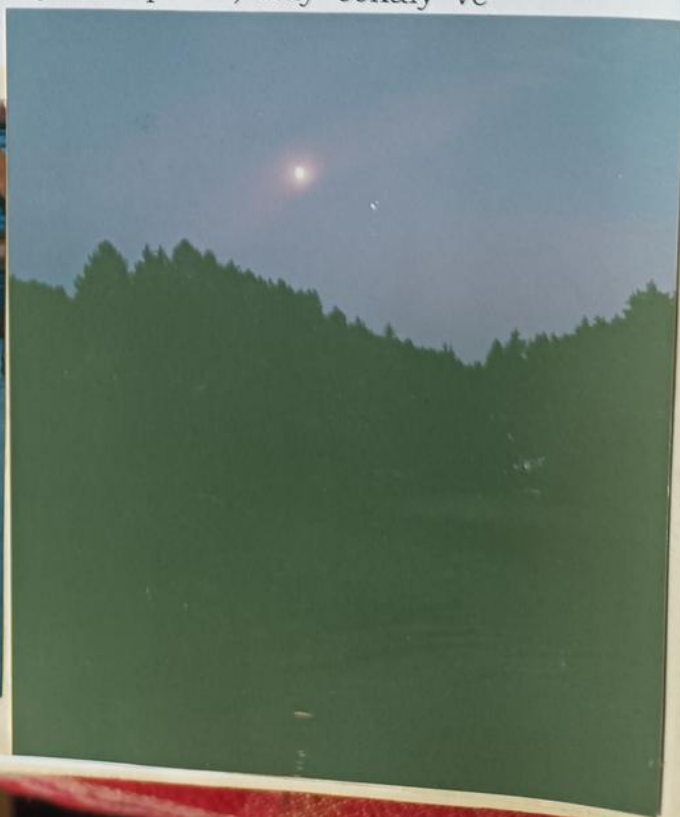
Líba, Saša, Roman

Jirka

V sobotu odpoledne Martina a Jitka
Také nás navštívila Jirka Konrád s Markétou

35. Orlík, který byl dalším z řady úspěšných setkání členů klubu, začínal obvyklými obavami o počasí a tradičními zmatky. Hlavně se nemohl zúčastnit Tomáš Mařík. Jeho působiště, hotel Hilton, se před nadcházejícím zasedáním Mezinárodního měnového fondu v Praze připravoval na bankéře a jiné celebrity a Tomášovi nebylo umožněno vzít si dovolenou. To nás donutilo sáhnout do rezerv a vaření se chopil Martin, který se sice řemeslu učí teprve dva roky, ale k čestné povinnosti se postavil čelem a jídlo bylo nejen stravitelné, ale i chutné. Tomáš nám alespoň nakoupil všechny potraviny, které jsme pak jen přepravili k místu konzumace. Ještě ve čtvrtek (20 °C, vítr a přeháňky) to nevypadalo, že by se měla naplnit předpověď meteorologů a být celý víkend slunečno, nicméně měli pravdu a my měli již v řadě počtvrté na Orlíku krásně.

Do tábora jsme dorazili několik minut po čtrnácté hodině a před bránou již čekal Mac Gyver, Michal a Jakub, kteří by nejraději jezdili na Orlík už od pondělí. Nejprve jsme se zasmáli při Jakubově sjezdu ke kuchyni, jelikož jeho vůz s nízko posazeným spoilerem zachytával o sebemenší kořínky na cestě a pak už jsme se věnovali obvyklým zabydlovacím činnostem a údržbě techniky (měnily se těsnící kroužky na lahvích). Večer byl teplotně velmi neúnosný. Choulili jsme se v kuchyni a zahřívali ze všech sil. Přesto se Mirek a Michal vypravili do vody a přinesli několik čudel, které nestojí ani za zmínku v kronice. Zato zamořovaly vzduch celý den pátek, kdy čekaly ve dřezu, aby je Machy zpracoval.

V pátek ráno bylo sice jen 12 °C, ale už svítalo slunce, brzy se teplota o 13 stupňů zvedla a tak to vydrželo až do neděle. Pánové rozebrali kompresor a nemohli se potápět, protože měli prázdné lahve a k opravě kompresoru jim scházely patřičné klínové řemeny na výměnu (přivezl je až večer Machy). Celé odpoledne hráli na hřišti u lesa nohejbal. Z toho, co jsem vyslechla, byla nejúspěšnější bratrská dvojice Jakub-Lukáš, nohy bolely nejvíce Vlastu.

K večeru se sjeli zbylí účastníci (Tomáš s Helenkou, Machytkovi, Jirka s Kačkou, Iveta, Tomáš R.) a odjel Fandy, který musel v sobotu na něčí svatbu jako svědek. Jeho odjezdu chtěli někteří jedinci zabránit tím, že mu naskákali na kapotu vozu. Fandy se však i s nimi rozjel až ke kanceláři hlavního vedoucího, kde najel na kanály, jedna mřížka se vymrštila a všichni popadali. Michal sletěl tak prudce, že si zranil palec.

Večer Petr s Tomášem R. odlévali olova na zátěžové opasky a my všichni byli veselí. Chvillemi to vypadalo v kuchyni jako na venkovské tancovačce (Machy s Ivetou, Tomáš K. s Ivetou), chvillemi jako v erotickém klubu (Tomáš K. + Martina, Jana, Iveta a já). Spát jsme šli až s kuropěním.

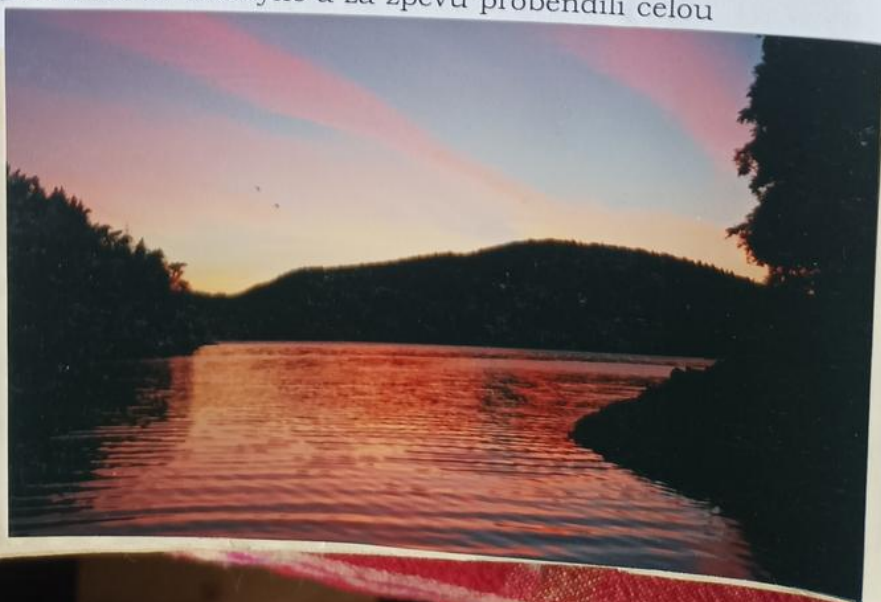
Sobotu dopoledne rozezvučel zátoku opravený kompresor a všichni se šli postupně zanořit. Martin servíroval moravské vrabce, bramborový knedlík a zeli-špenát (dle výběru). Po obědě se někteří přesunuli na molo, kde bylo slušné horko a přijela Jitka s Martinem. Ti se pro radostnou událost v rodině (5 štěňat) nemohli tohoto Orlíku zúčastnit, ale alespoň nás navštívili. Jitčina maminka upekla skvělý jablkový závin, který zmizel hned jak se objevil na stole.

Také nás na dvě hodiny navštívil Jirka Vondrák s Markétou (vystudovala vysokou školu a v srpnu se vdala).

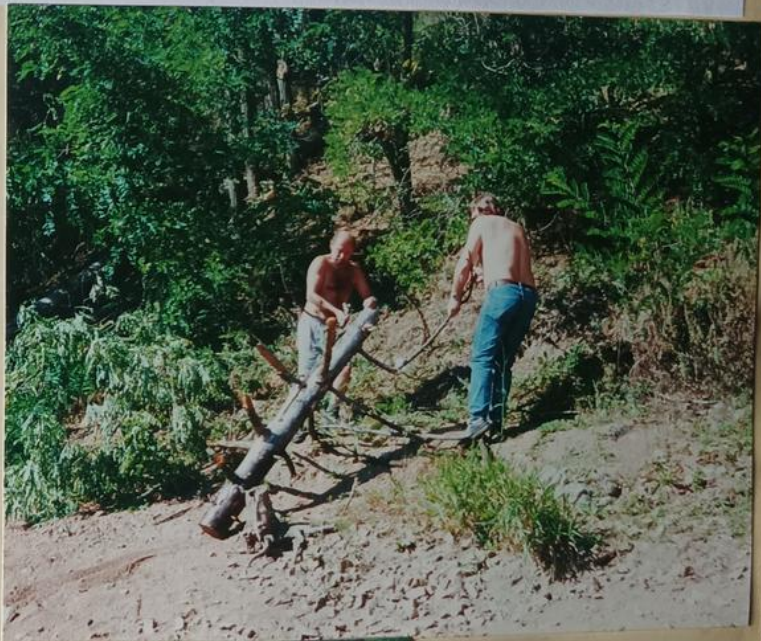

Jitka s Martinem odjeli lehce po osmnácté hodině. Martinovi se viditelně odjet nechtělo, protože se realizoval v kuchyni - krájel cibuli, míchal v pečici pánvi se základem na špagety a současně předváděl Katce, Hance a Lucii jak nejlépe nakrájet česnek najemno.

Večerními špagetami jsme se všichni dokonale přecpali, a tak jsme ještě ve 22 hodin posedávali v jídelně a trávili. Zábava se rozhýbala až ve chvíli, kdy se Michal nechal Tomášem K. nachytat na trik s kouřem vyfouknutým uchem. Když jsme se dosyta zasmáli, přidal Tomáš další zábavu založenou na slovní hříčce: „Vykouřím krabičku cigaret za tři minuty.“ Michal se opět zúčastnil sázky a k němu se přidal Lukáš, který věnoval krabičku ze svých zásob. Byli za dokonalé blby a nezachránil je ani Jakub, který se vytasil se sázkou: „Nedotknu se horního panáka rukou ani nohou a spodního vypiju“. Podcenil Tomáše K., kdysi studenta matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy. A pak už jsme se přesunuli do kuchyně a za zpěvů probendili celou noc.

Ráno vzbudila Káju, který spal v jídelně obrovská rána a tipoval to na strom, který někde spadl. Skutečně spadl, ale k naší smůle rovnou na molo. Vysoká borovice, léta suchá se už neudržela ve stráni a při pádu část mola poškodila. Po dohadech, zda budeme dělat mrtvého brouka, nebo strom částečně odstraníme, vyhrál Sysel s názorem, že aktivita budou body pro nás a špičku, bránící pozdější manipulaci s molem, společně s Jaromírem a Michalem odřízli. Tou dobou už byli někteří účastníci na cestě domů (Vlasta s Gábinou museli ještě na chatu, Jakub s Lukášem museli na televizi). Machy ještě odšrouboval schůdky z mola, zajistili jsme plachtu na dřevěných roštech u zábradlí a pak vypukl pravidelný úklid a odjezdy. Nejdéle se v táboře zdržela základní zajišťovací skupina (bratři Eliášové a naše rodina), tentokrát posílená o Ivetu, pro kterou měl přijet Fóta. Ten se ale díval na Velkou cenu, a tak dorazil až okolo půl šesté. Nebýt jeho, mohli jsme v 17 hodin odjet.

Na četrná přání doplňuji událost, kterou jsem osobně neviděla, ale musela být vzrušující: Při náhlém poryvu větru, létal nad strání Michalův stan jako obrovský balón, jelikož si ho, lenoch, nepřikolíkával.

PODZIMNÍ STŘÍPKY

- ☞ 23. září jsme neodjeli za potápěním do Německa na Helenu, tak jak jsme si to od jara slibovali.
Protože se v Praze konalo zasedání Mezinárodního měnového fondu a do Čech mířily tlupy odpůrců globalizace, domnívali se Mac Gyver, Jakub a Michal, že bychom mohli čekat několik hodin na hranicích a výlet odmítní.
Vlasta, který téhož dne překračoval německé hranice cestou na dovolenou, nečekal na odbavení ani minutu.
- ☞ 6. října proběhla v restauraci na Lhotce klubová schůze, kde se probírala otázka bazénu a jiné klubové záležitosti.
Jaromír, Sysel-Eva-Martin- Petr s Jiřinkou, Jakub, Lukáš, Mac Gyver-Iveta, Aleš, Jana, Martina, Kája
- ☐ V polovině října nás nejprve rozrušil telefonát p. Partla – volala mu policie z Milína, že máme u tábora černou stavbu pod vodou – jakýsi práskačský potápěč nahlásil keson, stůl a auto. Sysel se spojil s policií, následně s hrázným z Orlíku a potom jsme se dopracovali k řešení problému – zažádali jsme Povodí Vltavy o povolení.

Motto:

Skutečný věk je důsledkem prožitého.

Seneca

S dožitím padesáti let je člověk většinou podezírán z dosažení nejrůznějších cílů a hodnot. Může dosáhnout vysokého společenského postavení, velmi slušného standardu životní úrovně, životních zkušeností, které z něj udělá moudrého a také konečně může

dostat rozum.

Mám možnost posoudit tuto pustou teorii s konkrétními projevy u svých kamarádů a

není to pravda.

S dožitím padesáti let je spojena pouze závist vůči těm, kteří jsou mladší a uspokojení z toho, že jsou na světě ještě starší.

Prosím pomozte mi snášet moji závist a podílet se na mém uspokojení ve dnech

20 – 22 října v Bedřichově.

*K oslavě se připojí i někteří další jedinci s méně kulatým důvodem.
Hlavní večer proběhne již
v pátek 20. října, od 20,00 hod,*

protože potřebujeme sobotu a neděli na regeneraci.

50 !!!

Tomášovi je 50!!!

20.-22.10.2000

BEDŘICHOV

Oslavu svých abrahámovin situoval Tomáš pro jistotu na svou chalupu v Bedřichově. Tato volba byla praktická - do domku se vejde více lidí i více dárků - a tak, i když jsme čekali od svého bohatého kamaráda více - například večeři pro V.I.P. v Hiltonu či týdenní oslavu v Paříži nebo alespoň v Mariánských lázních - ochotně jsme se v pátek sjeli do 130 kilometrů vzdáleného sídla.

Tomáš měl štěstí, že již stačil zatopit a v obytné místnosti bylo příjemné teplo, protože jinak bychom ho znectili hned po příjezdu. Meteorologové sice slibovali pěkný víkend v horských polohách, ale když jsme poprvé vylezli z aut, bylo jasné, že s oblečením, ve kterém se pohybujeme po Praze neobstojíme.

Po večeři, ke které Tomáš připravil rafinovanou roládu s rýží, proběhlo nejprve předání dárků dalším oslavencům - Vlastík jim připomněl již nelichotivé roky očíslovanými šunkovými dorty, dámy dostaly náruče

květin a František několik lahví kvalitního alkoholu, a pak mohl přijít již hlavní program večera – obdarování Tomáše dárky, které jsme s láskou celý rok vybírali.

Jaromír zabodoval kouzelným zrcadlem, které každému hlásá, že nejkrásnější na světě je Tomáš, úspěch měl i František s velkokapacitním popelníkem. Ani souprava pro seniory, skládající se z teplé noční košile, čepičky na spaní a klapků na oči od Jitky a Martina a kostkovaný pléd na nohy od Syslů nebyly přijaty nepřátelsky.

Zato šunkový dortík s padesátkou oslavenec ihned po předání darů nabídl ke konzumaci a viditelně rád by býval totéž učinil i s dopravní značkou se stejným číslem. Umístil ji alespoň do vzdálenější místnosti - na renovovaný WC. Když pak ještě obdržel berli a začal se domnívat, že už je dárkům konec, došlo k nejhoršímu.

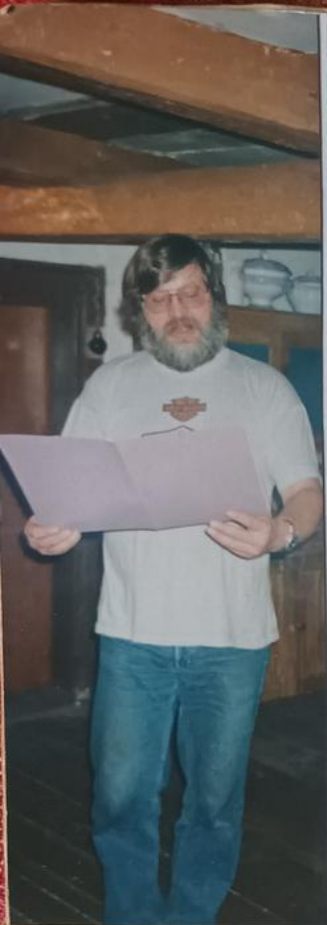
Po apoteóze, kterou procítěně přednesl Sysel a jež Tomáše zjevně ukolébala k samolibému rozjímání, jsme do místnosti vsunuli dárek stěžejní - praktickou kříplkáru v luxusní úpravě.

Zprvu se zdálo, že oslavenci působí spíše rozpaky. Radost mu přinesla až o pár minut později, když s invencí sobě vlastní uspořádal závody v přejíždění prahu do předsíně. Jakkoli by se zdálo, že to nebude nic těžkého, byl to docela problém. Všichni jsme si tak mohli na vlastní kůži vyzkoušet těžký život našich invalidních spoluobčanů. Dokud jsme nenašli ten správný grif, pomocí kterého se mrzáci přemísťují přes překážky, docházelo k mnoha kolizím.

Když jsme to všichni zvládli, začali jsme se povětšinou veselit a konzumovat, ale Martin kripkáru neopustil. Její ovládnutí se pro něj stalo výzvou, a tak se do našich líbezných zpěvů ozývalo pravidelné dunění, jak se neustále válel po zemi.

Velebný kmete,

scházíme se každoročně, abychom si připomněli velké dny svého národa a jeho velké syny – dnes Tebe – největšího ze všech.

V těchto dnech se dožíváš významného životního jubilea – 50 roků.

Vzácný to věk u člověka, který prošel trpkou školou života a zejména v posledním svém desetiletí podnikl tolik usilovné a namáhavé práce duševní i tělesné.

50 roků plodného Tvého života znamená nepřehlednou řadu činů a prací vykonaných nezištně a s láskou ve prospěch nás všech.

Pracoval jsi pro nás vždy s nezměrnou pílí, byl jsi nám vůdcem a druhem, mistrem i přítelem. Nad vlastní radost Ti bylo vědomí, že Ty sám jsi mohl jiným radost přivřít.

Tvá práce nebyla jednostranná, není snad oboru, v němž by jsi něco nevykonal. A co jsi vykonal, bylo vždy dobré, neslo stopy Tvé ušlechtilé duše i povahy. Rozšiřoval a rozmnožoval jsi kolem sebe jen a jen krásu.

Jsi z velikých a největších průkopníků moderní demokracie, jako učenec požíváš všude veliké vážnosti a Tvůj umělecký odkaz – čisté, slunné Tvé dílo, je živoucí součástí české kultury. Tvá hudba pak je nejryzejším výrazem geniálního ducha a srdce.

Jsi, Tomáši, z těch statečných mužů, kteří vlastní genialitou, houževnatostí a vytrvalostí vynikli v našem životě a vykonali to, po čem po staletí volali předkové, zač pracovali, bojovali.

Svou prací jsi si postavil mezi námi pomník živý, kovu trvalejší a každý z nás se musí řídit Tvým příkladem.

Rádi bychom Ti vyjádřili, jak si Tě vážíme a jsme Ti povinováni osobními díky za to, co jsi pro nás učinil. Jsi i při té padesátce zdravý, silný a svěží. Jistě, že k této svěžesti tělesné i duševní, které se těšíš, nemálo přispívá Tvá střídmost a stálý tělesný cvik. Ať takovým zůstaneš dlouho k tomu Ti dopomáhej i náš drobný dar.

Tomáši, buď nám pak zachován dlouho živ a zdrav!

Tomáš si oslavy užíval až do dopoledních hodin, my slabších nátur postupně odpadli a nebýt diskuse, kterou dost hlasitě vedl s Martinem, byli bychom se i slušně vyspali.

O sobotním poledni, zatímco Tomáš spal, nám Helenka naservírovala skvělý guláš. Chutná, silná šťáva, dostatek masa, prostě lahůdka. Naši spokojenost z něj nezkazil ani Tomášův výbuch nelibosti. Když se konečně probral, dost nevrle napadl Helenku, že nám dovolila spořádat koncentrát. Krmě se totiž měla ještě naředit a dopracovat.

Odpoledne jsme šli na vycházku do nedalekého penzionu Skalka, kam Ježci v pátek umístili poslední fenku ze srpnového vrhu. Dorka-Fidorka tam rychle zdomácněla, našla si místo pod stolem pro personál a spřátelila se s ostatními psíky. Hezký pocit, který jsme ze spokojeného zvířátka měli, poněkud zkazil účet, jež nám zaměstnanec penzionu předložil při odchodu. Snažil se nás „natáhnout“ o více než 100 korun. Ani ceny alkoholu na baru nebyly dle našeho gusta – „zelená“ za třicet, Jack Daniels za osmdesát... Už tam nikdy nepůjdeme.

Na zpáteční cestě jsme si v restauraci v Bedřichově spravili náladu zmrzlinovými poháry s vaječným koňakem.

Protože už se stárí hlásí a k regeneraci organismu potřebujeme delší dobu, začali jsme se v průběhu večera postupně povalovat a usínat. Vždy se někdo svalil, pospal, opět se probral a zařadil do zábavy. Nakonec odešel Tomáš s Helenkou spát, my (Sysel, já, Vlasta, Franta a Jitka) poseděli zhruba do 2 hodin.

Ráno jsme ale všichni už o půl deváté vstali, zabalili a nachystali se k odjezdu. Trochu jsme tím Tomáše s Helenkou zklamali, neboť předpokládali, že ještě půjdeme na vycházku.

Odjížděli jsme těsně před 11 hodinou a Tomáš nám mával ze své křepkárny přikryt kostkovaným plédem, tak jak se sluší na starého člověka.

PODZIMNÍ STŘÍPKY

☞ 18. listopadu oslavil Martin své osmnáctiny v biliard klubu Na Slupi 3 – „Trojky“ za účasti mnoha členů klubu.
Jaromír, Eva-Sysel-Petr s Jiřinkou, Aleš, Mac Gyver-Iveta, Katka T. s Martinem, Martina, Michal-Martina, Martinova přítelkyně Markéta

8. 1. prosince se konalo ve „Trojkách“ přátelské posezení s předsedou klubu (29.11. měl narozeniny)
 Jaromír, Býsle Eva-Martin-Petr s Jifinkou, Mac Gyver, Jakub, Aleš, Martina-Pepa,
 Karla T. Martin, Fandy-Sasa-Liba-Roman, Jana

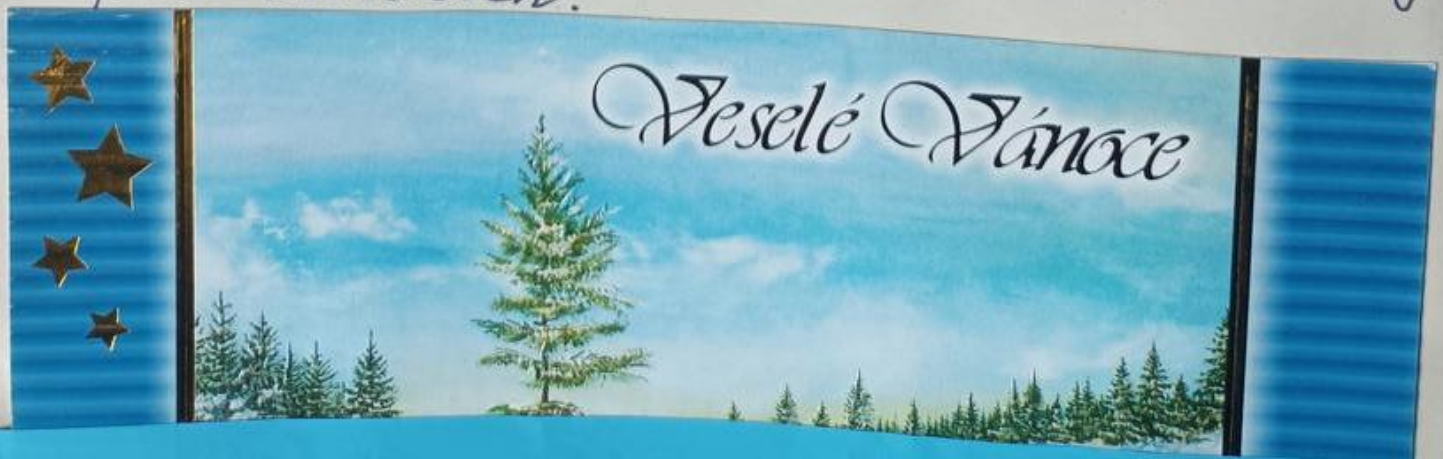
Vánoční besídka

15. 12.

Jaromír, Mirek - Eva, Mac Gyret - Iveta - Fota
Michal - jeho nová přítelkyně E., Tomáš R. /
Katka T. - Martin, Jana, Aleš

Udušení posezení v Biliard klubu, Na flupri 3,
tedy ve „Trojkách“ se nakludem k narozeninám
Tomáše R. (28) zutla referátovou plískanicí.
Neodvrdil nás od ní ani naprostý nedostatek
skleniček.

Několik z nás si zahrálo kulečnick, jiní pomocí
kapesních nůžek sesilovali svuk u jule-boru a
Michal nám představil svou novou přítelkyni
jako Elisabeth.

23. 12. 2000

VÁNOČNÍ PONOR NA ORLÍKU

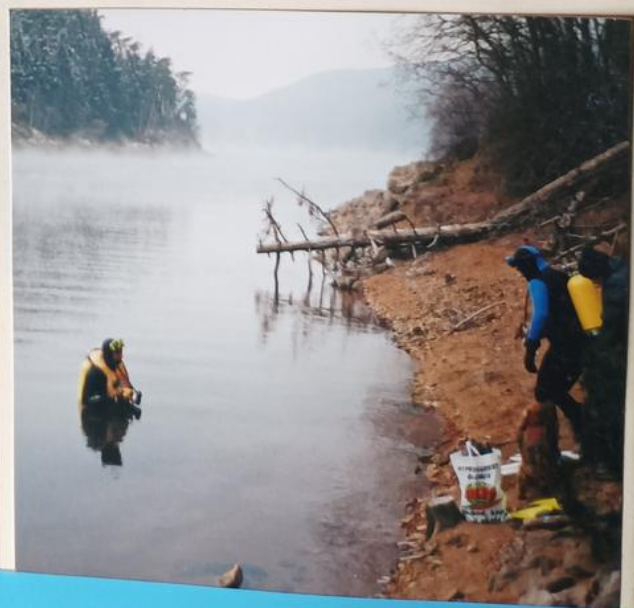
Jaromír
Sysel-Eva-Martin-Petr+Jiřinka
Mac Gyver
Michal-Endy
Jakub-Lukáš
Fandy-Saša-Roman
Jana, Martina

Letošní vánoční ponor se konal za hojné účasti mladší části klubu. Premiéru v ledové vodě měl předseda a Fandy, kteří se k této náročné akci odhodlali díky novým neoprenům, naopak na břehu zůstal Jakub a Jana, která se původně těšila na ponor, ale několik dní před svátky si nalomila ruku, takže tradičně tvořila diváckou obec na břehu.

Zima byla krutá, něco okolo $-10\text{ }^{\circ}\text{C}$, voda ale prý byla dobrá, přestože z ní stoupala oblaka mlhy a přátelsky nevypadala.

Michal tradičně nalámal náručí jmelí, Endy se proběhl po zamrzlé stráni a my všichni si popřáli veselé vánoce.

29. 12. 2000 - 1. 1. 2001

SILVESTR V BEDŘICHOVĚ

Tomáš - Helenka, Franta, Jaromír, Mirek - Eva
Martin - Petr s Jiřinkou (do poledne 31.12.)
Marty - Jitka (do 10,30 hod. 30.12.)

Před odjezdem na oslavy milénia to s účastníky nevypadalo nijak růžově. Martin s Jitkou se mohli zúčastnit pouze na jeden den a pak se museli kvůli topení vrátit do Všetec a Vlasta se nemohl zúčastnit vůbec, jelikož Maruš pracovala až do soboty (ta ale v podstatě stejně o skromné poměry v Bedřichově nestojí, takže se nabízí otázka, zda by vůbec jela). Kdyby nepřislíbili několik dní před odjezdem účast naši synci, Petr samozřejmě s Jiřinkou, dopadlo by to tak, že bychom závěr tisíciletí oslavovali v úzkém kruhu přestárých jedinců.

V pátek bylo na horách krásně. Teplota -8°C , asi 10 cm sněhu. Postupně jsme se sjeli a za hojné konzumace prožili hezký večer.

Ráno v sobotu bylo sněhu o něco více a lyžaři (Tomáš, Helenka, Jaromír a Franta) začali nadšeně mazat běžky. Vytlačili jsme od chalupy odjíždějící Ježčí auto, zamávali mu a běžkaři vyrazili na trať. Na prvních 7 kilometrech se k nim připojil i Mirek, jemuž Tomáš pečlivě nachystal vybavení, snad s představou, že tím Sysla donutí k delší túře, ale ten se po hodině a čtvrt vrátil, jelikož ho při nezvyklém pohybu a tempu bolel celý člověk. Ostatní si sněhu pěkně užili a byli plni odhodlání vyrazit druhý den znovu.

I když se projevovala únava, večer byl bujarý, pilo a hovořilo se hojně a venku tiše poletoval drobný sníh.

Do rána nám zapadala auta, a proto se v neděli dopoledne mládež, dřív než se vypravila na cestu domů, musela podílet na práci v závějích.

Jediný Jaromír neměl s vyjetím žádný problém. S chutí si užíval nových sněhových řetězů, donekonečna popojížděl na loučce před chalupou a ryl stopy do měkké půdy pod sněhem. Na jaře si do těchto brázd může Tomáš zasadit mrkev. Stačí ji zasypat několika lopatkami zeminy.

Jaromírův výkon byl ovšem velmi slabý proti Syslově ladě, která ačkoli byla též opatřena řetězy, odmítala zabrat a než se jí podařilo vyjet, létaly vzduchem hromady drnů a hlíny. V kolejích, které po sobě zanechala, by se dobře dařilo tuřinu a bramborám.

Letitá Jiřičina škodovka, kterou přijeli na hory mladí, sice trochu trucovala při startování, ale pak hladce opustila své místo za chalupou, a tak zbyl jen Tomášův zapůjčený ford s překrásným aerodynamickým povrchem. Tvar blatníků se ukázal být důležitým problémem. Nebylo možné je uchopit, opřít se o ně a vytlačit auto z jeho sněhového hrobu. Všichni, kteří se o to pokusili, padali do závějí a nakonec ho musel Jaromír vytáhnout na háku.

Opoledne na běžky vyrazil jen Tomáš s Jardou a Frantou. Syslovi sobotní výlet stačil na dalších pět let, já se sportu zubynehty bráním a Helenka měla nějaké činnosti v domě. Nechali jsme ji v tichém zadumání a vyšli si na hodinovou vycházku. Bývali bychom se procházeli i déle, ale dost se ochladilo a foukal nepříjemný mrazivý vítr, a proto jsme se vrátili do tepla.

Lyžníci přijeli spokojení, ale viditelně znavení. Po večeri se jim začala klížit víčka a kdyby bylo Helenku nenapadlo, že půjdeme na vycházku, asi by poslední večer tisíciletí prospali. To udělal jen Tomáš. Zatímco jsme se my ostatní vydali nočním Bedřichovem ke kostelu a ke sjezdovce, Tomáš se uvelebil v posteli a sladce pochruoval.

U sjezdovky bylo rušno, z ampliónů zněla moderní diskotéková hudba, okolo nás svištěli lyžaři a znovu se řadili k vleku, z provizorního přístřeší voněly pečené klobásy, vládl veselý rumraj.

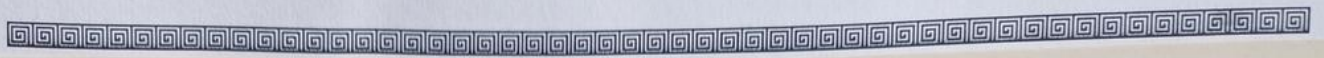
Nás to inspirovalo k neobvyklému nápadu: Vyšlápneme sjezdovku směrem nahoru a po hřebeni se vrátíme do chalupy! Dole pod kopcem se to jevilo jako realizovatelné. Ještě v polovině kopce jsme měli možnost si to rozmyslet, vedla tam cesta, která končila kousek od parkoviště pod Tomášovou chalupou, jen bychom si trochu zašli a byli bychom na silnici, leč Helenka nás vybídla k pochodu vzhůru a my vyrazili.

Ve dvou třetinách kopce bylo jasné, že jsme si naložili poněkud víc, než jsme byli schopni unést. Překvapivě nejvíc řečí měl Franta a zdatně ho přitom povzbuzoval Jaromír. Helenka i já jsme se jejich stížnostem chechtaly, i když jsme stoupaly jen s krajním sebezapřením, a Sysel, od kterého jsme očekávali výčitky, mlčel, jelikož si pod sjezdovkou velkopansky zapálil doutník, a proto měl co dělat, aby pochod „vydejchal“.

Nakonec jsme ale vrchol zdolali a po hřebenové cestě došli k silnici, po níž jsme krátce před 23 hodinou dorazili i k chalupě. Zatímco my pokořili Jizerské hory, Tomáš spal a náš příchod ho evidentně probral z těch nejsladších snů.

Zbývalo ještě něco málo času k přípravě šampaňského, petard a ohňostrojů, který Helenka s každoročním předsevzetím: „od 1. ledna nekouřím“ vyplňovala rychlým dokouřením krabičky pater a my ostatní „mobilováním“ s přáteli a příbuznými. A pak jsme již jen za gigantického rachotu a dýmu z ohňostrojů zvolna vklouzli do nového roku, nového století a nového tisíciletí.

Mladí z Keli Pro (Mac Gyver, Iveta, Jakub a Michal) trávili Silvestra se svými přáteli v Petrovicích u Sloupu a podle všeho se bavili velmi dobře.

Jako nejvydatnější ohňostroj se projevila omšelý Ježčí peugeot, který v poslední den tisíciletí nečekaně vzplanul na píseckém náměstí, kam s ním přijel na oslavy Lukáš. Shořela celá palubní deska a opravy, které by si to vyžádalo, by byly zbytečně nákladné. Ježci se proto stali majitelem nového auta - mírně ojetého fiatů Tipo, které jim urychleně opatřil Jakub. *a které bylo kradené.*

2001

NOVOROČNÍ PLAVÁNÍ

Za více než hojné účasti členů klubu, jejich rodin, přátel a známých se konalo tradiční novoroční plavání ze Střeleckého ostrova na Kampu.

Za náš klub se do chladných vln Vltavy ponořili:

Sysel, Marťas, Michal, Mac Gyver - již tradičně – Jaromír a Tomáš R. – premiérově

Do vody se poněkud zmatečně nasunuli naši borci zhruba ve 14,33 hod. (tentokrát se nekonal „výřad“ účastníků, takže se nedal odhadnout ten správný čas). Na šlajsně zapózovali mezi 14,40 a 14,45 a s krátkou zastávkou na vlnolamu u Karlova mostu (14,52 hod.) se v 15,05 vysunuli první z nich na břeh, kde jsme je radostně uvítali. Byla zima jako v márnici.

Nafukovací krokodýl, používaný Syslem a posléze při doplavbě i Michalem, se osvědčil, nafukovací kruh s přiblblým Šmoulou, jímž se ozdobil Michal, cestou splaskl. Také sametová šaškovská čepice, kterou si narazil Martin byla nanic, neboť brzy nasákla vodou a vážila metrů.

Ze břehu fandili:

FanJa se Sašou, její sestrou, jejím otcem a Romanem
 Vlasta s Maruš, Katkou, Martinem, Beníkem a termoskou s výtečným grogem
 Petr s Jiřinkou, já, má sestra Ivana se synem a manželem, oblíbeným to panem Vlád'ou
 Davídek Rod

ZIMNÍ STŘÍPKY:

12. ledna

se konaly opět „Trojky“, které se začínají stávat tradicí.

Významné heslo: „Až mi sáhneš na rybičky, začneš se mě bát.“ + „Plav si do Holešovic třeba Vltavou.“

Významný sportovní výkon: Mac Gyverův pochod do Dobříše

26. ledna

Oslava 92. narozenin Syslů v Jinonicích. Postupně se vystřídali zástupci všech věkových kategorií, případně byli omluveni (chřipka Ivety a Maca). Kromě Vlasty si našel čas každý.

Zajímavé dary:

- velká láhev rumu s pípou (užije se na Orlíku);
- pětilitrový demižón italského lehkého bílého (také vhodný na Orlík);
- figuríny muže a ženy (dovedu si je představit v žiguli, které máme pod hladinou Orlíku, patřičně oblečené do vyřazených neoprénů);
- klobouky z lýčí (absolutně nanic – dokonalý dárek k narozeninám, mám je vzít na Orlík?);
- unikátní vietkongský zapalovač hrající jako mobilní telefon a svítící jako lunapark;
- popis erotogenních zón muže a ženy;
- socha vychrtlé obyvatelky Somálska v ebenu;
- mnoho lahví hodnotného alkoholu, květin a jiných dárků, za které přátelům děkujeme.

9. února

"Trojky"

Michal s Eli, Jakub, Tomáš se ženou Alenou, Mac Gyver s Ivetou, Vlasta s Gábinou, Katkou a Martinem, Jaromír, Aleš, Jana a celá Syslí rodina včetně Jiřinky

Pěkné, přátelské posezení s jedinou, ale důležitou vadou – v 01,30 hod. došel rum!

RHEINSBERG

16. – 18. 2. 2001

Sysel – Vlasta – Jakub - Michal

Letošní zahraniční zájezd provázely zmatky, způsobené zájmem o tuto aktivitu. Sysel se domníval, že pět návštěvníků je pro německé přátele přece jen moc a nabízel své místo jiným zájemcům. Ti si jeho gesto vysvětlovali tak, že s nimi nechce jet a vše posléze vyvrcholilo 9.2. ve „Trojkách“, kdy se dohodlo, že se prostě pošle e-mail, stroze oznamující příjezd tolika a tolika lidí.

V poslední chvíli se výletu vzdal Franta, neboť mu na chalupě měli dělat rozvody elektřiny, takže bylo jasno: jede se ve čtyřech.

V pátek ráno se účastníci naskládali do Jakubova auta a vyrazili k hranici.

Němci se s účastí 4 lidí vypořádali naprosto bez problémů – Vlasta se Syslem spali v ledové jeskyni u Horsta a Michal s Jakubem v teplíčku u Jürgena.

Jakub v pátek, přestože byl během večera třikrát zvracet, bavit celou hospodu až do 21,30 hod., kdy odešli s Michalem spát, zatímco staříci (Sysel s Vlastou) sice museli půl večera mlčet, ale potom si ještě notně zavdali.

Ponor se letos konal na Grosse Zechliner See, kde byl sice u kraje ještě led, ale hladina byla volná. Voda + 2 °C, vzduch + 3 °C a pečené prasátko se opět vydařilo.

Večer se konalo poklidné posezení, při kterém Jakub vydusil Michala, když Němcům při odchodu kuřáků z místnosti sdělil, že Michal, který je nekuřák, umí velmi dobře anglicky, tak ať se s ním zatím baví. Když se pak Sysel, Vlasta a Jakub vrátili zpět do místnosti, bylo vidět, že Michal prožil krušné minuty. Seděl celý rudý a z čela se mu řinul pot. Foto operativně zajistil Sysel i Jakub (detail).

Dalším za blba se stal Mirek, když dostal od přítomných dotaz: Jak jsou staří tvoji synové? (Wie viele jahre alt sind deine sohne?) a s tupým úsměvem odpověděl: „Ja, ja, Petr hat die freundin“. Sysel sice tvrdí, že současně odpovídal na dvě otázky, dvěma lidem, ale výsledek byl, k Jakubově velké radosti, jen jeden, Sysel vypadal jako negramot

Vlasta, který celou dobou mlčel a neuměl německy ani slovo, se náhle zmobilizoval, když si Sysel sahal pro čokoládu a Jürgen mu říkal, že je „mit marcipan“. Vlasta znalecky šťouchl do Mirka a řekl: „Mirečku, ta je s marcipánem.“, čímž dostal Jakuba natolik, že se smál ještě v úterý po návratu domů.

Celkově se dá říci, že si naši potápěči v Rheinsbergu užili a na oplátku neispíš uvítáme delegaci z Reichu na Orlíku.

Zimní střípky:

- V noci z 22. na 23. 2. se stal Jakub jedním z cestovatelů, řidičů, kteří na 14 hodin uvisli na odbočce D1, která se vzhledem k počasí stala naprosto nepřijezdnou. Sníh padal celou noc, kuba postupně strácel mládež. Svoji samotu si krátile telefonováním všem svým kamarádům. Průvoz byl obnoven po 8. hodině ranní.
- Oslava Michalových narozenin proběhla v restauraci na Lhotě 14. 3. (Michal * 13. 3. 1976) za účasti neholika málo členů klubu a hojnosti jiných Michalových kamarádů.

- 23. března se konalo ve Všetecích mimořádné vydaření setkání starších a mladších členů klubu. Vyjádřeno se projevili předseda klubu a Michal, a to předsedám svým hlasovým projevem.
- 24. března oslavil Jakub (27.3.1976) své 25. narozeniny v restauraci na Lhotě. Z členů klubu se zúčastnili: předseda, Sytel + Eva, Vlasta skotkou a Martinem, Fanda se Sašou o Romanem + společníci keli Pro s rodinami. Došlo k sobě sešlo široká společnost Jakubových přátel a příznivců.
- 6. dubna oslavil 29. narozeniny Mac Gyver (7.4.1972), a to v restauraci u Vilema na Praze 6. Starší členy klubu zastoupili Eva se Sytelem a Macem předali vkušnou soupřavu pro první pomoc při nevolnosti. Tuto /menovaný/ nestálil poučit o sešle na svém dalším dárku (WC) před restaurací dal své nevolnosti přechod. K jeho cti budí řečuo, že nebyl ve svém konání sám.

j a r o

Zatímco v minulých dobách existence klubu se soteplním vydávali nadšeně jednotliví členové na jeden panoraa druhým, nová generace teď nakonec černo až se smoci na Orlicku. Kromě dubnového narození Michala s Jakubem se do vody rydal jen Fanda s Romanem, a to jen kvůli tomu, aby si vykouřili novou výstroj.

Zato schůzi v Trojkách (20.4., 7.5.) se všichni zúčastnili hojně. Programem se pro tato setkání stává jarní Orlick - letos jsme byli rybní, abychom postavili tábor, a tak se probírají je možné postaje od "to nebude žádný problém" (Ael, Petr, Jana, Fanda, Roman) po "já setam jeolu bavit ane dít" (inkriminovaní uidi, kolo). Je to užitečná prověrka charakteru.

18. května jsme se pokusili posunout místo konání našeho mitinku do Pivní tramwaye na Spořilově, ale šlo se nás dost málo (Jaromír, Sytel + Eva, Mac Gyver - lůta, Michal - Eli, Jana - Pavel a přebeli klubu Ota a Martin). Kromě toho, že tam byl lepší vzduch (ale říma) a WC (to zejména) jsem na restauraci další pozitivní nenašla - domů to je dál než v Trojce a ouci rumu stojí 60 Kč!

V obolobn' květu - listopad
2001 probíhá oprava
vozovky nad hrází. Pro
mnoho to znamená docela
dlouhou objížďku.

10. 6. jsem se o tom přesvědčil
(Michal, Fandý, Jo a Syřel)
při cestě na Popelický.

36. ORLÍK

22. - 24. 6.

(Stálá pracovní četa*) od 21. do 26.6.)

Domáci:	Hosté	Psi
Jaromír		
Jaroušek		
Roman		
Michal*) - Eli	Fóta	Endy
Mac Gyver*) - Iveta	Martin Landa	
Martina		
Ivan	Diana	
Franta		
Aleš*)	Libor (neděle)	
Jakub - Veronika	Ota	Ketty
Lukáš	Linda	
Tomáš K. - Helenka		
Petr M.-Katka-Vašek- Viktorka	Luboš a Míša	
Fanda - Saša		
Jiří - Katka	Jirka	
Tomáš M. - Tereza		
Jana		
Tomáš R.		
Sysel*) - Eva*) - Martin - Petr*) - Jiřinka		
Vlasta - Gábina	Kája	
Zahraniční hosté:	Jürgen. Gerald B., Mathias;	

Standa Albrecht s přítelkyní a dvěma dětmi;

Bohoušek Partl (čtvrtek - neděle ráno, pondělí odpoledne a dále až do předání tábora), ve čtvrtek ještě dva spolupracovníci (Standa Znojemský + 1)

36. Orlík byl pojat zcela netradičně. V únoru se na nás obrátil pan Partl, jak již bylo zmíněno ve zpravodajství z Trojek, zda bychom za finanční úhradu nepostavili stany pro letní tábor a my nabídku přijali. Po mnoha dohadech, předběžných plánech a organizačních zmatcích sehnal Jaromír firmu, která fakturou naši činnost pokryje a ve čtvrtek 21. 6. dopoledne dorazila stála pracovní četa posílená Jakubem, Janou a Martinou na své pracoviště.

V táboře se kromě pana Partla a jeho dvou spolupracovníků nacházeli zaměstnanci firmy, která stavěla „teletníky“, chatky ve tvaru písmene A, převezené na Orlík z rekreačního zařízení DP Metro Těně. V areálu se ještě nějakou dobu motalo pár elektrikářů, ale ti brzy odjeli.

Pracovní morálka zaměstnanců firmy, která stavěla „teletníky“ a měla vymalovat dvě, konečně z Pikovic vrácené chatky, byla mizerná. Dělníci dbali především na to, aby dodrželi přestávku na jídlo, na pracoviště přijížděli po 9. hodině a v 15,30 už po nich nebylo ani vidu, ani slechu.

Zato náš elán se projevil hned při stavbě prvních 12 stanů. Po spořádání Martinem připravených boloňských špaget jsme se vyplazili na první terasu a když jsme se seznámili s konstrukcemi a potřebnými doplňky stanů, šla práce dobře od ruky. Malá komplikace nastala jen po odstranění térového papíru, který zakrýval postele. Zjistili jsme, že jsou pod ním 3 vosí hnízda a nejeden z nás byl potom ztrestán žihadly. Do postavených stanů se hned nastěhovali první obyvatelé – Mac Gyver, Michal a Jakub, který se vzpomínkou na svá dětská léta, vyžadoval oranžový.

V odpoledních hodinách přijel Tomáš Mařík – dovezl potraviny na celý víkend, uvařil bramboračku, připravil si maso na sobotu a vrátil se do Prahy, neboť v pátek musel do zaměstnání. Obdivuhodná obětavost!

Postupně přijížděli další kamarádi, takže večer už kromě uvedených výše byli na místě i Jaromír, Vlasta s Gábinou (Katka byla bohužel po operaci slepého střeva), Lukáš s přítelkyní Lindou, Jakubova Veronika s jezevčíkem Ketty, Kája a Fanda se Sašou.

Snědli jsme hromadu chlebičků s humrovou pomazánkou, vypili množství piv a jiných alkoholických nápojů a nebýt Syslova úlovku – 5,5 kg vážícího, 84 cm měřícího candáta, který vyvolal patřičnou úctu k lovcům i závist méně úspěšných, byl by to zcela poklidný večírek. Poměrně brzy (asi ve čtyři hodiny) jsme se rozešli.

Skoro za svítání odjeli oba spolupracovníci pana Partla a my, sotva jsme se stačili vzpamatovat (Jakub si už v 9,17 hod. točil první pivo), začali být popoháněni mladými ke stavbě. Jejich nadšení neznalo mezí. Kromě krátké přestávky na oběd, to následující 4 hodiny na kopci vypadalo jako na počítačové obrazovce, když se spustí hra *Settleři*. Panáčci se míhali všude. Ozývalo se cinkání stanových konstrukcí, jedna práce navazovala na druhou, holky se zápalem šněrovaly plachty, nosily se stolky, Jakub přivezl v autě molitany na postele a pan Partl nestačil sekat trávu na dalších terasách. I když nám to posléze Martin Ježek nechtěl věřit – v 16 hodin stály a byly vybaveny všechny stany - a my se mohli přesunout do jídelny k občerstvení. Zbylo 11 stanů kempového typu, v nichž na táboře spí praktikanti, které jsme nechali na sobotu a neděli pro ostatní.

Večer se sjeli v hojném počtu zbývajících členové klubu a přátelé. Příjemně překvapila účast všech staříků (až na Jitku s Martinem). Němci sice přijeli tři, výrazně na sebe ale opět upozornil jen Mathias, který se při zpěvánkách u kytar odvázal s foukací harmonikou natolik, že celou sobotu prospal a v neděli jsme ho pak viděli jen u rozloučení. K večeri jsme si ohřáli bramboračku a začali se věnovat zábavě. Noc byla velice bouřlivá, z pana Partla, který se spřátelil s Janou, Martinou, Katkou M. a Ivetou, se posléze stal Bohoušek (to už byl ovšem v Jakubově objetí), návštěvník Luboš nás rozveselil svým spánkem nad kamny, ne nepodobným břišním tanci, Tomáš Rod se tradičně vytasil s tequillou, Lukášova přítelkyně Linda zaujala hrou na kazu a Ivetu jsme na její přání všichni postupně vodili kolem tábora. Když první dočasní obyvatelé tábora vstávali, neměli ještě někteří dost.

Sobota proto byla spíše odpočinková a potápěčská. Chutné kotlety s rýží od Tomáše M. vlídně naladily všechny včetně Bohouška, který oproti svému zvyku být na nohou už v 7 hodin, vstával v jedenáct a přiznal, že neví, proč na něm po probuzení ležela skříň.

Navnadění Syslovým čtvrtěčným úlovkem odcházeli postupně všichni pod vodu. Potápěčský novic Ota předvedl, jak to má vypadat, když se něco dělá s entuziasmem. Sotva mu Sysel ukázal jak se nasazují brýle, zajel na dno a divoce rejdlil podél mola. To, že ho přitom bolí uši mu sice trochu vadilo, ale neodradilo. I Michal sebekriticky přiznal, že Otu nedohoní, a tak si ho musel mocným hlasem Sysel zavolat sám, aby nakonec nebyl ve vodě zbytečný. Když ho naučil, jak vyrovnat tlak a přidržel si ho za flašku, byl Ota přizpůsobivý a učenlivý, a tak se pod vodou mohl podívat na stůl, do kesonu i do auta. Málokdy se vidí takový talent.

Těsně před večerí se většina přítomných vydala postavit 6 stanů, což při tom množství lidí byla zábava na půl hodiny. Bramborová kaše s kuřetem nás nasytila a vypadalo to, že večer bude líný už i kvůli tomu, že většina z nás chraptila natolik, že o nějakém zpěvu nemohla být ani řeč. Jako vždy jsme se ale nějak postupně vzchopili a ještě v sedm hodin ráno bylo veselo. Konečně se u pitky sešli oba manželé Machytkovi (v minulých letech vždy jeden hlídal Viktorku, druhý se veselil), což bylo přínosné. Katka na sebe prozradila, že se měla narodit jako dvojče a jmenovat se Jordana, protože jí smíme důvěrně říkat Jojojo. Jakub si s ní zazpíval pěknou písničku o ježkovi.

Pobyli jsme v kuchyni do kuropění, takže se ráno odjíždějící Jaroušek mohl se Syslem osobně rozloučit.

Dopoledne došlo na placení příspěvků, i když mnoho členů již bylo novým pokladníkem, agilním Michalem, zinkasováno při příjezdu. Přispěli také staříci, kteří se již nepotápějí a jsou v Michalových seznamech označeni písmenem D (tzn. „dobrovolný“, proto nezaměňuj s „důchodce“!).

Než se všichni rozjeli domů, nanosili na vodu lodě. Odpoledne svůj první ponor absolvoval také Otův druh Martin.

Večer v táboře zůstala jen stálá pracovní četa a Jaromír. Všichni pánové si, až na Sysla, vyjeli na kánoích na pivo, ale byli brzy zpátky a všichni jsme se sešli v teple kuchyně u dopitné.

V pondělí se do tábora vrátili pracovníci firmy zajišťující stavbu „teletníků“ a podařilo se jim (zřejmě s boží pomocí) dokončit rozdělané dílo.

Malíř chatek se nedostavil a poslal místo sebe nějakého příbuzného, který začal chatky natírat místo zevnitř zvenku.

Bohoušek, který odjel v neděli ráno, se nám vrátil v pondělí v poledne, ale to už jsme měli postavené zbylé stany, vyklizenou a „wapkou“ vystříkanou voliéru, umytá okna v kuchyni a uklizené všechno velké nádobí v regálech. Jaromír zapojil i škrabku na brambory.

Odpoledne si proto mohli všichni potápěči vyjet na kánoích do kempu Popelíky, kde Michal pod skálou objevil jakýsi zajímavý předmět. Ukázalo se, že to jsou hliníkové nádrže. Spojenými silami je loďstvo přivleklo k molu a byly uloženy pod stůl. Ve 20 hodin odjížděl Jaromír a sebou odvážel Jiřinku a Martina, čímž se náš kroužek pracujících ještě zúžil, ale byli jsme posíleni Ivanem a Dianou, kteří se dostavili v 16 hodin a pomohli při vztyčování posledního stanu. Mac Gyver s Michalem zajeli pro pivo do PET lahví a Sysel a já jsme dopili dříve opovrhovaný alkoholický nápoj Priessnitz, neboť nic jiného už nezbylo. Bohoušek nás těsně před půlnocí rozveselil vyprávěním o tom, jak ho jakási korpulentní dáma od zámečníků ve Vykáňské ulici odbyla s tím, že jim nejde proud. Nechtěl potom věřit, že jediná osoba ženského pohlaví v PZP je Iveta, která v podzemních prostorách Skřivanových kanceláří sedává nabalená jako pumpa, a ta, hbitě mobilem zpravená o urážce, slibovala krutou pomstu.

Ráno nás překvapilo množství elektrikářů, kteří přijeli na revizi, ale brzy jsme zjistili, že se do tábora přijeli spíš ožrat. S revizí se moc nepárali a s heslem „opiš to z loňska!“ byli za hodinu hotovi. Už ve 14 hodin se z voliéry, kam se uchýlili poté, co za nimi dorazily dámy, ozýval opilecký hlahol.

Den byl slunečný a horký. Petr, Aleš, Michal a Mac Gyver doprovodili figuríny muže a ženy, které jsme dostali v lednu k narozeninám a kterým jsme důvěrně přezdívali Ruda a Máňa, na jejich cestě do hlubin. Bylo totiž rozhodnuto, že se stanou obyvateli auta. Ruda oblečený v neoprénu byl usazen za volant a Máňa uklizena do kufru vozu. Doufám, že se ten, kdo nás na podzim udal policii, že máme na dně Orlíku nepovolené předměty, alespoň pořádně lekne.

Po návratu z vody jsme už jen rozestavěli stoly a lavice v jídelně a Michal vše důkladně vystříkal wapkou. Byli jsme spokojeni, vše bylo hotovo a v pohodě. S trochou smutku jsme pak v 16,35 opustili zátoku.

PRUBĚH PRACÍ - ORLÍK

	21.června	22.června	23.června	24.června	25.června	26.června
	ČTVRTEK	PÁTEK	SOBOTA	NEDĚLE	PONDĚLÍ	ÚTERÝ
dopoledne						
11,00	příjezd	stavba stanů		transport lodí na molo	úklid kuchyně	upevnění klik
12,00	auto DPM - lodě, stany	stavba stanů			úklid voliéry	umístění laviček k ohništi
					umístění škrabky na brambory	přípevnění košů na košíkovou
					úklid koupelny	
Jídelniček	Boloňské špageti	Bramborový guláš	Srbská kotleta, rýže	Bramb. polévka	Kotlety duš. se sýrem., b.kaše	Sekaná, bram. knedlík, zelí
odpoledne						
13,00		stavba stanů	ČIŠTĚNÍ DNA	úklid kuchyně		
14,00		stavba stanů	úklid betonu od schodů	vyklizení skladu potravin	úklid WC	
15,00	stavba stanů	stavba stanů		úklid regálů na nádobí	úklid skladu potravin	úklid jídelny - umístění stolů
16,00		stavba stanů	demontáž konstrukce ve voliéře	mytí velkého nádobí		odjezd
17,00				stavba 4 stanů	stavba 2 stanů	
18,00						
19,00			stavba 5 stanů			
Jídelniček	Chlebičky s island. pomazánkou	Bramb. polévka	Kuřecí stehna, Bka	Sázená vejce se šunkou, chléb	Pečený bůček, chléb	

Za všechny časy

14. - 20. ČERVENCE 2001 LIPNO

Sysel – Eva – Martin; Mac Gyver – Iveta – Míša; Tomáš R. – Davídek; Jakub

Pokud někdy někoho napadne jet se potápět na Lipno, tak ať to nezkouší. Lokality uvedené na www.strany.potapecske.cz u města Frymburku se nám nepodařilo nalézt (měl tam být poblíž přivozu zatopený hřbitov), kempy jsou tu předražené a když začne pršet, stojí to za to.

Po sobotním celodenním hledání jsme se zabydleli v jednom z mála slušných kempů u Kovářova, který byl kromě několika dánských a holandských karavanů poloprázdný, měl čisté WC a cenově přijatelný poplatek za sprchy. V prosluněných dnech neměl chybu (rozlehlá hladina přímo za stanem, romantický západ slunce), ale při dešti jsme si připadali jako ve Skotsku, protože od vodní hladiny foukal nepříjemný vítr a z lesů na protější straně se valily mlhy jak v listopadu.

Sysel, Martas, Tomáš a Mac se sice jednou pokusili o ponor, ale když doplávali asi 100 metrů od břehu a hloubka dosahovala sotva 7 metrů, vzdali to a zbytek pobytu se věnovali jiným aktivitám. Sportem číslo 1 se stalo házení žabek.

Kromě několika obědů v restauracích zařízených na rakouskou klientelu (jidelni listek samá minútka nebo ovocné knedlíky), jsme absolvovali výlet na Boubín – to je také pěkný podvod, prales je oběhán prkenným plotem, proklamované jezírko uměle vytvořili dřevati v minulém století, aby mohli splavovat klády a vše, co jsme na desetikilometrové trase podél plotu viděli, můžeme vidět v jakémkoli lese. Naše pocity pregnatně vyjádřil Jakub poté, co si přečetl informační tabuli o ojedinělosti Boubinského pralesa: „Keyc.“

Podraun & Boubína

Česká lesnická společnost
BOUBÍN
Zámecká alej 254 • Vimperk

PARKOVIŠTĚ ZÁTON

poplatek za parkování
25,- Kč

dne

* 103867

Děti se dočkaly jen dvou ohniček – první v pozdních hodinách nakrmil Mac Gyver kanystrem benzinu (jeho očekávání, že kanystr bouchně se nespínilo, protože byl plastový), druhý rozmotala šumavská bouře, užili jsme si tequilového večírku a několika dalších velmi bujarých a v pátek ráno, kdy nás probudil déšť a bylo jasné, že přšet bude celý den, zbaběle sbalili stany a odjeli domů.

MEXICANA
Old Blanco

Likovina s přídavkem destilátu Tequila.
Složení: voda, jemný lžk, tequila-destilát ze
stávy Agave (10%).

11. - 17. SRPNA 2001

JAK JSME HLÍDALI ORLÍK

Dlouhodobý pobyt: Michal – Endy; Mirek – Eva – Martas – Petr a Jiřinka; Katka M.- Venda - Viktorika; Jakub; Iveta-Miša a průběžně Mac Gyver
Marty – Jitka - Lukáš; Vlasta – Gábina – Katka – Martin; Ota;
Jaromír; Tomáš M. – Tereza; Petr M.; Tomáš R.
Fandy a Liba (neděle); Fandy - Saša a Roman se ženou (úterý);
Otova Kača (neděle); Fóta (středa)

Po úspěšném postavení stanů v červnu nám DP Metro poskytlo možnost užít si Orlíku i v létě. Protože musel být přednostně zbourán tábor na pronajaté louce v Kunžaku a III. turnus se letos na Orlíku neporádal, naskytla se nám malá letní brigáda za 10.000 Kč: pohlídat areál do Bohoušova příjezdu, vynosit loď, umístit je do stojanu ve voliéře a podle chuti udělat nějaké činnosti spojené s likvidací stanů.

Sobota:

Příjezd účastníků dlouhodobého pobytu před bránu ve 13,00 hod., zde čeká Vlasta s rodinou a společně jsme se vyhýbáme právě odjíždějícím autobusu s táborníky. V areálu Bohouš, Standa, Čedá (odjeli brzy ráno v neděli) a mírný chaos – zbytky od oběda, přepravky od koblih plné vos apod. Postupně jsme likvidujeme a instalujeme kompresor.
V průběhu odpoledne příjezd: Jaromír, Marty – Jitka - Lukáš, později Mac Gyver s pivem. Jakub se opil v Sedčanech na Pivních slavnostech a dostal se až v neděli. Potápění a mírně ponížení teploty 11 °C.

Neděle:

V 8,50 se přihlítil Jakub na motorce s tím, že ještě musí zajet pro Otovu Káču. Michal se nabídl, že ho odveze autem, na což reagoval Marty velkorysou nabídkou: „Michale, jestli seš ještě ožralej, tak si vemte naše auto.“ Mládenci se i s Káčou vrátili v 9,45, Ota přijel po obědě. Během odpoledne přivezl Fandy na krátkou návštěvu mámu Líbu. Před voliérou se nakupila velká část lodí. Do skladu potravin byly přeneseny velké hrnce.

Postupně odjezd: Marty s Jitkou a Lukášem (15 hod.), Vlasta s rodinou (16 hodin – Katka slibovala, že se s Martinem ještě ve středu přijedou podívat, ale nevyšlo to – on dostal chřipku a ona nedostala dovolenou), Mac Gyver (16,30 – jel pro Míšu k babičce), Fanda s Líbou (18 hod.).

Příjezd: Machytkovi (20 hod.), zatímco unavený Petr, který již třetí týden stavěl švagrovi dům, ještě v noci odjel pokračovat ve stavbě, Katka i s dětmi se zabydlela.

Noční potápění Mirka a Endyho z lodi jistili Jakub, Ota a Michal.

Večer jednoznačně patřil Michalovi a jeho „moravským lidovým“.

Pondělí:

Odjezd: Ota (8,30), Jakub (9,30) – ten měl nějakou práci v Praze, ale ve 14,50 už byl zpět i s potřebným nákupem pro nás. Postupně se začalo oteplovat. Jaromír odpojíl a vymyl škrabku na brambory, donesly se další lodě.

Příjezd: Gyver s Míšou (20 hod.), odjezd: Jaromír.

Největší zábavou večera se stala likvidace sršňů pomocí plamenometu vytvořeného z biolitu. Večer byl především Jakubův. Perlil po celou dobu a ve dvě hodiny ráno nás uzemnil, když začal rozvádět zoologické téma: „Jaký je rozdíl mezi valachem a cvalachem?“, ke kterémužto názvu dospěl vlastní hlavou. Vysvětlil nám, že cvalach má varlata, cválá a je nedostupný. Noc byla teplá, ještě ve tři ráno bylo 20 °C.

*Heslo týdne
anež
jak Ota
& přezdívek
FRETKA
příseč*

**Češky, už mám těch jeho
smradlavejch nohou po krk.
Zřídme doma dezinfekční
práh, jako měli na hranicích
a na letišti!**

Čestný řečník Jaromír V. Praha

Úterý:

Uhodila vedra. Odjezd: Gyver do Prahy a Michal na Moravu za prací (v 9 hod.). V dusnu, které vládlo bylo možné se tak akorát koupat. Pomalu jsme odnášeli stolky ze stanů k ubytovně hlavního vedoucího a uložili je na zimu.

Příjezd: Tomáš M. s Terezou (navečer), později Fanda a Roman s partnerkami, ale pouze se urychleně zanořili a odjeli. Ohníček s opékáním vuřtů pro děti.

Příjezd: Mac Gyver na Otově motorce a Ota v jeho autě s Ivetou (20 hod.).

Následovalo velmi rychlé zpanákování Jakuba, Oty, Mac Gyvera a Marťasa. Během hodiny vypili přes dva litry rumu a podle toho také vypadali.

Vedrem na cestě zcela poničený Michal přijel pozdě večer a hned se šel zanořit, přičemž chytil dva menší okouny. Vzhledem k horku, které panovalo, byli ráno nafouklí a museli jsme je vyhodit.

Bohatýrský závěr večera měl Gyver. Napřed se od svého teletníku odkutálel mezi větve jalovce, když byl vytažen a odvážen na káře zpět, mlátil hlavou o cestu, aby vzápětí v obrovských neřízených přemetech překonal celou stráň a volným pádem pokračoval až do přehrady. Aby se mu nic nestalo, následovala ho do vody i Iveta, ale manželovo mohutné tělo nebyla schopná zvládnout a musel přijít na pomoc i Sysel. Za veselého (z hlediska Gyvera) postrkování vzpouzející se postavy dospěli oba záchránci k molu, kde jim s ním pomohl Péťa. Zdaleka však neměli vyhráno. Gyver se jim ještě několikrát vytrhl a skočil do vody. Buď apaticky zmizel pod hladinou nebo se naopak lstivě se skrýval pod molem. Kromě dětí a dávno spících opilců Kuby, Michala a Oty, se pak při vyprošťování angažovali všichni, protože Syslovi, Ivetě a Péťovi rapidně ubývaly síly. Nakonec bylo dobře, že se na molu objevil i potácející se Marťas a po posledním Gyverově skoku vypomohl s transportem. Všem se ulevilo, když jsme zase bezpečně seděli v jídelně a převlékli se do suchého, ovšem Gyver oblečení okamžitě silně znečistil. Ve tři hodiny ráno, když Péťa vystříkal poblitou jídelnu, zůstali jsme ve třech (Mirek, já a Iveta) zdecimovaně sedět na lavici a vše znovu probrali. Na spánek nebylo ani pomyšlení. A to jsme s Mirkem ještě netušili, že se nám do "zdravotky" nastěhoval Ota a úspěšně ji zamořil neskutečným puchem.

Středa:

Brzy ráno, většina z nás ještě spala, odjel Ota, Jakub a Gyver. První dva jmenované jsme už na Orlíku neviděli.

Pokračovalo neskutečné vedro (pod střechou jídelny bylo 32 °C). Mirek s Michalem a Tomášem přivezli lavice od ohniště a ze hřiště koše na basketbal, já odpoledne vyprala nechutně špinavé polštářky, které si oblíbila Viktorka, umyla jsem pračku a spolu se škrabkou na brambory jsme ji uklidili do voliéry. Sysel s Michalem se rozhodli, že zteplalé pivo ze sudu se už nedá pít a vyrazili si do kempu. Na pár hodin se zastavil Fóťa s lepidlem a svěrkami na rozbité dveře u teletníku a spolu s Péťou je opravili. Když odjel Tomáš s Terezou (druhý den odlétali do Řecka), Iveta, Katka a já jsme odvezly slamníky ze stanů do „kanceláře hlavního vedoucího“ a vytrídily ty potrhané. Jiřinka uklidila okolí ohniště. Po Michalově a Syslově návratu z kempu, zůstaly poslední čtyři (ty těžké).

Večer přijel Gyver v novém oblečení i botách, byl dost unavený, ale to my ostatní také a všichni jsme šli spát už ve 23 hodin.

Čtvrtek:

Když jsme se probudili a zjistili, že Gyver už odjel a sebou odvezl všechny své věci, usoudili jsme, že protentokrát už s námi skončil. Vedro umožňovalo jedinou činnost – koupání, a to jsme pilně dělali, protože ráno Sysel přivezl od stanů poškozené slamníky, čímž jsme dokončili všechny plánované činnosti. Bohouš dorazil k obědu. Dostal karbanátek a posedával, stejně jako my ostatní, celé odpoledne u denního tisku. Potom se vzchopil a objevil zdroj zápachu, který nás silně poslední dva dny obtěžoval. Za dveřmi do kuchyně stojící konev se zbytky z tábora, pro kterou si nikdo nepřijel, neměla dobře uzavřené víko. Odešel její obsah zakopat do lesa. Vynesly se tři lodě a schůdky od mola. Pozdě odpoledne přijel Tomáš R., který byl původně očekáván již v úterý a společně s Michalem se „výjimečně malinko prdli“ v kempu. Byl to první večer, kdy zátokou nezněly Michalovy milované „moravské“ a my, upřímně řečeno, byli rádi. Michal by býval pokračoval v přehrávání svých dvou CD donekonečna, ale byl zastaven jak Tomášem, tak Petrem M., který za šera přijel. My „holky“ jsme si pěkně popily a zazpívaly s kytarou, jinak se pilo pivo z PET lahví a zbytek v sudu byl odsouzen k vylití.

Odjezd: Petr s Jiřinkou (21 hod) – později volal z Prahy, že je tam bouřka („kapky velké jak můj mobil“) a nedýchatelno.

Pátek:

Měla jsem dojem, že jsem zrovna usnula, když se před „zdravotkou“ ozval Endyho štěkot. Nejprve jsem mu nevěnovala pozornost, ale nakonec jsem vyvrávorala ze spacáku a dobře jsem udělala. Na cestě stáli paralyzováni tři rybáři z metra, jejichž příjezd byl znám, Endy před nimi vrčel a odmítal je pustit dolů ke kuchyni. Dle nich se Endýsek nejprve nechal hladit a drbat, ale když chtěli od aut pokračovat k jídelně, bylo zle. Protože Bohouš ještě spal, pochválila jsem našeho hlídače a ač nerada si piva. Ukázalo se, že je dávno vzhůru i Petr M., který šel líčit návnady na ryby a že Tomáš R. skutečně odjel tak, aby byl v 7 hodin v Dejvicích, jak potřeboval. Pak už jsme jen posnídali a postupně se rozjeli do svých domovů lehčí o vozík, kompresor a lahve, které nám Bohouš dovolil do podzimního Orlíku uskladnit ve skladu potravin.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

V srpnu 2001 slaví 65. narozeniny:
Jan Nekvapil – A, DOZ Hostivař (45).

V srpnu 2001 slaví 60. narozeniny:
Vladimír Kloubek – ED, provoz. opravna tramvají (43),
Miloslav Krotl – M, technický úsek (26),
Josef Svoboda – ED, provoz. opravna tramvají (43),
Dagmar Valentová – M, dopravní úsek (10),
Otakar Žizka – A, DOZ Hostivař (43).

V srpnu 2001 slaví 50. narozeniny:
Alena Čermáková – ED, odbor obch. zásobovací (17),
Zdeněk Dalecký – M, služba technolog. zařízení (23),
František Dupkala – ED, provozovna Pankrác (32),
Vlastimil Fay – A, garáž Vršovice (20),
Růžena Grafová – M, služba sděl. a zabezpečovací (14),
Helena Gregorová – ED, odbor kontrola provozu (12),

Martin Ježek – M, dopravní úsek (27),
Daniela Kejdanová – M, dopravní úsek (13),
Zdeněk Košťurík – A, garáž Vršovice (12),
Bohumil Kříž – A, DOZ Hostivař (24),
Marie Kulíková – A, DOZ Hostivař (25),
Pravoslav Mimra – ED, provozovna měnárny (10),
Aleš Nussberger – M, služba sděl. a zabezpečovací (23),
Pavel Pelnář – ED, provozovna trakční vedení (25),
Vladimír Psota – A, garáž Kačerov (26),
Jarmila Ryjáčková – ED, odbor zaměstnanecký (32),
Ivan Stanislav – M, služba ochran. systému (26),
Josef Stejskal – A, garáž Kačerov (38),
Ladislav Šindler – A, garáž Kačerov (38),
Jiří Topol – A, garáž Kačerov (35),
Zdeněk Vašítko – M, služba ochran. systému (28),
Milena Žárová – ED, odbor obch. zásobovací (23).

Všem jmenovaným (ale i těm, kteří slaví stejná jubilea, ale nesplňují kritérium pro zveřejnění v naší rubrice, tj. 10 let odpracovaných u DP, nebo nechtěli být uvedeni) srdečně blahopřejeme.

Do starobního důchodu odešli:

Rudolf Čapek – ED, provozovna vrchní stavba (34),
Bohumil Černý – Ř, odbor int. auditu a kontroly (43),
Jiří Hluchý – ED, provozovna Žižkov (43),
Miroslav Novák – A, DOZ Hostivař (37),
Miroslav Prokop – ED, provozovna vrchní stavba (22),
Růžena Rožánková – Ř, odbor financování (27),
Jaroslav Stehlík – A, garáž Kačerov (11),
Jiří Švampera – ED, provozovna opravna tramvají (10),
Jiřina Zemanová – ED, odbor obch. zásobovací (30).
Všem děkujeme za práci vykonanou ve prospěch Dopravního podniku.

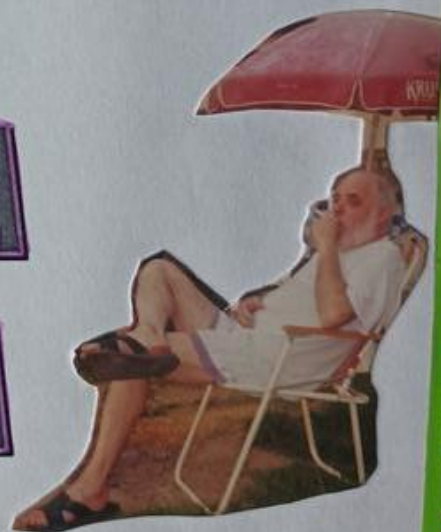
Vzpomínáme:

9. června 2001 nás ve věku 47 let opustil pan Jan Krupička – ED, provozovna Vokovice, který u DP pracoval 29 let.

DP-KONTAKT • List pracovníků Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciové společnosti • Sídlo redakce: Praha 9, Sokolovská 217/42, č. dveří 728, telefon: 96 19 20 25, e-mail: malikp@dp-praha.cz • Redakční rada: Ing. Zdeněk Došek (předseda), Mgr. Milan Slezák, Ing. Jan Urban, Ing. Marie Lásková, Ing. Jaromír Stejskal, Zdeněk Ježek a Ing. Jiří Horák • Šéfredaktor: Ing. Petr Malík • Grafická úprava: Hynek Pech • Výroba: SOFIPRIN Praha • MK ČR 8307, ISSN: 1212-6349 • Uzávěrka tohoto čísla: 2. srpna 2001

25. SRPNA 2001

MARTINOVA PADESÁTKA

Ačkoli se to zdá neskutečné, další z nás se dožil významného jubilea při jehož vyslovení by nám v době, kdy byl klub zakládán naskakovala husí kůže a mysleli bychom si něco o domově důchodců. 18. srpna 2001 postoupil mezi padesátníky už i Martin.

Oslavu zorganizovala Jitka v rodinném sídle ve Všetvicích. Za staříky se jí zúčastnili: Tomáš s Helenkou, Franta, Jaroušek, Jaromír, Vlasta, Sysel a Eva, za mladou generaci: oba jubilantovi synové, Mac Gyver a Iveta, Michal + Endy, Martas, Fandy, Ota a Lukášův kamarád Vesa. Díky horkému počasí se veselice mohla odehrávat na zahradě.

Při příjezdu (s Franťouškem jsme se sešli u Vlastíkova nového bazénu a pak jeli společně) nás bujaře uvítali bratři Ježkové s Vesou, kteří od jedné hodiny na přímém slunci konzumovali lahvové piváky, neb se sud ještě chladil. Náladu měli výtečnou. Na místě už byl také Michal s Endym, ale ještě se nestačili ani rozkoukat, protože dorazili jen pár minut před námi. Oslavenec se z důvodu nesnesitelného vedra zdržoval v domě.

Do půl sedmé se sjeli skoro všichni gratulanti a mohli jsme přistoupit k vinšování. Kromě oficiálních, a tedy použitelných darů (CD s hity z let šedesátých, CD - fotoalbum s tisícem fotografií z klubových akcí, tlusté prkénko a palička na maso, velké množství hodnotného alkoholu apod.), obdržel jubilant hrací koutek – koberec s hračkami jako například: piánko na baterie, drbátko, které vydává zvuky, obrázkovou tiskárničku, počítadlo, medvídko, neuvěřitelně hnusnou plyšovou kachnu, tenisák (psi zajásali!), a další. Obrovské množství gumových figurek z let sedmdesátých potěšilo víc než oslavence mladší generaci - s nostalgií vzpomněla na kojenecký věk – a všechny tři přítomné psy. Kromě toho Martin dostal houpací křeslo zn. Tonet, v němž Jakub ochotně svého zestárlého otce po celou dobu přebírání dárků houpal. Pan Jaroslav nezapomněl ani na Martinovy největší mazlíčky, Terru a Sola, a k pánovým narozeninám každému přivezl vitamínovou kost.

**Milý Martine,
Chudinko Jitko a Ubožáčci chlapci,
Vážení postižení**

Dožíváme se dne, který zůstane navždy zapsán v dějinách klubu a lidstva. Jeden z našich nejvýznačnějších členů se dožívá věku, který jej zařazuje mezi moudré lidi. Význačnost tohoto dne spočívá především v tom, že Ty, Martine, jistě dokážeš, že očekávat moudrost s padesátkou je u Tebe ničím nepodložený optimismus, kterým my rozhodně netrpíme. S Tebou nás totiž napadá věta, že:

Kdo je moudrý již od mládí, nezmoudří

A že Ty nezmoudříš, s tím živě souhlasíme.

Život každého člověka je protkán bezpočtem krizí a hektických situací, v kterých si připadáme jak ve vřícím kotli a zoufale hledáme záchranný bod, oázu pohody a pocit vnitřní jistoty. Dovol nám při této příležitosti ocenit právě tu neskonalou pohodu a onen pocit jistoty, s kterou jsi Ty schopen pohádat se s každým o čemkoliv a vytvořit tím tu vysněnou oázu pohody. Když konečně zmlkneš.

Srpen je pro nás symbolem katastrofy, která se na našich životech podepsala strašlivou měrou. Snad nejstrašnějším dopadem oněch událostí byl fakt, že normální lidé, schopni plnohodnotně se zařadit do společnosti, museli hledat své uplatnění v podniku Československo – Sovětského přátelství, kde jsi již na nás čekal Ty. A kde Ti je dodnes tak dobře i když svou skutečnou oddanost věci můžeš projevovat již pouze poctivou prací a vášnivou obhajobou pozice dozorčího depa. Při takové

ležitosti jako je dnes, nám dovol doufat, že nás nikdy nenecháš pomenout, že po presidentovi USA, papežovi, prvním kosmonautovi a ajlámovi a je právě dozorčí depa místo, kde se vyskytují Ti nejlepší nejlepších, nebo dokonce Ti nejlepší z nás. S jakou lehkostí a bravurou schopen zastávat tuto funkci a trpělivě nám vysvětlit její význam a kalí! To v nás vzbuzuje závist a těžké psychotrauma.

Jen bláhové a v podstatě nijak nezdůvodněné sebevědomí nás dlo k myšlence, že bychom byli schopni odměnit Tvůj dlouhodobý a boký vliv na naši společnost adekvátním darem. Ocenění si zaslouží ad jediné nezměrné intelektuální úsilí, které jsme tomu věnovali. Tobě, kuristickému titánovi, se samozřejmě toto úsilí bude zdát jako infantilní, předpubertální projev dělníků intelektu, navíc možná nepříliš pilných dělníků. Avantgardní pojetí, s kterým jsi pojímal svůj život, a s který jsi byl vždy o nejméně 20 let před námi, nás inspirovalo k myšlence, že i dnes jsi asi o dvacet let před námi. A co bude za dvacet let?

Tady se nabízí ta nejjednodušší úvaha, opřená o mnohaletou zkušenost fyzického i psychického vývoje homo sapiens, v Tvém případě homo (sapiens)². Tato zkušenost nám říká, že zatímco my budeme za dvacet let senilní, infantilní a celkově nepoužitelní, Ty musíš být již dnes (senilní, infantilní a celkově nepoužitelný)². Od této úvahy je již velmi blízko k tomu, abychom k Tvým nohám snesli nepřeborné množství darů, které Ti umožní trávit chvíle zaslouženého vyhnanství na okraji civilizace.

Milý Ježku,

Ne abys ses změnil.

Tví úhlavní kamarádi

Potom už mohla být odstartována vlastní slavnost, zpočátku podmalovávaná reprodukovanou hudbou - melodie nestárnoucího Olympiku jsou ochotni poslouchat i mladí – později hudbou živou, přičemž si Jakub, neúnavně doprovázející kytary na tamburínu, udělal několik puchýřů. Kromě dvou židlí, které vzaly za své při pádu Jakuba a později i Oty s Ivetou a vysazeného okénka na WC, kde se podvakerát zasekl zámek (Vesa, Iveta), neutrpěl Ježčí domov žádnou újmu.

Fandy, který dorazil za tmy, rozšířil dárky o kvalitní vína, vkusnou fajfku a „jarmilky“, které si Martin ihned oblíbil.

Rozjásaní účastníci postupně odpadali, až u stolů zbyla jen Jitka, Tomáš, Mac Gyver a Sysel, a společně vyrazili do místní hospůdky. Vrátili se za světla. Abychom snad o něco nepřišli, postupně se jim většinu z nás podařilo vzbudit. Zejména Jaroušek měl budíček jak v kriminále, neboť mu rozvášněný Tomáš rytmicky tloukl paličkou do prkénka, které si Jarda dal na noc pod hlavu. Většina účastníků oslav tedy již v 7 hodin vstala, ale Helenka, bratři Ježkové, Fandy a Ota se ze spacáků nedali vystrnadit a Sysel, který své spolubojovníky v pohostinství opustil v šest hodin, byl v kómatu.

Martin otevřel novou láhev vína a oslava pokračovala.

Dopoledne přijímala Kemmlerova sázková kancelář sázky na duel potápěč versus lyžař, kterýžto se odehrál 15. srpna na Alberi u volejbalistů a Tomáš přivezl jeho videozáznam. Ten den byla teplota vzduchu někde kolem 35°C a protivníci prokázali maximum odvahy. Vyhrál potápěč dýchající celou kilometrovou trasu přes šnorchl, i když kompletně (včetně péřové bundy, rukavic a čepice se šálou) vybavený lyžař také bojoval až do poslední chvíle. Kdyby ale býval měl potápěč kompletní vybavení (bundu, kuklu, nafouknutou vestu) asi by k němu musela být přivolána rychlá lékařská pomoc. Oba soutěžící byli po závodech svorně „na žehličky“.

Sázky byly tak půl napůl. Mezi výherci byl naštěstí i Michal, který v prvním opojení vsadil celých 100 Kč a když zjistil, že ostatní jdou jen na padesát, marně prosil Tomáše, aby mu sázku snížil.

Uprostřed promítání kazety usnul Mac Gyver na podlaze v obýváku, a tak jsme ho tam nechali a tiše se vzdálili. Ivetu později pro Míšu do Kladna odvezl Michal. Opustili nás i Franťoušek, který nastupoval dovolenou na chaloupce a Vlasta, který pospíchal na chatu za Maruš. Bratři Ježkové s Vesou, jenž od rána trpěl silnou nevolností, ještě před svým odjezdem vzorně uklidili veškerý nepořádek. My, co jsme ještě ve Všeticích zbyli, chvíli poseděli s Martinem a po jedenácté byli připraveni na cestu domů. Sysel se ale chtěl při návratu krátce zastavit u Vlasty a smočit se v bazénu, což Martinovi, který by u domu zůstal sám (Jitka, Fandy a Mac Gyver ještě sladce spali), připadalo jako dobrý nápad. Popadl třílitrovou láhev vína, plavky, mobil a cigarety a už seděl v autě. Happening mohl pokračovat.

Nevím, zda když nás Marťas vysadil z auta v Jílovém, měl Vlasta radost nebo ne, jisté je jen, že jsme mu přes hodinu vyváděli u bazénu, zatímco probudivší se Jitka prohledávala s Fandym a Gyverem dům a obvolávala své syny, zda netuší, kam otec zmizel. Vrátili jsme jí ho brzy po třinácté hodině. Ať si ho ještě dalších 50 let užívá!

37. ORLÍK

7. – 9. září
2001

Jaromír; Jarda (Čt-So); Roman (So-Ne); Michal-Endy;
Mac Gyver-Iveta+Fóta (Pá večer); Martina+bratr Ľuboš; Ivan (So noc);
Franta; Jakub+Ota=Fretka; Martin (So-Ne); Tomáš K.-Helenka;
Petr M.-Katka-Venda-Viktorka+Ľuboš a Miša; Fandy+máma Líba (So-Ne);
Káča Maříková; Tomáš M.-Tereza; Jana+Pavel(So-Ne); Tomáš R.(Pá-So);
Mirek-Eva-Martas-Petr+Jiřinka; Vlasta-Katka+Martin P.(Čt-So)-Gábina

Příliš jsme si zvykli, že nám počasí v minulých letech přálo.

Na podzimní Orlík jsme se těšili nejen proto, že jsme tam vždy rádi, ale že nám tentokrát Metro nezadalo žádné úkoly a my si hodlali užívat jen samých radovánek. Což o to, radovánky byly, ale většina z nich se musela odehrávat ve vytápěné kuchyni, protože se přihnala studená vlna a teplota se přes den pohybovala v optimálním případě někde kolem 16 °C, v tom horším (neděle dopoledne) bylo stupňů jen 8. Zato ale po dlouhé době rostly houby, takže jsme všichni bloumali po okolních lesích a radovali se z nalezených exemplářů. (Nejexkluzivnější kusy našel Martin P. - 2 velké křemeňáky, mezi nálezy ostatních bylo dost hezkých pravých hřibů.)

Ve čtvrtek jsme (já, Mirek a Michal s Endym) přijeli do areálu ve 14,30 a hned rozhicovali všechny čtyři plotýnky na sporáku tak, aby než přijedou ostatní, bylo v kuchyni jako v červenci. Protože ale venku bylo docela snesitelně, do večerních hodin jsme posedávali v jídelně a srkali teplé nápoje. Zatímco Mirek a Michal odešli statečně na noční ponor, Vlasta s Martinem P. opovrhli hrníčkem svařeného vína a pomocí fernetu citrus se rychle upravili do růžova. Zejména Vlasta perlil. Poté, co ve snaze napíchnout si nožem jednu okurku vytvořil okurkové řezy z celého obsahu sklenice, zaslal ve 22 hodin Maruš záhadnou SMS, kterou se ani Marušce, později ani nám nepodařilo rozluštit:

MAMA VJDP PATU TMΨRL9M NA TEBEAHOJ TATA.

Sysel s Michalem přinesli vezírek plný ryb a společně s námi se snažili pilně dohnat Vlastovo rozpoložení (ten ale už od 22 hodin spal), ale nepodařilo se nám to.

V pátek se během dne všichni rozprchli do lesa, rodina Tichých odjela na oběd do restaurace v Krásné Hoře a potom s Jaromírem a Michalem hráli nohejbal. Bylo oblačno, ale dalo se to snést.

Tábor se zaplnil až po 19 hodině. Nacpali jsme se gulášovou polévkou, Jaroušek založil za voliérou ohniček, a tak část lidí seděla u plamínků, někteří trestali tequilu v jídelně a zbytek dělal společnost Tomášovi M., který v kuchyni připravoval španělské ptáčky na sobotu. Myslím, že na všech třech místech bylo příjemně. Trochu vzruchu přinesl do našich řad Gyver, který ulovil u mola solidní štika a byl za ni patřičně oslavován. Po půlnoci jsme se všichni sešli v kuchyni a veselili se až do rána. Projevila se tak síla ženského pohlaví, neboť když jsme končili, zbýval mezi námi jediný chlap – Sysel, a to se nepočítá, protože léta pracuje na trvalých nočních a bdít mu nedělá problémy. Ostatní osoby mužského pohlaví se buď samy odpotácely do postelí, nebo jsme je postupně roznosily.

Nevím, jaké počasí bylo mezi 6 a 10 hodinou, což byl čas, který jsme prospala, ale když jsem se vymotala ze spacáku, bylo nevlidno a pršelo. Naštěstí se po 11 hodině mraky roztrhaly a vysvitlo slunce. Po španělských ptáčkách s knedlíkem i s rýží jsme se dokonale uzemnili a museli trávit. Obnovili jsme ohniček a seděli u něj skoro celý den, protože se díky počasí nikdo na molo ani pod vodu nehrnul.

Vlasta s Katkou a Martinem P. navečer odjeli domů, ale přijel Fandy s mámou Líbou a Romanem a v noci na zpěvánky i Ivan.

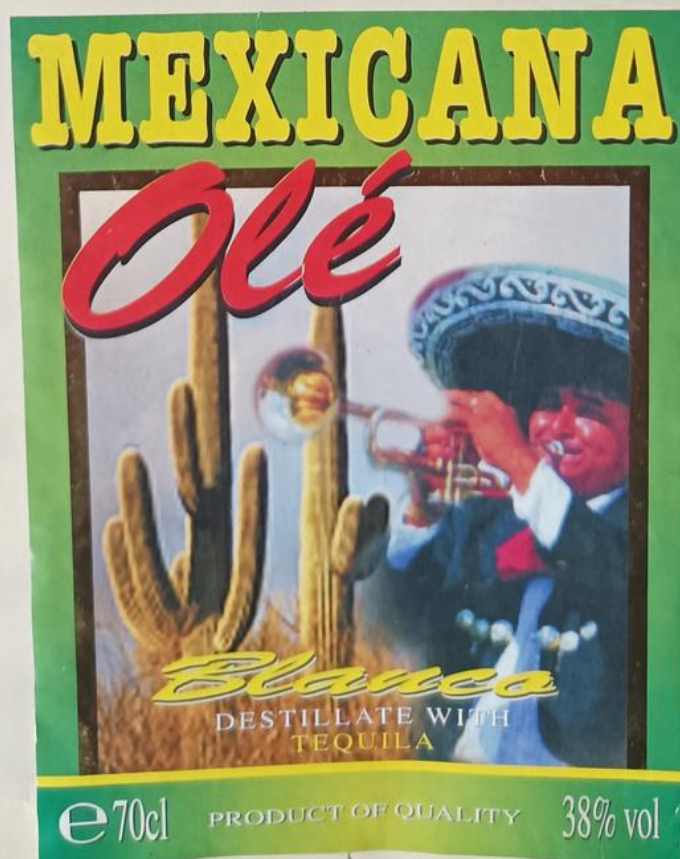
Byla zima jako na Sibiři. Nad ránem nás rozveseloval Fretka, kterého jsme několikrát uložily (já a Iveta) do postele, neboť jsme se domnívaly, že už je na spánek zralý, ale neustále se vracel zpět do kuchyně a s vařečkou v ruce obtěžoval porůznu spící opilce. Jakub předvedl vtipnou etudu s olomouckým syrečkem – napřed ho vyžadoval, pak ho plival do lesa, no prostě Jakub. Velmi pěkně se také rozveselil Fandy (o Líbě ani nemluvě) a především Roman s Lubošem.

Ráno bylo kruté. Po minulých slunných letech jsme nechápali, že jsou dny, kdy se prostě v jídelně sedět nedá. Lidé začali postupně odjíždět již před polednem. Díky Tomášově šetrnosti jsme kromě výtečné gulášové polévky všichni dostali i chutný oběd (vepřovou minutku s dušenou zeleninou, případně zbylé španělské ptáčky) a začali se loučit. Když jsme v 16,30 vypínali ohřev vody, byli jsme už se Syslem v areálu sami.

Nepřízeň počasí dostatečně vystihuje fakt, že po celou dobu pobytu nikdo nesnesl na vodu loď a co na ponory, byl víkend velmi chudý.

Aby křivda byla úplná, musel Michal při cestě po Jižní spojce v hustém provozu měnit píchlé kolo na vozíku!

12.9.2001 ZLÍČIN

JAK JSME FANDILI FANDYMU

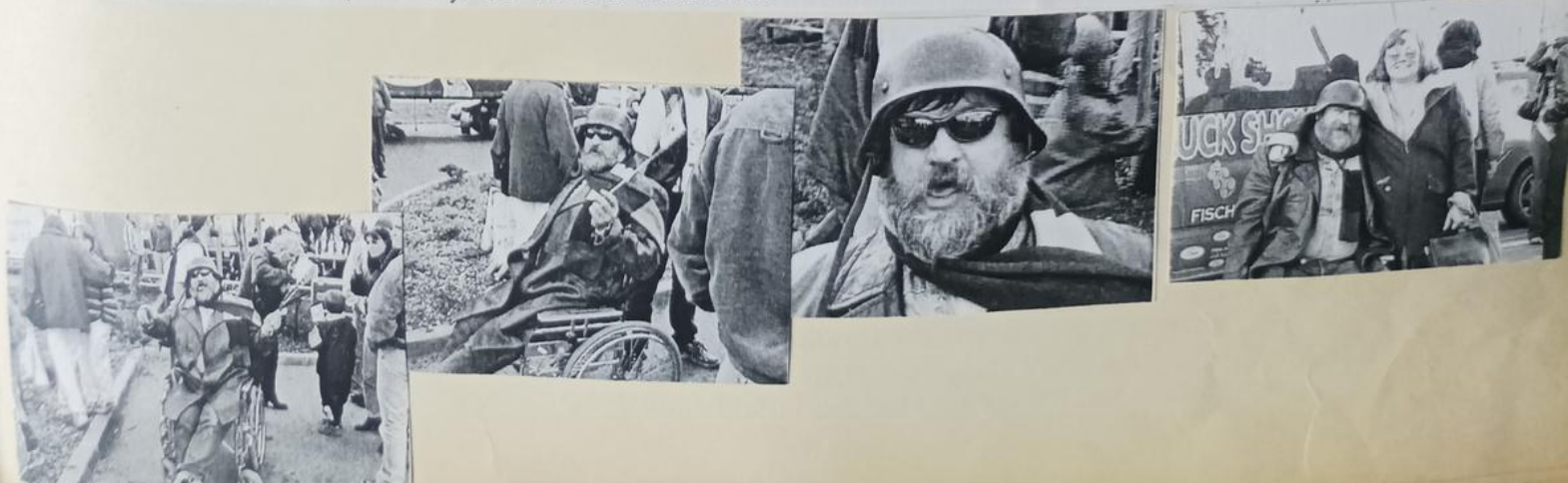
aneb „HARIBO JE SEN DĚTÍ...”

Michal, Jakub, Iveta s Míšou, Mirek-Eva-Petr a Jiřinka, Jaromír s rodinou, Roman se ženou, Líba, Martin Štorch

Vzhledem k tomu, že se celý srpen plnila periodika plakátky upozorňujícími na velkou reklamní akci firmy HARIBO, kterou měla provázet skupina T-BOYZ, vybrali jsme si jedno z mnoha vystoupení a chtěli Fandu svými silnými hlasy podpořit při koncertě. Akce se měla konat u hypermarketu Globus na Zličíně a T-Boyz měli vystupovat v 18 hodin.

Svolali jsme se na místo v 17,30, abychom měli dost času se připravit, a také jsme se tam (alespoň ti, co jen neslibovali a skutečně přijeli) sešli. Došlo ale k nemilému posunu v pořadu a když jsme vystupovali z aut, Fandova skupina právě své vystoupení končila. Byly nám k ničemu nachystané plyšové hračky, které jsme po Fandovi hodlali metat, nanic byl scénář, podle něhož jsme chtěli přitlačit Sysla na invalidním vozíku přímo před pódium za jeho radostného pokřiku: „Na Bělehrad!“ a našeho: „Fanouška mám nejradši, tomu žádný nestačí...“. Vyslechli jsme si pár závěrečných taktů a bylo po slávě.

I když nás to poněkud otrávil, nehodlali jsme se jen tak vzdát. Situace byla přehledná. Protože byla na září zcela netypická zima, foukal vítr a místy poprchávalo, ploužilo se na místě jen pár zmrzlých rodičů s dětmi a několik zarytých fanynek. U HARIBO TRUCK probíhala dost hlasitě úděsná soutěž v dětském zpěvu a před Globem hučela při své jízdě dětská mašinka.

Rozhodli jsme se, že na sebe Fandu upozorníme za každou cenu. Za vydatného povykování jsme přitlačili vozík se Syslem v helmě, koženém kabátě a černých brýlích (dokonalá iluze veterána z libovolné války) a praporky Haribo v rukou k autogramiádě a nekompromisně se dožadovali přednosti. Mirek si vzal navíc na klín Míšu, takže útlocitná a dobře vychovaná třináctiletá děvčátka ve frontě na podpis ochotně ustupovala z cesty, litující ubohého invalidu s malým vnoučkem. Fandu, kterého zdobila červeně nabarvená ofina, náš nástup nepřekvapil, je od nás koneckonců zvyklý na ledacos, ale ostatní tři členové T-Boyz byli Syslovou žádostí o podpis na pupek trochu zaskočení. Jelikož se ale museli intenzivně věnovat svým obdivovatelkám před pultem, profesionálně počmárali Syslovo triko a dál čelili děvčátkům. Ta unavovala ještě dlouho po autogramiádě, toužíce po tom, aby se s nimi předměty jejich obdivu vyfotografovali.

Jiřinka se za nás všechny obětovala a vydala se do trucku vytvořit s Míšou vlastní „Mega odznak Haribo“ (byla to obyčejná připínací placka, kterou si sami vymalovali), my ostatní se houfovali poblíž. Na pódiu trucku střídavě kvílela děvčátka Ovečku, případně Holky z naší školky, poprchávalo a celkový chaos dosahoval vrcholu. Nás kromě autogramiády zaujal člověk navlečený v žlutém plyšovém kostýmu medvídky Haribo (co všechno lidi pro peníze neudělají!) a parafráze T-Boyz vlastního hitu „Nejsi jediná“, jejímž slovům jsme úplně nerozuměli (chraptivý tlampač), ale v závěru jsme zcela jasně zachytili: „Haribu neodoláš!“, pročez jsme se začali dožadovat bonbónů Haribo alespoň pro Majkla. Akce ale nebyla správně zorganizovaná a „medvídci“ už nebyli k dispozici. Čest firmy Haribo zachránil Fandy, který několik balíčků vyžebal v doprovodném voze.

Abychom se chovali jako správní fanoušci, vyfotil se Sysel s celou skupinou a Líba s Jaromírem (ten dorazil i s rodinou až v 18 hodin) s obrovským medvědem.

Domnívám se, že originálnější fanoušky T-Boyz na celém následujícím, měsíc trvajícím turné, nezažili.

5. - 7. 10. 2001

STRÍTEŽ

STAŘÍČCI SLAVILI NAROZENINY

Franta, Martin-Jitka, Jaromír, Vlasta, Eva-Mírek,
Tomáš-Helenka (jen pátek a sobota dopoledne)

Hosté: Machy s Vendou (So odpoledne), Petr s Jiřinkou (So odpoledne),
Jakub na motorce (Ne dopoledne)

Konečně se nám Frantoušek odhodlal ukázat svou chaloupku, kam utíká před civilizací. Pro naši návštěvu zvolil tradiční podzimní oslavy narozenin, pravděpodobně proto, že nás při nich nebývá mnoho. Chaloupka má totiž dost omezenou kapacitu.

Stojí uprostřed vísky a hned na úvod nás překvapila svým dokonalým technickým vybavením. Nejen, že nás Franta mohl pomocí kamery sledovat při příjezdu a obraz si promítat do všech (obou) místností, ale hlavně: domeček má úžasné sociální zařízení a velkorysou koupelnu. Zbytek je jedna klasicky zařízená místnost s kvalitními kamny, minikuchyňka, do které se leze bokem (šířka asi 80 cm) a malý pokojík za zdí kuchyňky. Bývalá černá kuchyně, kterou se prochází do pokojíku, nestojí ani za zmínku (asi 2 m²). Z domečku dýchá naprostá pohoda a chápeme Frantu, že tam jezdí rád.

Jako vždy jsme nejprve něco pojedli (Franta uvařil guláš, nacpali jsme se jednohubkami a chlebičky) a podělili oslavence různými dárky. Za zmínku stojí nejen mobil-hračka, který darovali Tomáš s Helenkou Jitce a se kterým si v sobotu odpoledne vyhráli Martin s Vlastou, ale i ostatní s láskou vybírané dárky. Některé byly natolik originální, že si Tomáš postěžoval: „Helenko, oni mi dávají samé blbosti!“, čímž ocenil přátelství nás všech.

Vesele jsme se zduněli, zazpívali si, vyspali se a byla sobota. Tomáš s Helenkou byli pozváni na nějaké jiné narozeniny, a tak nás museli opustit, ale my ostatní hned po obědě vyrazili na vycházku k dálničnímu motorestu na točené pivo. Po návratu do chaloupky nás navštívil Petr s Jiřinkou a Machy s Vendou, kterému jsme od dopoledních hodin telefonovali. Petr i Machy toho asi posléze litovali, jelikož když jsme před chaloupkou opili několik domorodců, rozhodl se Sysel s Vlastou, že se pojedou podívat na Machyho nedalekou chalupu. Machy se sice pokusil ujet, ale Sysel se nacpal do Petrova vozu a synek ho musel odvézt. Vrátil oba chvíli před 22 hodinou, Sysla zcela nepoužitelného, Vlastu opile se usmívajícího. Oba záhy usnuli.

Machy si asi jejich návštěvu bude dost dlouho pamatovat, neboť jeho rodina pořádala grilování pro příbuzné (asi 20 babiček, tetiček, vnoučků, neteří a synovců bylo shromážděno v domě a na zahradě dědeček opékal kusy masa), kteroužto akci jim Sysel s Vlastou zcela přerušili. Sysel spolykal asi kilo masa a rozhodl se příbuzné pobavit. Kroužíc místností jako brundibár žoviálně vykládal jakási opilecká moudra, která přítomní nechápali, Vlasta dorazil maso, které zbylo a když byl Vendou zván dovnitř, postával se svou příslovečnou skromností ve dveřích, takže nikdo nemohl ven. Nakonec je Machy, aby se jich zbavil, odvedl do hospody, ale moc tímto aktem nezachránil. Rodina byla bez večere. I my, co jsme zbyli v Stříteži, jsme pokračovali v radování se ze stárí a alkoholu. Můj falešný zpěv a hru na kytaru doplnil Jaromír hrou na elektrické piáno (hraje samo celé písně), takže jsme přehlušili i kapelu, která vyhrávala na svatbě na konci vsi. Ještě ráno ve 4 hodiny hulákal před chalupou Martin na Jitku své: „Ježíš, tak ses vozrala a poblila ses, no jó!“ tak vehementně, že probudil půl vsi. Ráno jsme my, co jsme nemuseli na zpáteční cestě řídit, pokračovali v pití tak dlouho, až Ježkovi „šla nosem“ a Vlasta na zpáteční cestě padal do potoka při sbírání hub. Již se nám dlouho tak někde nelíbilo jako ve Stříteži. Vzhledem k tomu jsme se jen usmívali Frantovu optimismu, když domorodci, kterého jsme minulý den opili fernetem, sděloval: „Nebojte se, ti sem dalších 10 let neprijedou!“

TROJKY

Dvakrát v listopadu a jednou v prosinci (narozeniny Marťas – 19, Jaromír – 29) jsme se sešli v oblíbených Trojkách. Účast byla vždy hojná, zá- nevážla a oslavenci byli s námi rádi.

*Veselé Vánoce
a šťastný nový rok!*

VÁNOČNÍ ORLÍK

23. PROSINCE 2001

Jaromír, Jiří-Katka, Tomáš M. – Tereza, Mac Gyver, Michal, Fóta, Jakub, Martina,
Jana-Pavel, Fandy, Roman, Eva-Mirek-Martin-Petr a Jiřinka

Poprvé v historii vánočních Orlíků jsme měli zažít zátoku zcela zapadanou sněhem, jízdu okolo vojáků s řetězy, vytlačování aut a podobné radosti spojené se zimním časem.

Dali jsme si sraz u Cukráku v 10 hodin, ale pochopitelně, naše rodina přijela zase se značným zpožděním, a tak všichni z odpočívadla odjeli až v 10,26. Bylo - 5° C, začalo sněžit a vypadalo to, že se nám výlet nevydaří. Ovšem – jen jsme vjeli do areálu tábora, vysvitlo slunce a po celou dobu pobytu byla nádherně modrá obloha. Kromě obvyklých termosek s teplými nápoji jsme si přivezli vánoční cukroví a Janina dokonce i bramborový salát, řízky a utopence. Dříve než cokoli jiného se tedy rozpoutala žranice.

Dobrosrdečný Bohoušek nám sice dal klíče od „zdravotky“ s tím, že stačí nahodit jističe a budeme mít elektřinu k vytápění, ale nahodit jističe nestačilo, elektřina nebyla a různé tepelné zdroje, které jsme sebou vezli, byly zbytečné. Ještě, že s námi byl „tramp-ohníčkář“ Fóťa, který obratem založil u dílny malou vatru.

Michal a Roman nalámali v korunách borovic jmelí, které jsme (Martina, Jana, Jiřinka a já) obratem svázaly do vkusných kytíček, kdosi přitáhl z lesa borovici a už se šlo k vodě. Ta letos měla + 2° C. Oproti loňsku, kdy zátoku halila mlha a přehrada připomínala spíše skotská blata než místo rekreace českého národa, tam bylo letos skoro jako v létě.

Pod hladinu se tentokrát vypravili: Mirek, Jaromír, Mac Gyver, Michal, Tomáš, Jirka a Fanda (zaujal především skvělou orientací: jako jediný měl kompas a jako jediný se vynořil o 100 metrů vlevo, zatímco ostatní trefili bezchybně ke schodům). Nejprve ale měl svůj slibovaný výstup Jakub („Na Orlíku se budu koupat bez neoprénu!“). V proužkovaném pyžámku a se spoustou řečí předvedl ponoření po bradu (voda se snad ani k bradě nedostala), a už za hurónského řevu utíkal do tepla. Dle jeho tvrzení se na něm cestou po schodech dělaly rampouchy. Zatímco se potápěči radovali pod vodou z vánočního stroměčku, zbylí jedinci prozpěvovali koledy a zkoušeli pouštět ořechové skořápky na hladinu. Moc to nešlo, dost foukalo, svíčky zhasínaly, ale nikomu to nevadilo. Byly vánoce.

Nahoře jsme se všichni vděčně ohřáli u ohníčku, Martin s Martinou a Janinou si zasáňkovali na předsedových nových sáňkách (dostal je ve Trojkách k narozeninám), přičemž mu je následně rozbili.

Poté, co jsme uklidili zbytky hostiny, začali jsme se chystat k odjezdu. Ten byl třífázový:

1. V táboře jsme tlačili: Tomáše a Mac Gyvera
2. U vojáků jsme tlačili: Sysla, Jirku, Tomáše, Mac Gyvera
3. U hájovny, poté, co jsme vytlačili Sysla, nařezal Martin smrkové větve, takže po nich všichni nejhorší kus přešli (jen Mac Gyver musel nadvakrát). Bylo 15 hodin a my si mysleli, že je vše (dobré i špatné) za námi a ve vánoční náladě se těšili domů.

Ovšem: Tomáš si u hájovny nalomil poloosu, od odbočky na Strakonickou mu auto už nechtělo jet a za Haldami musel zastavit úplně. Mával na nás, ať jedeme, že mu brácha pomůže, což jsme udělali a jeli na pozdní oběd do Dobříše. Asi jsme měli také zastavit. Ne, že bychom pomohli invalidnímu vozítku, ale víc očí víc vidí. Když Jirka přivazoval lano, aby svého mladšího sourozence dotáhl ku Praze, vyložil si Tomáš přepravku se zátěžákem, baterkou, brýlemi a jednorázovým voděvzdorným foťákem ke krajnici a pak ji tam šťastně zapomněl. Jeho tedy ty vánoce přišly draho.

SILVESTR

Závěr roku jsme trávili roztroušeni po všech možných místech republiky, protože jsme se nějak nedohodli, jak vše sloučit.

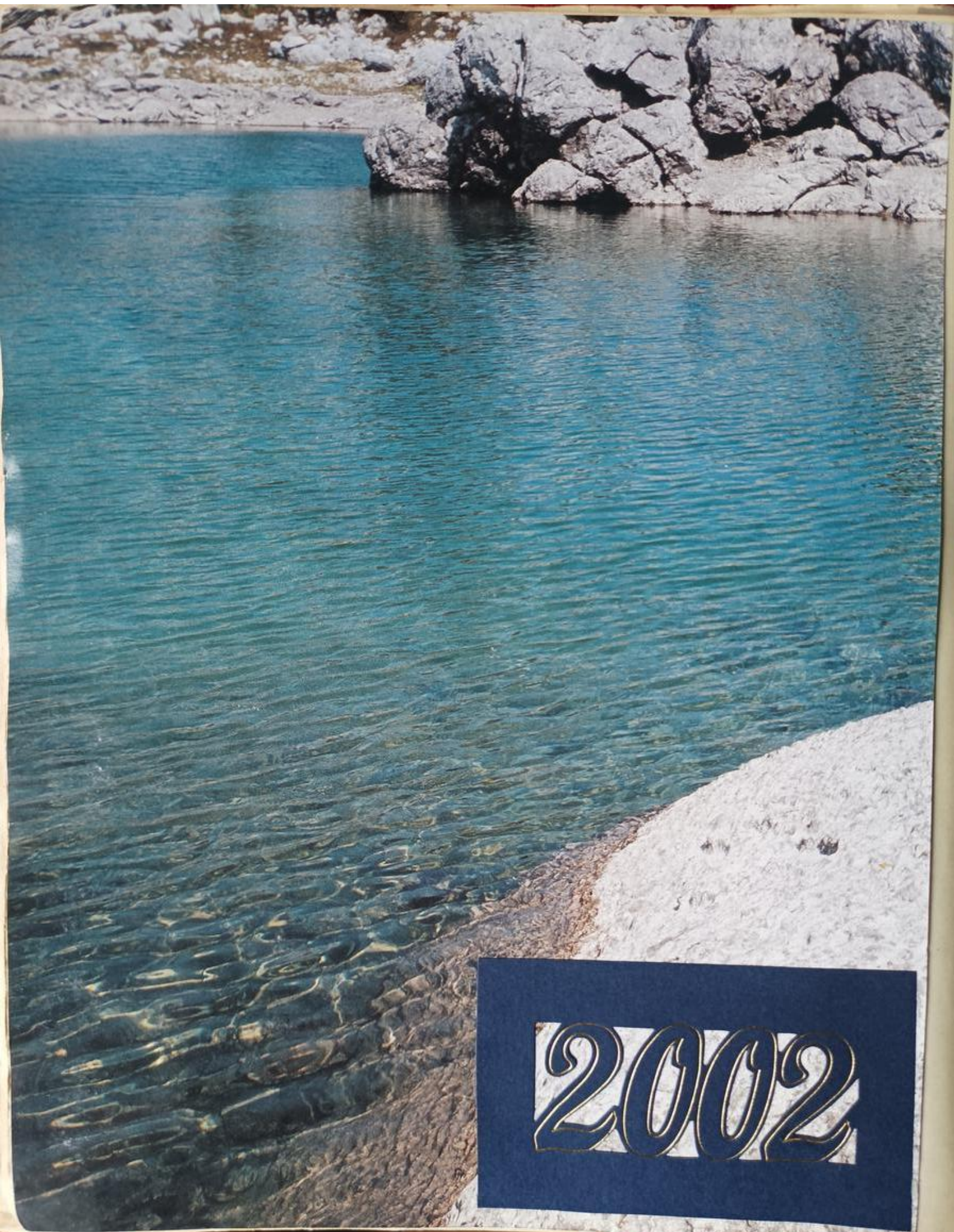
Tomáš a Helenka odjeli s vnoučkem do Bedřichova (všichni jsme se domnívali, že tam s nimi mladí budou i na Silvestra, takže jsme se na hory nevтіrali), mladí dílem lyžovali na horách, dílem pili se známými.

Marty na Silvestra sloužil, takže jsme se sešli ve Všetvicích (Franta, Jaromír, Eva-Mirek a Petr s Jiřinkou) už 29.12. a příjemně se poveselili zatímco venku tiše padal sníh. Noční ohňostroj se líbil a to nejen nám. I když měla Jitka obavy, že budou psi vyděšení, Sysel a Jaromír zvolili takovou municí, že příliš nebouchala a zejména Sola barevné rachejtle vysloveně potěšily. Do rána napadlo asi 30 cm sněhu, pročež jsme si užili při odjezdu školy smyku.

31.12. zůstala naše rodina doma a společně s Jaromírem uvítala nový rok. Zvečera nás navštívil Fandy se Sašou, ale okolo 23 hodiny odjeli, aby půlnoc prožili v intimě svého pronajatého bytčku.

NOVÝ ROK 2002

Na Nový rok byl 1°C a na Střeleckém ostrově se sešla velká část klubu: naše rodina v plném počtu, Roman se ženou a miminkem Jakoubkem, Machy a Katka s Viktorkou a Vendou, Jaromír, Jana s Pavlem právě dorazivší z Českomoravské vysočiny a Gyver s Ivetou, kteří přijeli od známých z Bedřichova (ti dva a Miša ovšem plavce vítali až u cíle, protože start nestihli). Letos výrazně scházel Vlasta s rodinou a Jakub. Také rodiče Eliášovi – Standa a Jiřina – kteří se v minulých dvou letech zúčastnili, letos zvolili povalování u televize.

K plavání okolo Karlova mostu se odhodlali Jaromír, Michal, Sysel, Marťas a Machy. Sysel kouřil po dobu plavání doutník a pod mostem ulovil židovskou vodku, Machy neměl rukavice, pročez plaval s rukama zdviženýma jako chirurg před operací a Michal ukázal svou odolnost a zdatnost, protože mu bylo po noci na Staroměstském náměstí, kde zvracel, výrazně špatně, ale k plavání nastoupil.

Společně se spřátelenými potápěči, kteří akci pořádají, bylo ve vodě 21 plavců. Trasu zvládli za 25 minut (14,40-15,05 hod.) a pak se všichni rozjeli za teplem restaurací a domovů.

11. ledna: JAURISOVI

Jana-Pavel, Martina, Fanda, Líba, Roman, Eva, Sysel, Martin, Petr a Jiřinka, Jaromír, Iveta, Tomáš R.

Díky Janě, která bydlí přímo nad hospodou, jsme změnili lokál a první setkání roku 2002 udělali v restauraci U Jaurisů v Michli, hospůdce známé starší generaci především country večery, které se v přilehlém sále v sedmdesátých letech pořádaly, mladší generaci pro chutný gambrinus, který není předražený. Téhož večera se v restauraci konala sešlost přátel manželky Tomáše R., kterou tvořili poněkud starší playboyové produkující živou hudbu. Nejvíce nás zaujal velmi opilý bubeník, z jehož bicí soupravy odletovaly při produkci nýty a kytarista, který měl na hlavě nalakovaný účes z mnoha kudrlinek.

V pozdních nočních hodinách jsme trochu dělaly průsery (já, Iveta a Líba), když jsme si šli s hudebníky zazpívat. Ženy u jejich stolu (vesměs všechny platinově blondaté) se na nás dívaly velmi nevraživě, a tak jsme usoudili, že i když se nám u Jaurisů líbí, budeme se tam scházet jen když tam nebudou „blondýnky“.

Ani doktor
ani milá
neléčí jako
medovina

syslova hořká
medovina mirek
perlivá

26. ledna 2002 SYSLÍ NAROZENINY

Poslední lednový víkend jsme se sešli v Jinonicích a znovu si potvrdili, že když se chce, vejde se i do malého prostoru hodně přátel. Na 19 m² se bavili:

Jitka-Martin, Jaromír, Franta, Helenka a Tomáš, Jaroušek, Michal, Gyver-Iveta, Machy-Katka, Martina, Jana-Pavel, Tomáš R., Aleš, Fanda-Saša, Roman a naše rodina s Jiřinkou, celkem tedy 25 osob.

Obdrželi jsme spoustu dárků, vypili jsme spoustu alkoholu a snědli spoustu jídla. Všichni jsme byli docela zmožení kromě Gyvera, který od půl jedné do čtyř spal zkroutený ve křesle a odjížděl zcela čiperný. Výjimečně vydržel být vzhůru Michal, jemuž se podařilo téměř nemožné – dovléci spícího Sysla z ložnice zpět do obývacího. Ještě ve tři hodiny ráno radostně halekal: „Zařechтали koně...“, čímž nám na druhý den připravil nepříjemnosti s nerudnou padesátnicí z prvního patra, která nechtěla pochopit, že „strejda z Moravy si rád zazpívá“.

22.-24. února Rheinstberg

Syssel
Petr
Jirka
Michal

krátkým
pobytem
s hračkami
(jen do soboty)
reprezentovali
výře uvedení
naš klub
při únorovém
počepění.

BEDŘICHOV

8. - 10. 3. 2002

LYŽAŘSKÝ VÝCVIK

Helenka a Tomáš

Sysel-Eva, Franta, Jaromír, Mac Gyver, Michal, Jakub, Jana-Pavel

Zimní období nebývá na pohyb bohaté. Většinou se po vánočním Orlíku a Novoročním plavání všichni vyvalují doma a čekají na jaro, aby se mohli zanořit ve snesitelně teplé vodě. Letos jsme se ale tomuto rozbředávání organismů rozhodli udělat konec a nechali se pozvat Tomášem, na běžkařský víkend.

Na rozdíl od tatínka Kemmlera, který nám v památném roce 1986, kdy jsme v Bedřichově byli poprvé, vyplánoval trasu jak pro olympionické družstvo, se Tomáš řídil vlastními zkušenostmi, důkladně zvážil schopnosti účastníků zájezdu a zvolil trať adekvátní. Pochopitelně, že i z jeho představ, že všichni pojedou společně, nakonec sešlo. Už v chalupě se běžkaři přirozenou cestou rozdělili do dvou družstev – prvnímu velel Tomáš a kromě trénovaných staříků Jaromíra a Franty, v něm byla ještě sportovně velmi zdatná Helenka, Janin Pavel a na každý sport nadržžený Michal (u toho se brzy ukázalo, že 1. družstvo je pro něj málo, byl zařazen do mimořádného 1A družstva a odeslán oklikou, aby se unavil).

Na druhé družstvo se nikdo necítil, a tak se zbytek (Janina, Mac Gyver, Jakub) přidal k Syslovi, jenž se rozhodl, že je 3. družstvo.

Každému, kdo mě zná, je jasné, že mě ke sportu nikdo nezláká, a tak jsem, zatímco se ostatní potili na běžkách, prožila příjemné tři hodiny ve vyhřáté chalupě.

Třetí družstvo posilováno chutnou „zelenou“ sice zvládlo asi jen 7 kilometrů, ale po občerstvení na základně se ještě vydalo na blízkou sjezdovku, kde se Mac Gyver naučil pod Jakubovým dohledem zacházet s snowboardem.

1. družstvo se příjemně unavilo na bedřichovských kopcích a všichni byli spokojeni. Sníh ze strání rychle mizel, večer začalo pršet, takže druhý den jsme šli jen na procházku. Když jsme pak sledovali okolí z rozhledny na Královce, bylo jisté, že zima je konečně pryč a jaro už brzy přijde.

MAC GYVEROVI

JE 30 !!!

Vítej mezi starce !!!

Lepší už to nebude !!!

Už si můžeš začít vybírat místo v domově důchodců !!!

V kolektivu své rodiny, přátel a několika členů klubu, oslavil Mac Gyver svůj vstup mezi střední generaci.

Mějdan se konal v restauraci na Lhotce 13. dubna a klub kromě rodinou (Michal), zaměstnáním (Jakub) a přáteli (Tomáš Rod) prolínajícími se členy reprezentovali: Machy (+ Katka), Sysel (+ já), Petr (+ Jiřinka), Fanda (+ Saša a Líba) a Roman.

Gyverovi přátelé fantazií příliš nehýří, takže dary, které od nich obdržel se držely v rámci konvencí (lahve s alkoholem, tuplák, event. jako vrchol invence nějaký ten bryndáček). Od nás dostal náradí hodné Mac Gyvera, tedy pokud bude chtít opravovat jeřáb nebo hodinky. Jinak je dárek zcela nanic, jak už je v klubu zvykem. Zájem vzbudil svinovací metr v coulech a stopách.

30

30

30

30

Oslavenec mile překvapil přítomné svým převlekem a tvarohovým desertem s vanilkou, karamellem a čokoládou.

Ať Ti, Petře, slouží zdraví !!!

10. - 12. května 2002
BEDŘICHOV

CYKLISTICKÝ VÍKEND

Tomáš a Helenka, Jaromír, Vlasta, Mac Gyver a Iveta, Michal, Janina
s Pavlem, Machy a Katka, Petr s Jiřinkou, Sysel a já

Tak jak si sportovci dohodli v březnu při lyžařském zájezdu, sjeli jsme se v Bedřichově opět, tentokrát za účelem poznávání krajiny ze sedla bicyklu. Přirozené dělení na družstva z března zůstalo prakticky zachováno, 3. družstvo reprezentoval jen Sysel s Janinou a do 1A družstva se kvalifikoval Jaromír. První družstvo najelo něco kolem 40 kilometrů, ale některým netrénovaným sportovcům se večer nechodilo dobře, zvláště těm, kteří neměli větší nebo gelové sedlo. Nejdražší kolo měl pochopitelně Michal, nejefektivnější Katka a největší „hajtru“ Sysel. V helmičce obzvlášt pikantně vypadala Iveta, podivně Tomáš. Helence sluší vše, takže i v cyklistickém vypadala jako dáma.

V rámci zimního úklidu okolí Tomášovy chalupy jsme v odpoledních hodinách založili solidní oheň, který jsme pak díky zdrojům udržovali až do nočních hodin za tichého (!) prozpěvování s Tomášovou kytarou.

Zásluhy:

Jaromírovi se za asistence dalších technicky zdatných jedinců podařilo zprovoznit stávkující čerpadlo, ale k hromadnému koupání v překrásné koupelně stejně nedošlo, protože voda tekla sotva hodinu. Bohatá sousedka strhla při výstavbě svého sídla pramen a pokud nebude Tomáš pořád čerpat, aby ho zase navedl k chalupě, bude vana sloužit jako útočiště pavoučků tak jako doposud.

Veselosti:

Michal poražený v „páce“ nejen svým bratrem a Syslem, ale i Petrem (sic!), pokousal Janinu a do postele si sebou vzal běžky,

38. ORLÍK

21. - 23. 6. 2002

STAVBA TÁBORA A ZKOUŠKY

- Jaromír (St-Ne) ■ Jaroušek (Čt-Ne) ■ Roman (St-Ne)+v sobotu jeho rodiče ■
 - Michal-Endy (St-Ne)-Zuzka (So-Ne) ■ Mac Gyver (Út-Ne)-Iveta ■
 - Martina-bratr Luboš ■ Ivan (So-Ne) ■ Franta ■ Aleš (Čt-Pá ráno) ■
 - Jakub (St+Pá-So ráno) - Lucka (St) - Ota (Pá-So poledne) ■
- Tomáš a Helenka (navečer So-Ne) ■ Petr Machytka-Katka-Venda-Viktorka ■
 - Fanda - Líba (St-Ne) ■ Jirka - Martina (Čt-Ne) ■ Tomáš M.-Tereza ■
 - Jana-Pavel (St-Ne) ■ Tomáš R. (Pá-So odpol.) ■
 - Mirek-Eva (Út-Po)-Martin (St-Po)-Petr-Jiřinka (St-Ne) ■
 - Vlasta (Út-Ne)-Gábina-Katka-Martin P. (Út-Ne) ■
- Matthias Schneider ■

Dan Hutňan s dcerou + neznámý adept potápění s družkou (navečer So+Ne)
Pozn. Účastníci, u kterých není uvedena zkratka dne pobytu, byli na Orlíku v klasickém období, tedy od Pá do Ne.

Letos jsme opět dostali zakázku na postavení tábora. Po zmatcích, zda pojedou elektrikáři před námi nebo po nás, abychom si vzájemně nepřekáželi, to nakonec dopadlo dobře. Když v úterý 18. 6. přijel do tábora Vlasta se svým skorozetěm Martinem, právě se elektrikáři laxe balili. Do odjezdu se jim zrovna dvakrát nechtělo, což bylo pochopitelné, protože pálilo slunce a na molu bylo nádherně.

Na noc jsme ještě dorazili my dva v žigulu naplněném potravinami a Gyver s plným autem sudů piva. Večer jsme prožili přátelsky a poměrně brzy (asi v ½ třetí) si šla většina z nás (3) lehnout, protože měl dopoledne přijet Bohoušek s podnikovým autem, na kterém přiveze stany a jiné potřebné věci pro provoz tábora. Mac Gyver s Martinem zůstali v jídelně až do rána při vášnivé diskusi o své oblíbené značce vozu „Avia“. Gyver z toho byl tak vyčerpaný, že ráno zaspal nejen příjezd Bohouše, ale i skládání materiálu a Bohoušův odjezd.

Vedro bylo k padnutí, a tak se Mirek s Gyverem rozhodli vyzkoušet „wapku“ a cvičně vystříkali jídelnu, koupelnu a okolí voliéry. Vzduch se ochladil a bylo nám příjemně. Okolo 14 hodiny dorazil Michal, na kterého se všichni těšili, neboť si ho hodlali řádně vychutnat. Při akci v Bedřichově usnul nad ránem tak tvrdě, že netušil, jak ho in flagranti fotografujeme. Tyto fotky (v posteli měl postupně lyže-běžky, polosvlečenou Jiřinku a Janinu a Petříčka ve slipech) jsme utajili až do Orlíku a byli jsme zvědaví na jeho reakci. Nezklamal nás. Po této vtipné vložce se začali sjíždět další účastníci, všichni patřičně „uvaření“ z auta – a večer nás bylo v jídelně plno.

Ve čtvrtek odpoledne stály zhruba všechny velké stany a lodě byly převážně na vodě. Začalo přemísťování účastníků: ráno odjel Jakub s Lucií, přijel Jaroušek a během dne Aleš. Alešův jednodenní pobyt nás potěšil, jeho snaha doplatit dlužné příspěvky (pokud se nepletu, dluží už jen 150 Kč za loňský rok, což je úspěch!), potěšila pokladníka Michala. V horku, které panovalo se moc pracovat nedalo - holky si málem u vázání šňůr přivodily úpal. Bouřka, která vypadala, že bude mocná, se okolo tábora jen zlehka prohnala, ale k ochlazení nedošlo.

Večer jsme od svých sklenek a püllitrů s nepochopením pozorovali Gyvera s Fandou, kteří se 3 hodiny vydrželi učit uzly na nedělní zkoušky. V některých chvílích vypadali, že se už od sebe neodvážou.

V pátek bylo stejné vedro jako v předešlé dny. Pracovně nepoužitelní jedinci se povalovali po molu, klouzali se ze skluzavky a prakticky neopouštěli vodu v přehradě. Ráno Martin odjel pro Kačenku a Gábinu a odvezl Aleše a Marťasa, kteří museli do zaměstnání.

Odpoledne se plánovaně dostavil Matthias ze spřátelené německé organizace a jelikož jazykově zdatný Franta ještě nebyl na místě, bavili jsme se s ním povětšinou česky. Tvářil se, že to akceptuje. Přivezl nám video na CD s potápěčskými záběry a myslím, že jsme ho trochu zaskočili, když Fanda přinesl svůj přenosný počítač a CD jsme si hned přehráli.

Na stavbu stanů Korsika a Kamýk nedošlo, protože se s prací čekalo na Michala, který byl na cyklistické túře a s jeho návratem konečně přišla solidní bouřka. Po několika minutách prudkého deště začala do jídelny vtékat z cesty špinavá voda, postupně zaplavovala kanálek a nakonec proudila po betonu.

Vypadalo to tak katastroficky, že se košťate na odklizení té spoušti chopil kromě Gyvera i jinak velmi „netahavý“ Fanda. Košťata ale nestačila. Petr podnikl pokus prorazit neodtékající kanálek hadicí, a když ani toto řešení nepomohlo, společně s Jaromírem a Jarouškem zvedli dřevěnou podlahu pod stolem s pivem a odtok prošťourali drátem. Zdařilo se a proud odtékal mimo jídelnu, ale až do příjezdu Bohouška přetékala nádrž na špinavou vodu pod okny kuchyně. Večer byl veselý, sjeli se všichni zbývalí potápěči, na noc dorazil i Jakub s Otou. Jen Tomáš Mařík se nám někde toulal, a tak zatímco Tomáše „vytácel“ mobilem Jiří, který se dožadoval večere, dojedli jsme zbytky z předchozích dnů. Po Tomášově příjezdu jsme zjistili, že robot v rohu kuchyně už má asi své lepší roky za sebou a maso jsme museli místo namletí nadrobno nakrájet. Gulášovka byla sice až po 23 hodině, ale byla, jako vše od Tomáše, báječná. Jakub se disciplinovaně ožral a ráno odjel na svatbu svého bratrance, Sysel se nedisciplinovaně ožral, recitoval a zpíval. Tak našel Martas, který se nad ránem vrátil z Prahy, zbylý kroužek vytrvalců (Martina, Luboš, Roman, Ota), jak nábožně naslouchají Syslovu značně použitému hlasu.

V sobotu se opakovalo horko a dusno, a proto byl plán dne jasný: co nejvíce vody! Před obědem odjel narychlo Ota, po obědě Tomáš Rod, který měl někomu přestěhovat nábytek. Během odpoledne přijel Tomáš s Helenkou a Michalova přítelkyně Zuzka

Koncentrační táboře Eliáš I a II

Rychlé postavení stanů Korsika a Kamýk, které proběhlo navečer, se později ukázalo jako nedostatečné. Korsiky měly přepnutou přední stěnu tak, že nešly zavřít; Kamýky byly postaveny blízko dřevěným vzpěrám ve svahu a na zadní díly nešly zapíchat kolíky. Nebylo se ale co divit, začala vládnout nervozita, protože se k večeru měl objevit Dan Hutňan a měly vypuknout ZKOUŠKY.

Instruktor se objevil po večeři, něco málo pojedl, dal si kafe, posbíral frekventanty a odvedl si je do voliéry, kde jim dal poctivou dvouhodinovou přednášku. K jedné hvězdě se připravovali Janina a Roman (Roďák se ze stěhování už nevrátil a dovolali jsme se mu až v neděli po obědě), dvě hvězdy hodlali získat Machy, Fanda, Petr a bratři Eliášovi. Marťas, který po dvou hvězdách také toužil, dostal ve čtvrtek rýmu.

Zatímco se kamarádi učili ve voliére, my ostatní si procvičovali játra a prozpěvovali s Tomášem. Když pak instruktor odjel, hrálo se a řvalo až do ranních hodin, zatímco se ti, kteří měli mít v neděli svůj velký den, poctivě učili z testů, které jim Dan rozdál.

Vychytralý Jiří donutil bratra, aby mu testy ofotil digitálním fotoaparátem, aby se později měla z čeho učit jeho přítelkyně Martina, která by si ráda potápěčské zkoušky udělala.

Janina oslnila přítomné svými úplně rudými zády spálenými od sluníčka. U druhého stolu vedl Franta „dědkovskou“ diskuzi na neznámé téma, ale vzhledem k tomu, že napřed odpadl Jaroušek a Jaromír a posléze i Vlasta, nebylo téma asi příliš nosné. Němec odešel spát lehce po 23 hodině a asi se nudil. Tentokrát byl „za slušného“ a vůbec se neopil. Byl to, myslím, od něj určitý entuziasmus vyrazit mezi nás sám, přece jen když jich bylo víc, mohli si spolu alespoň povídat. (Tím ovšem netvrdím, že jsem ráda, když jich je víc.) Po půlnoci se vrátil z večerního vystoupení T-BOYZ někde u Českého Krumlova Fanda, ale přestože jsme naléhali, odmítl nám zazpívat „Berušku“.

Nedělní ráno bylo neurotické. Dan Hutňan s dcerou, jakýmsi adeptem potápění a jeho přítelkyní (či snad manželkou) přijeli už v 9,50 a potom už byl jen chaos. Dan si poručil: „napřed jedničky!“, Janina a Roman zbledli, a odevzdaně se vydali k molu. Roman prošel, ale Janě se napoprvé nepodařilo vylít brýle (Sysel ji to učil v jiné poloze). Po instruktorově sarkastické poznámce o nekvalitním „materiálu“ měla na krajíčku slzy. Michalův výkon byl opět zhodnocen jako „příliš rychlý“.

Po písemných testech nakonec všichni pookřáli. Dostali své „hvězdičky“, zaplatili kursové a mohli odjet domů.

Den byl krásný a slunný, a tak ti, do zrovna nespíchali, pobyli až do večerních hodin. Michal se Zuzkou a Petr s Jiřinkou vyrazili po večeri na cestu společně, aby složili věci do klubovny. Ještě že v táboře zůstali déle Franta, Jaromír a Jaroušek! Cestou se u vozíku zničila guma, Petr odjel do Prahy pro jiný vozík a společnými silami (staří ostřílení borci je dojeli na Strakonické) přeložili kompresor i lahve. V klubovně vykládali až ve 23,30. V tutéž dobu jsem v kuchyni domyla okna a Mirek s Marťasem doklidili koupelnu. Původně měl do pondělí zůstat i Gyver, ale nehodilo se mu to, a tak jsme si všichni tři zalezli do „zdravotky a usnuli. V noci nás ale probudila bouřka a ráno drobně pršelo. Stříšky kempinkových stanů byly prohnuté od zadržené vody, do nedovřených Korsik pršelo. To ale nebylo to nejhorší. Když jsme přišli do kuchyně, zjistili jsme, že její osvětlení napodobuje diskotéku. Na kopci u vojáků natekla voda do transformátoru, který slouží pro celou zátoku. Trvalo tři hodiny než přivolání „rozvoďáci“ vyměnili spálenou pojistku, ale ze světla jsme se dlouho neradovali. Po dalších dvou hodinách začalo napětí zase kolísat. Teprve když v půl čtvrté přijížděl Bohoušek s manželkou, opravovali „rozvoďáci“ celý transformátor a vypadalo to, že bude vše v pořádku.

V pořádku to také bylo, alespoň v průběhu týdne. V sobotu, první den tábora, vypadla elektřina v době, kdy se připravoval oběd pro devadesát dětí. Konečně byl vyměněn celý transformátor.

Tábor tedy mohl začít a v srpnu nás čeká jeho bourání.

	úterý 18.6.	středa 19.6.	čtvrtek 20.6.	pátek 21.6.	sobota 22.6.	neděle 23.6.	pondělí 24.6.
SNÍDANĚ		Dunajské vlny	Buchty tvaroh+mák	Kefírové řezy s čokol. polevou	vlastní	vlastní	Strouhany tvarohový koláč
PRÁCE		Auto DPM	Stavění stanů	Stavění stanů	Kempingové stany - stavění	Transport lodí	Umístění stánků
OBĚD		Farfalle alla Toscana	Krůtí prsa 'a la bažant, bramb. kaše	Moravští vrabci, špenát-zelí, housk. knedlík	TOMÁŠ Kachna, bramb. knedlík, červ. zelí	TOMÁŠ Co dům dá	Jídelna WAP Vepřová kapsa smetanové brambory
PRÁCE		Stavění stanů	Stavění stanů	Lavičky k ohništi Koše na košíkovu	ZKOUŠKY	WAP voliéry	
			Přesun nádobí	Voliéra - loď		Úklid WC	
				- demontáž konstrukce		Úklid skladu potravin	Případné úklid od Bohouška
				- pračka		Úklid kuchyně	
				- škrabka		- okna, police	
	PŘÍJEZD			Můstek k molu			ODJEZD
VEČEŘE	Salámová pomazánka, pečivo	Uzené, křen, chléb	Masové tousty	TOMÁŠ Gulášová polévka, chléb	TOMÁŠ Pene 'a la Napolitana	Kuře s lečem a čedarem, rýže	

13. - 21. července 2002 SLOVENSKO DOMAŠA

Jana, Tomáš R. – Davídek, Jakub, Mac Gyver – Iveta – Míša, Mirek – Eva – Martin

Letošní dovolenou v krajině, která ještě před deseti lety patřila neoddělitelně k naší republice, jsme naplánovali po pečlivém probrání možností na našem území. Strmilov je již minulostí, Lipno se ukázalo jako nevlídná oblast a různé jiné návrhy nenašly odezvy. Nakonec Sysel nalákal nezkušené mladé potápěče na dvacetikilové kapry v Domaše a potok s živými raky na nedalekých pasienkách. Celkem nepodstatný byl fakt, že v letošním létě byla Slovenská republika díky kurzu koruny pro našince velmi přijatelná. Jisté je ale, že jsme si přesunem na bezmála Podkarpatskou Ukrajinu zajistili celý týden třicetistupňová vedra a loňský debakl s mnohahodinovými dešti se neopakoval.

Na Syslovu radu vyrazila naše tři auta na cestu ve 22 hodin. Dálnice byla poloprázdná, Morava průjezdná a na celnici nás nikdo nezdržoval. Mezi Trenčínem a Ružomberkom se stal leaderem skupiny Tomáš se svým tranzitem, který nejenom, že jel jak Schumacher, ale ještě nám dával znamení, kdy můžeme předjíždět. Díky jemu jsme byli ráno okolo sedmé hodiny v Tatrách. Další cesta už šla hůř, protože již byl normální denní provoz, na silnicích I. třídy slovenští řidiči dodržovali 90 km/hod, těch několik málo kilometrů slovenské dálnice nás nespasilo a kromě toho se hlásila únava. Byli jsme šťastní, když jsme dojeli poslední z osmiset kilometrů a rozprostřela se před námi hladina přehradní nádrže.

Kemp v Holčíkovcích, ve kterém jsme před lety bourali podnikové stany, se omladině nelíbil, a tak se ~~Gyver~~ s Tomášem vydali na obhlídku jiných míst. Čekali jsme dlouho, ale nakonec objevili zapadlý kemp v zátocce na protější straně a všichni jsme se tam přesunuli. Obrovské prostranství ve svahu skýtalo hned několik možností, kde postavit stany, bylo tam totiž poloprázdno. Z gigantických plechových přístřešků, které kdysi sloužily jako WC, se dalo tušit, že se za starých časů v kempu rekreovalo určitě přes tisíc lidí. I těch několik málo stanů, které byly roztroušeny po rozlehlé stráni, v neděli odpoledne zmizelo a v průběhu následujícího týdne jsme se nijak nemuseli omezovat v hlučnosti, protože celkem nás v kempu mohlo být maximálně 100. Neútluné byly velmi vzdálené a nečisté WC a fakt, že kemp postrádal sprchy. Co bychom ale chtěli za takovou cenu. Za tři lidi, stan a auto jsme za týden zaplatili 560 slovenských korun!

Brzy jsme se zorientovali v okolí, objevili restauraci, kde kromě místního Šariše točili pilsenský Gambrinus, našli prodejnu zeleniny, stánek s novinami, potraviny i drogerii.

V neděli večer došlo i na potápění. Přestože se nám zdálo podezřelé, že je voda v okolí v místech, kde se lidé koupají, kalná, vydal se Mac Gyver, Tomáš a Martin na průzkum zátoky. Nebyli nadšení. Ryby se neukázaly a vidět bylo sotva na nataženou ruku.

Další den jsme našli místo, kde bylo kamenité dno a po zbytek týdne jsme se tam chodili koupat i mýt.

V pondělí jsme si vyjeli na výlet do 20 km vzdáleného Stropkova, kde měla být podle průvodce ZOO. Stropkov je město socialismu. Je v něm továrna Tesla a pro její zaměstnance byl vystavěn celý les panelových domů. Zaměstnanci ZOO se dost snažili, aby v betonovém království udělali koutek přírody. Byly zde slepice, mačka divoká i oslík. Ve své snaze byli ale poněkud neskromní, a tak se na několika m² trápili i tygr a dva medvědi. Kromě opic (NESTRKAJTE PRSTY OPICIAM, HRYZÚ!) nás zaujal pavilón plazů, v němž rám terária nepřátelsky syčícího chřestýše nedosahoval zcela ke zdi, takže u skla zela dvoucentimetrová škvíra.

Po prohlídce cizokrajné i místní fauny (byly zde i husy a kachny, v jedné kleci bydlel i pekingský palácový psík Kiko) jsme se šli trochu projít po městě, protože jsme si už při parkování všimli honosné budovy místního pravoslavného kostela. Byl zasvěcen Cyrilu a Metodějovi. Nedaleko odsud se stavěla další obdobná budova, a tak jsme pochopili, že v tomto chudém kraji jde převážná většina peněz na církve.

Po obědě v celkem útulné restauraci jsme zamířili zpět do kempu, ale cestou jsme se ještě zastavili u domašské zvláštnosti – nepoužívaného kostela, který byl při zatopení oblasti uchráněn tím, že byla okolo něj postavena mohutná hráz. Tím jsme vyčerpali kulturní vyžití a zbytek týdne se věnovali zejména shánění slušné hospody, kde bychom se najedli.

Východní Slováci jsou zvláštní. Jakoby se tady zastavil čas někde v dobách Husákovy normalizace. Na jedné straně - ve městech (Michalovce) stojí hypermarkety jako v Praze, na druhé straně je minimální zájem o zákazníka. Povětšinou jsme čekali hodinu na jídla, která ani nestála za sněžením. V luxusní Kolibě, kde by našinec předpokládal kvalitu, vrátili Jakub i Gyver oběd proto, že místo kuřecího masa přinesl číšník vepřové, a to ještě bylo zkažené.

Potápění také nestálo za nic – místo pod hrází u „zachráněného kostela“ bylo nezajímavé, Zemplínská Šírava je plná bahna, a tak jediným místem, kde bylo něco k vidění, se ukázala být zatopená vesnice asi 5 km od našeho kempu. Mělo to ale jednu chybu – lesní cesta, která tam vedla, byla nechutně blátivá a plná výmolů, takže si na ní všichni skoro zničili auta (Gyver dokonce zapadl do příkopu).

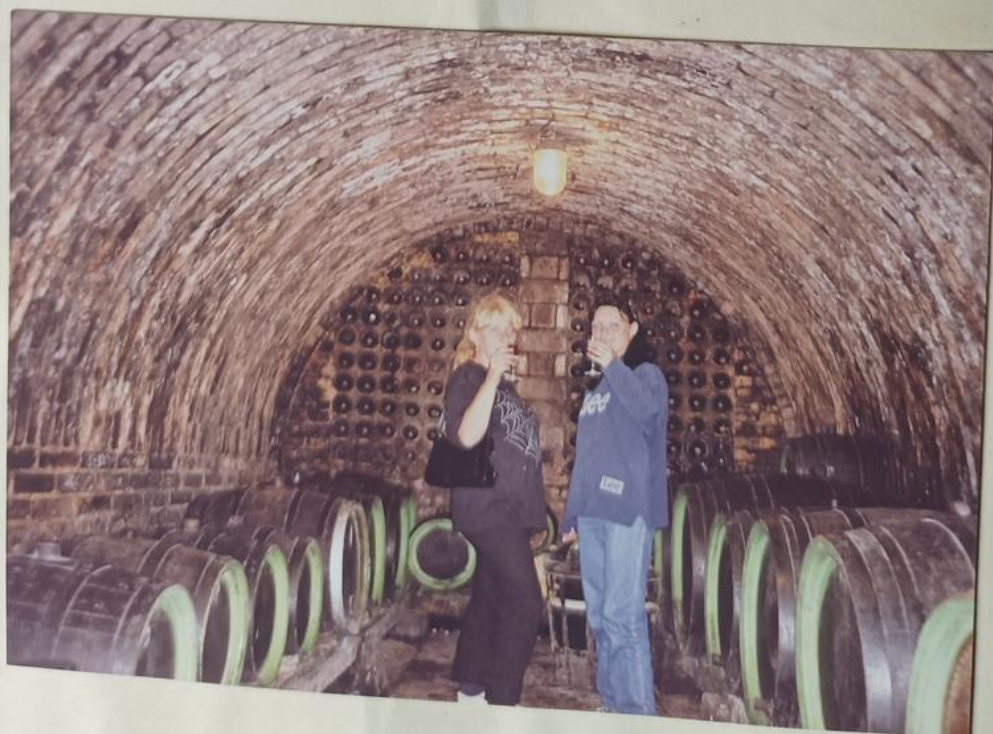

Pro Jakuba nebyl hezkým dnem pátek – po mohutné pijatice o čtvrtední noci se ráno na dvě hodiny vyvalil na matraci na sluníčko a na problém bylo zaděláno. Po celodenních nevolnostech skončil na pohotovosti ve Vranově nad Těplou. Spolu s ním tam jel i Tomáš, který dostal zánět zvukovodu.

Ze slibovaných raků v potoce na pasienkách objevil k velké radosti dětí neúnavný Gyver alespoň jednoho malého. Hnojivo NPK, které v socialistickém vzorci zřejmě obsahovalo něco navíc, už ve spojení s naftou neexploduje.

A tak jediné, co opravdu bylo úžasné, bylo krásné počasí, které nás celou dobu provázelo a dostatek Gambrinusu.

Zpáteční cesta probíhala podle harmonogramu. Zastavili jsme se ještě na Moravě u vinařů, se kterými se přátelí Jakub a okošťovali loňské směsky. Letos prý byl mimořádně dobrý rok. Podle posledních zpráv v masmédiích víno podraží.

POVODNĚ V ČECHÁCH A BOURÁNÍ TÁBORA 10. - 18. 8. 2002

Endy

Martin-Jitka, Mirek-Eva-Marťas, Petr-Jiřinka, Jirka-Katka-Martina,
Petr M.-Katka-Venda-Viktorka, Tomáš M.-Tereza, Jaroušek, Michal, Vlasta
Jaromír-Katka-Hanka
Návštěvy: Jakub, Gábina-Katka-Martin Polák
Bouhouš a Čedá

Letos jsme k postavení tábora vyfasovali ještě jeho zbourání. Nebyli jsme nadšení, ale těžko to šlo odmítnout. Postavili jsme se tomu a nakonec úkol splnili. Více než bourání zabahněných stanů, jejich vysoušení a sbalení, ovládly náš pobyt na Orlíku letošní povodně.

Už když jsme přijeli, ukazovali nám vedoucí II. turnusu kam až voda sahá, ovšem tento stav nás nijak nepřekvapil, protože jsme už v roce 1984 zažili 4 zatopené schody a nepovažovali jsme to za zajímavé. V sobotu voda šplouchala mezi prvním a druhým schodem.

V neděli bylo docela příjemné počasí, začali jsme bourat kempinkové stany Korsika, Jiří s Martinou si vyjeli na cyklistickou túru (Katce k její radosti praskl hned u brány řetěz, a tak se musela vrátit) a kromě toho, že odjela Jitka, se nic bouřlivého neudálo. Večerní příjezd rodiny Machytků byl impozantní – Machy asi 3 promile alkoholu v krvi – Kačenka za volantem. Do noci se pak Káča uklidňovala při mariáši s Martinem a Mirkem.

V noci se spustil déšť. Dost prudký a nepříjemný. Ráno nepršelo, a tak jsme ohledávali škody, které způsobil. Hlína v jídelně, uspaný odtokový kanál, zborcené stany atd.. Přestože rádio hlásilo přívalové deště na celém území, na Orlíku to do 10 hodin vypadalo, že bude krásně. Dokonce vysvitlo sluníčko a Mirek s Machym posunuli molo, protože pan Zídek upustil přehradu a pod schody už byly vidět skály. Celková pohoda.

A pak to přišlo - prudký liják, který vypadal, že nikdy neskončí a po něm drobný déšť. Pršelo 22 hodin. Dali jsme sušit stany přes lano do jídelny a podali se situaci.

Těsně před 1 hodinou v noci jsme se vydali podívat k vodě, zda se nezvedá hladina, protože v rádiu hlásili povodně v jižních Čechách. Skály už sice zmizely znovu pod hladinou, ale schody byly průchozí až dolů.

V úterý ráno to začalo vypadat jinak. Můstek byl částečně zaplavený, voda se převalovala přes první schod, na protější straně se vlny významně přibližovaly ke

garáži a v zátocě zakotvil hrázný Zídek svou výletní loď. To bylo varující. V 9,22 zaplavila voda 2. schod.

Po obědě se většina z nás jela podívat na přehradu. Chvilí nám trvalo než jsme zaparkovali, protože každý kdo měl auto přijel „na čumendu“. Zábradlí na hrázi bylo obsypáno lidmi nahlížeujícími do hlubin pod přehradou. Hladina byla nezvykle vysoká a na Popelíkách byly zaplaveny první stany. A to jsme ještě neviděli dolů z hráze. Obrovské masy pěnící se vody padaly do údolí všemi třemi přepady tak hlučně, že nebylo slyšet vlastního slova. V Solenici šplouchaly vlny okolo oken domů, silnice k elektrárně zmizela pod dravým proudem a živel si pomalu ukusoval z pravého břehu. Bylo to monumentální a děsivé.

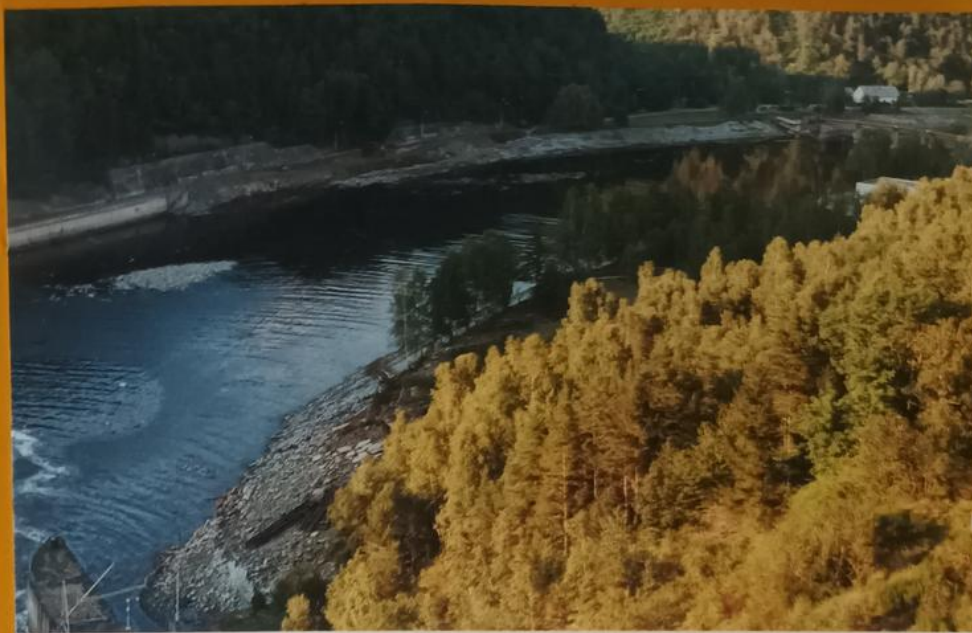
Vydali jsme se ještě pěšky do Solenice, kam sice byl zakázán vstup (hlídala policie), ale podařilo se nám to obejít a vidět vodní masív i zdola. Přes solenický most a pověstné strmé schody jsme se pak vraceli zpátky. V táboře zatím voda pohltila 8 schodů a plošinu, garáž na protějším břehu byla zcela zatopená a pomalu měnila tvar.

Usoudili jsme, že bychom asi měli vynosit lodě a část z nich se ~~pou~~ opravdu podařilo umístit na cestě. V 18,30 vyhlásil Špidla mimořádný stav. Situace na jihu Čech byla kritická. Večer se přijeli podívat Jakub a Michal, oba vyděšení, neboť v Praze se čekala 25 letá voda a oni mají firmu v suterénu v Holešovicích. Vynosili podstatnou techniku do vyšších pater a čekali, jak to dopadne. Přestože se původně podle Martina chtěli s námi opít, během dvou hodin zase odjeli.

Ve 22 hodin byla voda u horní hrany zábradlí na plošině a po půlnoci přišla na Orlík Lužnice. V 0,20 zmizelo zábradlí pod hladinou. Tabulka označující území LT Metro byla 1/2 metru od bažiny, kterou voda vytvořila, naproti u břehu plavala garáž. Tou dobou už ale z rádia chodily zprávy o více než stoleté vodě, která se valí na Prahu. 5,50 volal Aleš, že je evakuují (bydlí na Malostranském náměstí), v 8 hodin se opravil, že evakuovali jen po Mosteckou ulici, dál se voda nedostala. Zprávy z ostatních částí města nebyly optimistické. Tou dobou již byl zaplaven Olympik a voda proudila ulicemi. Tomáš se poptával u Jaromíra, jak to vypadá s Hiltonem a dozvěděl se, že hosté z Izraele byli umístěni jinde a v garážích je 1,5 metru vody (tam ale byla napuštěna plánovaně). Na Orlíku již voda nestoupala. Dopoledne se objevil první schod, v 11,24 zábradlí a do večera voda skoro opadla. Zprávy z Prahy byly hrozné – voda zaplavila většinu stanic metra, celý Karlín a část Holešovic. Ve čtvrtek dorazil Michal a společně s Mirkem a Machem se zajeli podívat, jakou škodu udělala voda na přehradě. První pole mostu v Solenici zmizelo, ze silnice byla holá skála, vymletý břeh na pravé straně a další a další škody. V solenických domcích už probíhaly první úklidové práce. Když v pátek přijel Bohouš s Čedou převzít tábor, zbyla z povodně na přehradě již jen nechutná, páchnoucí krusta pokrývající břeh a modrá značka, kterou na kritický schod namaloval Michal. Bude nám dlouho připomínat co voda dokáže.

6. - 8. září 2002

39. ORLÍK

Jaromír; Jaroušek – Čt-Pá (potom 3 noční); Michal, Endy – Čt-Ne + Tomáš Lana; Mac Gyver – Pá poledne-Ne, Iveta; Ivan – Pá-So; Martin – Pá dopoledne-Ne, Lukáš – Pá-So poledne; Tomáš-Helenka; Machy a Katka; Fanda-Saša – So večer-Ne; Roman – So večer; Jiří-Kačka – So poledne-Ne; Tomáš-Tereza; Jana Čt-Ne, Pavel- Čt,Pá (odjel na volejbalový turnaj), So večer-Ne, Bivoj – Čt-So; Mirek-Eva-Marťas-Petr, Jiřinka – Čt-Ne; Vlasta, Martin Polák – Pá poledne-Ne ráno

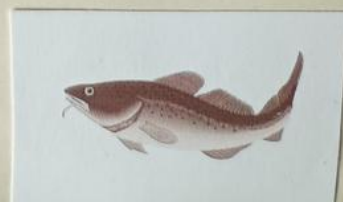
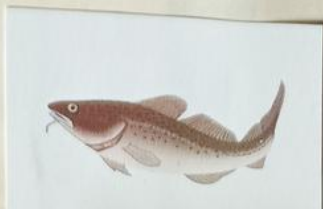
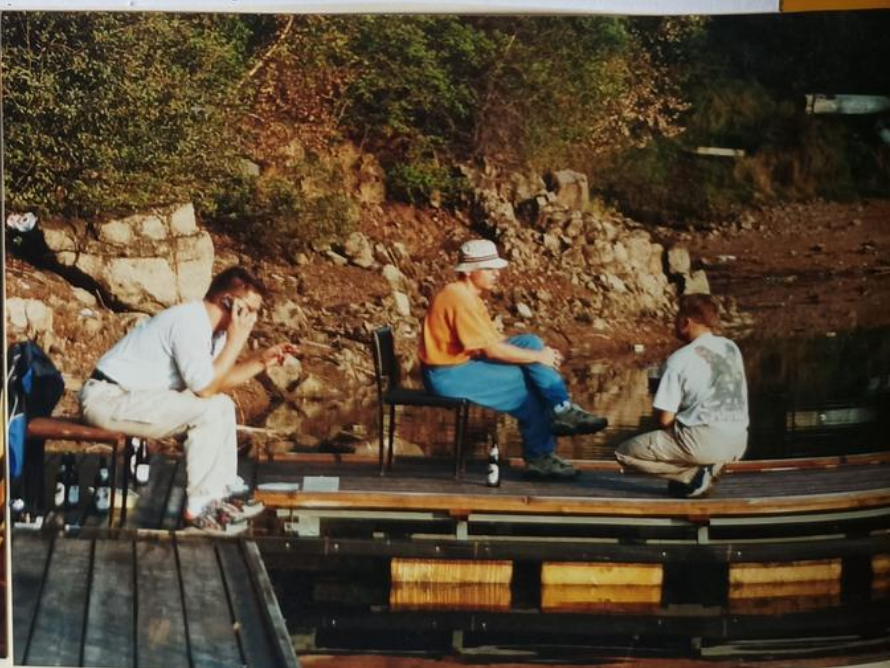
Martina byla na dovolené v Chorvatsku; Frantoušek se vymlouval na chaloupku; Aleš dostal na oba víkendové dny službu; Jitka měla střevní chřipku a Tomáš Rod likvidoval následky povodní na chatě.

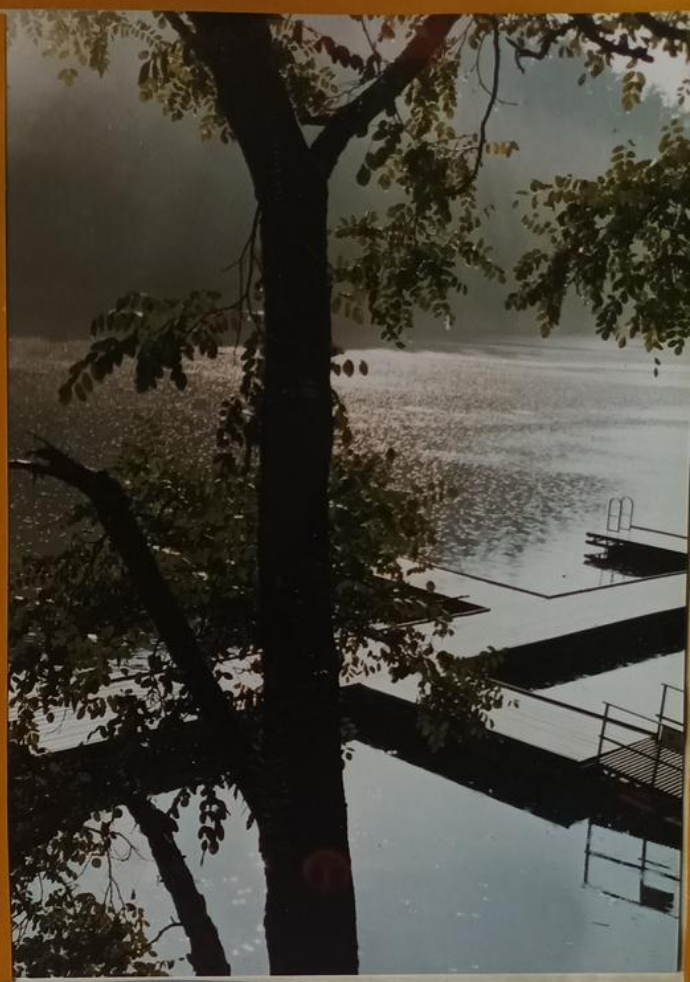

Po srpnových povodních jsme přijížděli do zátoky s obavami, zda vůbec bude možné se potápět. Naše obavy byly na místě - voda byla tmavá, páchnoucí a plná naplavených odpadků. Syslův a Michalův ponor ve čtvrtek večer byl posledním ponorem víkendu.

Počasí bylo nádherné, poslední letní, teploty kolem 25 stupňů a celkově vládla pohoda nenarušovaná stavěním nebo bouráním stanů. Ačkoli nerostlo moc hub, všichni se prošli lesem a na místo potápění alternativně zařadili chytání ryb. Zejména bratři Eliášové přijeli vybaveni kvalitními pruty, Michal uplácal těsto a svému počinání se horlivě věnovali celé páteční i sobotní odpoledne. Rybky se ale jejich udicím vyhnuly.

Páteční zpěvánky doplnila Janina, povzbuzována Martinem, doprovodem na sklenice s hřebíky (dvě přitom prorazila).

Sobotní ráno zpestřil Martin, který si po prohýřené noci hodlal zajet pro noviny a naboural přitom do lampy. Škoda na autě nebyla velká (rozpité sklo na zadním světle). Martin poté ochotně přesedl na místo spolujezdce a pro noviny se nechal odvézt Michalem.

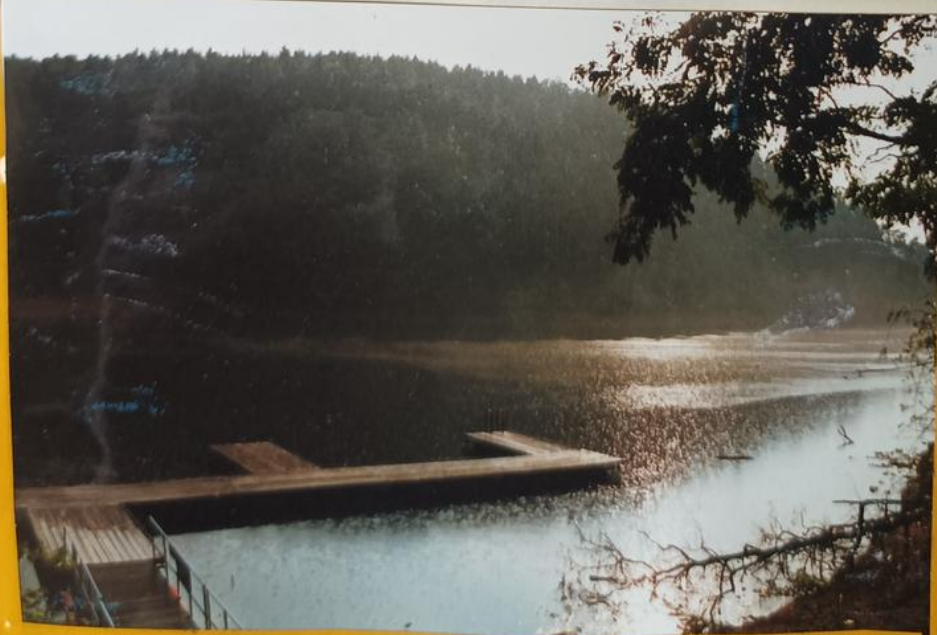
Odpoledne se konala akce vytahování čerpadla z odpadu, kteroužto zakázku jsme dostali od Bouhouška na přilepšenou za 5000 Kč. Aktivně se zúčastnil Jaromír, Vlasta a Martin Polák.

V sobotu večer dorazil z vystoupení Fandy, doprovázen Romanem a Sašou, která pak až do ranních hodin bavila Jaromíra, Michala, Mirka, Martása a Macha s Káčou svými životními názory. Počínala si přitom naprosto neústupně, takže ani Katka se svým zkušeným postojem k manželovi a dětem svými argumenty neuspěla a rezignovala.

V neděli nás trochu pronásledovala smůla. Napřed Jaromírovu autu vypadla brzdová destička, sklouzlo u schodů na molo a odřelo se o zábradlí. Náhradní destičku sice Jaromír neměl, ale protože je Ferda mravenec, práce všeho druhu, a vybrousil si z jiného typu přivezeného z vrakoviště novou. Při odstraňování můstku z mola si Fanda bolestivě přirazil prst.

Okolo patnácté hodiny se všichni rozjeli domů. Netradičně nepotápěcí Orlík skončil. Slunce naposledy zahřívalo zátoku. Od 9. září začal nepříjemný podzim následovaný ještě nepříjemnější zimou.

4. - 6. 10. 2002

CYKLISTICKÉ SOUSTŘEDĚNÍ V BEDŘICHOVĚ

Tomáš-Helenka; Eva-Mírek, Petr-Jiřinka; Franta; Martin-Jitka; Jana-Pavel; Vlasta; Jaromír; Mac Gyver-Ivety; Michal-Endy; Tomáš R.

Podzimní oslavy narozenin jsme tentokrát spojili se sportovní akcí. Jelikož se na jaře všem líbily bedřichovské kopce, přijeli do Tomášovy chaloupky nejen s dárky, ale i s cyklistickým vybavením.

Rozdávání dárků proběhlo v bláznivém chaosu, protože k stálícím Helence, Jitce, Tomášovi a Frantouškovi, přibýly se svými narozeninami Janina (24) a Jiřinka (21). Večer byl bujarý, zpívalo se ještě ve tři ráno. Silná rytmická skupina Martin (rumba koule v podobě žabiček), Janina (k narozeninám dostala tamburínu), Jiřinka (bubínek) občas přehlušila i kytary.

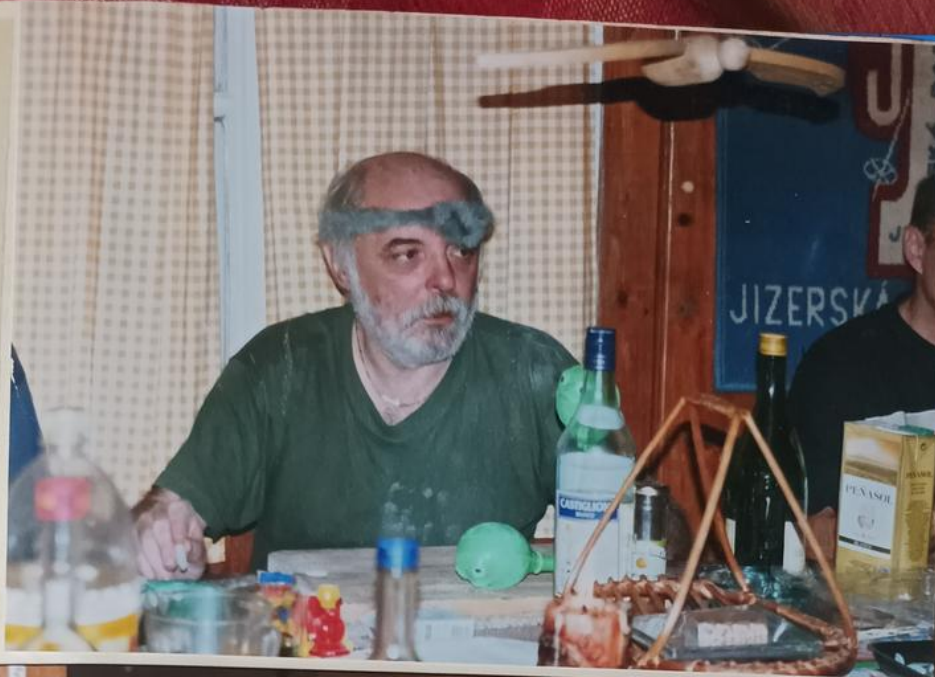
V sobotu jsme se podle svých zájmů rozdělili. Zatímco sportovně zdatní jedinci absolvovali cyklistickou túru, Petr s Jiřinkou navštívili liberecký aquapark a já s Martinem, Jitkou a Janinou prošla libereckou ZOO.

Večer Frantoušek početnému obecenstvu dokoval pomocí virgule, že na Tomášově pozemku je vody dost, jen se jí nedaří stáhnout do studny.

Nezávislost Jitky Ježkové

Šokující výsledek kauzy Martin Ježek

Udivil a šokoval mě výsledek dlouholeté kauzy Martin Ježek. Odpusťte mi následující slova, ale myslím, že nejsem daleko od pravdy: takový případ je absurdní, je dokonalou výzvou pro Ježkovi podobná individua a výsměchem slušným lidem.

19. října 2002

BARBORA U TEPLIC

Mirek-Mac Gyver.-Michal-Fanda-Roman

Po letních velkolepých plánech, jak v září zajet za potápěním na Helenu v Německu, popřípadě na polská jezera, se nakonec jako jediná schůdná cesta ukázalo tuzemské potápění, jelikož jediný volný termín, který vyhovoval všem – víkend skoro na konci října už bylo pošmourné a na dlouhé cesty se nikomu nechtělo.

Na Barboře byli k vidění raci, voda měla na hladině 8, v hloubce 6m, kde se všichni pohybovali 2 °C, vzduch 7 °C.

PODZIMNÍ DRAMATA

18. října byl Aleš ve Trojkách zmlácen jungendskiny při obraně Petra tak, že skončil v nemocnici a následně na neschopence. Dočasně ohluchl na jedno ucho.

28. října si Janina nepěkně zlomila nohu. Zprvu nebylo jasné, zda jí nebudou muset operovat, nakonec dostala na několik týdnů nechodící sádku. Ještě na konci prosince chodila s berlemi.

6. listopadu odvezla rychlá záchranka Sysla na JIP s lehkou mozkovou mrtvicí a horním tlakem 245. Po dvou dnech jim utekl a následující měsíc strávil prověřováním svého zdravotního stavu, při kterém se ~~pro~~ukázalo, že zatímco mozek, srdce a cévy jsou v pořádku, má alespoň 4 kýly v různých částech břicha.

6. PROSINCE 2002

OSLAVA PŘEDSEDOVÝCH PADESÁTIN

Jaromír

Helenka-Tomáš, Pavel-Janina, Vlasta-Martin Polák, Eva-Mirek, Franta

Také náš předseda se v plném zdraví dožil abrahámovin. Vzhledem k tomu, že akci oslav tohoto jubilea zorganizoval dost pozdě, nemohli se zúčastnit všichni členové klubu, což byla škoda. I tak jsme se ale v restauraci Na Lhotce dobře pobavili.

ROĎÁKOVI UŽ JE 30!!!

Za účasti všech mladších členů klubu (Jakub s novou přítelkyní Pétou), Sysla, mně a Vlasty, oslavil dovršení druhé dospělosti i Tomáš. Oslava v restauraci na Lhotce byla bujará, většina přítomných se po zaplacení přesunula o patro výš a pokračovala ve veselici.

22. 12. 2002 VÁNOČNÍ PONOR

Fanda-Líba; Roman; Michal, Mac Gyver – Fóťa; Jana-Pavel; Jakub-Pěťa, Sofrák; Jirka-Kačka; Tomáš-Tereza; Eva-Mírek-Marťas-Petr, Jiřinka; Jaromír

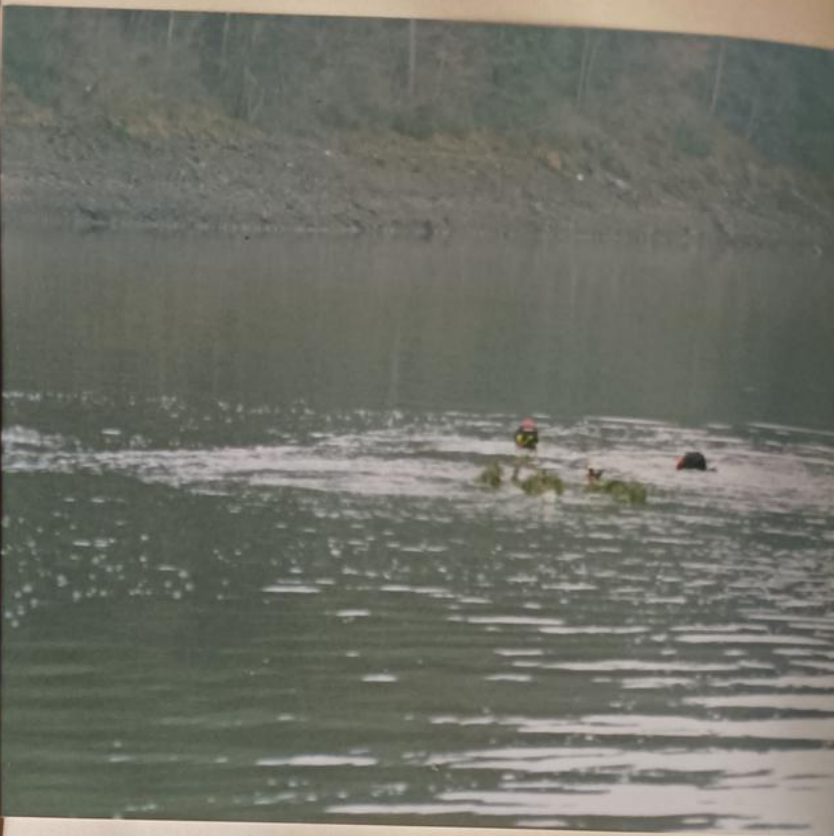
Další z tradičních podniků klubu se tentokrát mimořádně vydařil. Ačkoli bylo pošmurno, teplota vzduchu byla lehce nad nulou. Podle všeho bylo nejtepleji, co tuto akci pořádáme. Na Orlíku nás přivítaly nově opravené stoly, které jsme ihned obložili lahůdkami přivezenými z domova, termoskami s kávou a čajem a šampaňským. Michal, Roman a Fanda natrhali jmelí.

U Fóťou rozdělaného ohničku jsme se sešli všichni, k vodě s námi nemohla Janina s berlemi.

Osvícená borovice skončila na dně přehrady jako každoročně, i když se letos pod vodu dostalo méně lidí. Mařici postávali na břehu, také Sysel se nemohl zanořit, protože má vytržený zoubek u neoprénové bundy. Pod hladinou rejčili jen bratři Eliášové, Fanda a Jaromír, ve výstroji zapůjčené Tomášem R. se krátce zanořil Jakub.

Lodičkami z ořechů se svíčkami na rozdíl od loňského roku nesmýkal vítr, držely se u břehu a všechny dohořely k naší velké radosti. Žádné z aut na cestě nevypovědělo službu. Snad bude příští rok klidnější než rok 2002.

SILVESTR 2002, NOVOROČNÍ PLAVÁNÍ

A ZIMNÍ DRAMATA

Tomáš-Helenka, Jaromír, Jana-Pavel, Michal-Endy, Mac Gyver-Iveta, Mirek-Eva-Marťas-Petr, Jiřinka

K silvestrovským oslavám v Bedřichově jsme se sjížděli postupně od neděle (Sysel a já), přes pondělí (Janina, Pavel, Jiřinka, Michal s Endym) do úterý (Petr s Marťasem, Mac Gyver s Ivetou, Jaromír s Helenkou). Ačkoli to v pondělí ráno vypadalo, že všechen sníh roztaje, celou noc na 31. 12. sněžilo, takže se ti, co přijeli dříve, mohli vypravit na běžky. Zbylé osazenstvo chalupy se bavilo po svém. Janina s berlemi cvičila chůzi a hlídala oheň v kamnech, já a Jiřinka jsme v závějích vyhazovaly lopatami místo pro auta. Byl krásný slunný mrazivý den. Od pozdně odpoledních hodin jsme se krmili nachystanými lahůdkami, a tak nebylo nic divného, že jsme zatoužili po dvacáté hodině po troše horského vzduchu a vydali se na vycházku k sjezdovce Malinovka.

Po předchozích zkušenostech jsme zvolili obrácenou trasu než poslední (dodnes vzpomínám na horský výstup po Malinovce nahoru). Vybavení placatící s rumem a igelitovými taškami na sjezd z kopce.

Ty tašky byla chyba. Z kopce to jelo jako po másle a rychleji než se dalo urdit. Před sestupem dolů jsme se já, Iveta a Sysel posilňovali rumem a byli svědky toho, jak Mac Gyver jen o chlup minul na igeliťáku sněhové dělo, o které by si býval určitě srazil vaz. Macovi ale bylo osudem dáno, že se mu jízda nepovede, a tak zatímco my pomalu scházeli dolů, skončil několik metrů od hospody s nadvakrát tříštivě zlomenou nohou. Jak se to stalo není dodnes jasné. Mac se po hlubší analýze domnívá, že noha praskla, když se pokusil zabrzdit a zarazil nohu do povrchu sjezdovky, Tomáš, jenž právě skončil jízdu a ještě nestihnul vstát, byl zprvu přesvědčen, že si nohu zlomil o jeho záda, do nichž narazil. Záda ho bolela ještě týden, ale podle všeho do něj Mac narazil už jen holení. Jisté je, že noha byla zlomená, Tomáš zorganizoval horskou službu, přijela rolba, potom sněžný skútr a následoval rychlý transport do jablonecké nemocnice.

Večer byl poznamenán Mac Gyverovou nepřítomností. Mobilovalo se na všechny strany, hlavně do Jablonce. Po jedenácté hodině jsme se dozvěděli, že lékaři nohu srovnali mezi dlahy a protože měl Gyver v sobě dvě piva, dělali mu to zaživa bez narkózy.

Novoroční ráno 2003 bylo zcela netradiční. Zatímco Tomáš s nelibostí zjistil, že mu zamrzl odpad, Iveta, Michal, Sysel a já jsme se vydali do jablonecké nemocnice s věcmi, které Gyver potřeboval.

Jablonecká nemocnice je nová, úhledná soustava bílých budov. Bludiště je v ní ovšem jako v jiných nemocnicích. Poté, co jsme konečně našli 2. chirurgii a lékař nám vysvětlil, jak postupují v případě Gyverovi nohy, směli jsme do pokoje. Pobledlý Gyver ležel u okna, nohu až po kyčel v dlahách, u okna postavené berle. Aby se mu při dlouhém ležení nezkracovaly svaly, musel se hýbat, i když mu to bolest skoro znemožňovala. Ve čtvrtek mu měli nohu zasádrovat (krajní indikaci operace, kterou lékař připouštěl Gyver zatím zavrhl) a pokud vše bude dobré, měli ho v pátek pustit domů.

Vrátili jsme se do bedřichovské chalupy a operativně naplánovali průběh odpoledne. Já, Sysel a Marťas jsme doprovázeli Ivetu, které připadl nelehký úkol dopravit domů rodinné auto (nelehký jen v oblasti hor, potom už jela suverénně až domů), Michal jako jediný zástupce klubu vyrazil na tradiční novoroční plavání Vltavou.

Do Prahy jsme přijeli právě tak včas, abychom kamerou zachytili atmosféru na Kampě. Vody bylo letos mnoho, opět hrozily povodně. Byla temně hnědá, kalná. Na start naštěstí dorazil Roman, takže Michalovi převezl věci a u cíle jsme se sešli ještě s Janinou, Pavlem a Tomášem R. s dětmi.

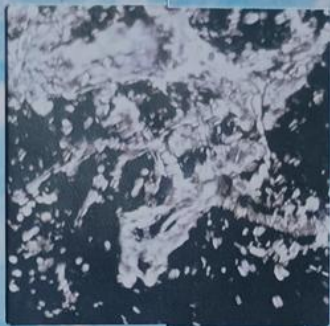

Ve čtvrtek ráno jela Jitka do práce a nad Kamenným přívozem dostala smyk. Když se snažila vystoupit, aby našla vhodnou cestu jak autem, otočeným o 180°, vyjet, dostal na tomtéž místě smyk mladý muž se sypačem. Obrovský kolos zaroloval Jitku pod sebe a zcela její auto zdemoloval. Jitka, ačkoli situace vypadala katastrofálně, vylezla zpod druhé nápravy přes své auto ven. Kromě kusu vykouslé pusy zevnitř a nepřeberného množství naraženin a oděrek, neměla nic zlomeného. Znovu se narodila.

V pátek si přivezla Iveta Gyvera s desetikilovou sádrovou domů. Noha ho strašně bolela, byl nepohyblivý a v pondělí měl jít na kontrolu k nějakému pražskému lékaři. Helenka s Tomášem naštěstí zařídili jeho přijetí u známého lékaře v nemocnici na Karlově náměstí. Když se tam Gyver v pondělí dostavil, byl okamžitě hospitalizován a v úterý operován. Do nohy dostal ocelový čep.

2003

25. ledna 2003 - Syslí narozeniny

Eva a Mirek, Petr a Jiřinka, Mar'as, Helenka a Tomáš, Jaromír, Franta, Vlasta, Michal, Iveta a Mac Gyver, Petra a Jakub, Katka M., Tomáš R., Jana, Martina, Aleš, Ota = 21 osob

Napříč dramatickým událostem, které jednotlivé členy klubu v minulých měsících potkávaly, jsme se sešli při pravidelném posezení u příležitosti, nyní 96. Syslích narozenin. Nemohla se zúčastnit Jitka, protože její rekonvalescence po úrazu sice probíhala uspokojivě, ale přece jen pomalu, tudíž ani Martin, Jaroušek na oslavu zapomněl a neprohodil si směny, Fandy měl tradičně vystoupení a Tomáš M. též tradičně, pracoval. Jiří na tom byl nejlépe – byl na svých oblíbených velehorách, tentokrát v Chile a v Argentině.

K líčení všech nepříjemností, jichž se členové klubu staly aktéry, přidal Tomáš R. lednový úraz – vážně si plechem prořízl ruku, takže kdyby to nebyl Tomáš, byl by vyřazen z pracovního procesu. On ovšem (s neuvěřitelně umolousaným obvazem) pracoval dál. Tak se počet postižených členů klubu se opět zvýšil.

8. - 10. 2. 2003 Německo-Rheinsberg

Michal – Sysel – Eva
Milan – Jakub – Petra

Staříci, kteří slibovali účast na masopustním potápění v Rheinsbergu, zase zklamali. Výsledkem bylo zdánlivě nesourodé seskupení mladí-staří doplněné Jakubovým kamarádem Milanem K., který sloužil jako řidič, protože Jakub byl momentálně bez auta. Zcela výjimečně jsem poprvé za ta léta, co se v zimě do Německa jezdí, jela i já a nelitovala jsem.

V pátek se odehrál tradiční večírek u Horsta, jako vždy nudný, protože pokud není z Čechů přítomen někdo, kdo dobře vládne jazykem, konverzace se motá okolo témat, ke kterým přítomní znají slovíčka v němčině, případně v angličtině (ačkoli Jürgen je ochoten konverzovat i v ruštině). Nicméně jsme se slušně „zkousli“ a Jakub (příznejme mu, že konverzoval nejlépe) se snažil udržovat zábavu. Milan, který se učil angličtinu, ale dlouho mu trvá než sestaví větu, povětšinou nerozuměl hovoru, po Jakubovi vyžadoval překlad. Ten několikrát za večer odušil „Říkej, abys jel domů.“, čímž nás přiváděl k záchvatům smíchu, kterým zase nerozuměli němečtí hostitelé.

V Horstově domě jsme byli ubytováni my, Sysli (v tradičním mrazivém pokojíku v suterénu) a Jakub s Petrou (v patře domu), Michal s Milanem bydleli u Jürgena. Naštěstí od nás nikdo nechtěl, abychom vstávali do tmy. Po chutné snídani servírované Sylvií a Horstem jsme se v 10,30 přemístili k jezeru, kde už se otáčelo prase a první potápěči zkoušeli, jaké to je pod ledem. V 11,34 došlo i na Michala. Pod vodou pobyl tak 10 minut a hrnul se ven, stejně jako o chvíli později Sysel, který má rozbítý zip na své bundě od neoprénu, a tak se vmáčkl do Gyverova. Gyverův neoprén si sebou přivezl Jakub, předstírající, že po ničem jiném netouží, než zanořit se s ostatními v mrazivých vlnách jezera. Nakonec to dopředu vzdal a disciplinovaně se ožral. Ono to ani jinak nešlo, kořalka a pivo tekly proudem, pil každý, také řidiči - Michal a Milan. Michal si není vědom, jak nás přepravil před Horstův dům, ale pamatuje si, jak v tiché rheinsberské uličce pustil moravské lidové a Horstovým sousedům zazpíval vysunut ze střešního okénka.

Trochu jsme pospali a šli s Mathiasem na večeři do restaurace na nádraží. No, nic-moc. Petra sice nebyla zklamaná rybou a já si dala jen jakýsi zapečený hustý kuřecí vývar, na kterém se nedá nic zkazit, ale ti, kteří podlehli lákavé nabídce hovězího, litovali svého rozhodnutí. Buď bylo nedopečené, nebo naopak tvrdé a kravka, z níž stejky pocházely, musela být vyhlášenou dojnici ještě za Ericha Honneckera. Ještě před večeří Michal, Jakub a Milan mocně ulevili svým žaludkům před nádražím (vybraní jedinci měli pozůstatky na botách a kalhotách celý večer). A tak, kromě toho, že za nás Mathias zaplatil hromadu eur, Mirek si zahrál s pěti eury docela dlouho na automatu a Michal s Milanem nebyli úspěšní při sbalení dvou nepředstavitelně hnusných německých dívek, nestojí nic za zmínku.

V nesnesitelné zimě -18°C jsme doputovali do Horstova domu a zalezli do postelí. Horst se Sylvii ještě byli na oslavě jakýchsi narozenin, a tak jsme se s nimi viděli až u snídani, po níž už jsme v 10 hodin opouštěli mrazivý Rheinsberg. V 17 hodin jsme byli doma. Vlna mrazů táhla za námi a následující týden zasáhla i Českou republiku. Michal skončil v pondělí ráno u lékaře – měl horečku a kašel.

BLAHOPŘEJEME:

Martina Háčiková zdárně ukončila v červnu studia na vysoké škole. Nadále se může chlubit titulem magistr. Od září ji už čeká první stálé zaměstnání.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

V červnu 2003 oslavují 60. narozeniny:

Jaroslav Berka – ED, prov. opravná tramvají (34),
Antonín Doubrava – ED, provozovna měnirny (34),
Jiří Filipovský – ED, provozovna vrchní stavba (37),
Petr Hlaváček – M, služba staveb a tratí (28),
Zdeněk Horák – A, DOZ Hostivař (34),
Jaroslav Jakl – M, služba sděl. a zabezpečovací (29),
Jan Kalán – A, garáž Kačerov (10),
František Malina – A, garáž Klíčův (10),
Vladislav Pavlovic – M, sl. technolog. zařízení (31),
František Peroutka – A, garáž Kačerov (39),
Karel Soukup – M, služba staveb a tratí (10),
Petr Steinhäuser – M, služba staveb a tratí (24),
Jiří Svoboda – ED, provozovna Pankrác (43),
Jaroslav Šafránek – ED, prov. vrchní stavba (34),
Miroslav Šmidrkal – M, služba staveb a tratí (20),
Lambert Šulc – M, služba technolog. zařízení (26),

Petr Taraba – A, garáž Řepy (13),
Jiří Ungr – M, služba elektrotechnická (17),
Bohumil Znamenáček – M, sl. ochran. systému (42),
Vratislav Znamenáček – A, garáž Vršovice (34).

V červnu 2003 oslavují 50. narozeniny:

Jiří Ditrich – A, DOZ Hostivař (10),
Pavel Flener – A, DOZ Hostivař (10),
Jiří Hájek – ED, provozovna Žižkov (10),
Petr Horáček – M, služba staveb a tratí (26),
Olga Ječmenová – M, sl. sděl. a zabezpečovací (23),
Jiří Kabát – M, dopravní úsek (27),
Eva Kempferová – M, dopravní úsek (21),
Vladimír Kettner – M, služba staveb a tratí (10),
Hana Kytková – ED, provozovna Motol (33),
Dagmar Macháčková – M, dopravní úsek (26),
Marcela Nevečeřalová – A, garáž Klíčův (12),
Petr Pňovský – M, technický úsek (22),

Ivan Pour – M, služba technolog. zařízení (25),
Jiří Slanina – ED, provozovna Motol (15),
Vlastimil Tichý – ED, prov. vrchní stavba (31),
Jiří Zabranský – M, služba ochran. systému (25).
Všem jmenovaným (ale i těm, kteří slaví stejná jubilea, ale nesplňují kritérium pro zveřejnění v naší rubrice, tj. 10 let odpracovaných u DP, nebo nechtěli být zveřejněni) srdečně blahopřejeme.

Do starobního důchodu odešli:

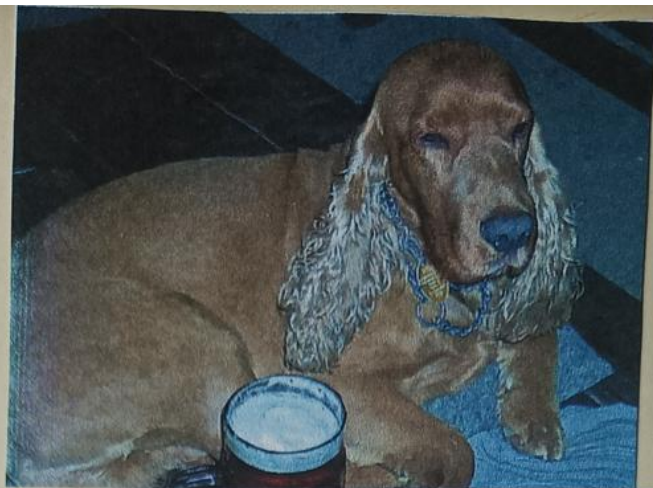
Karel Bláha – A, garáž Klíčův (11),
Ludmila Dobruská – Ř, od. inter. auditu a kontroly (37),
Věra Kratochvílová – ED, referát obrany (10),
Stanislav Ličman – ED, prov. opravná tramvají (43),
Jitka Šestáková – ED, provozovna Kobylisy (13),
František Valenta – ED, odd. údržba a služby (44).
Děkujeme za práci vykonanou ve prospěch Dopravního podniku.

Vzpomínáme:

1. května 2003 nás opustila paní Libuše Lochmanová – Ř, odbor financování, která u DP pracovala 29 let.

DP-KONTAKT • List pracovníků Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciové společnosti • Sídlo redakce: Praha 9, Sokolovská 217/42, č. dveří 728, telefon: 296 192 025, e-mail: malikp@dp-praha.cz • Redakční rada: Ing. Zdeněk Došek (předseda), Mgr. Milan Slezák, Ing. Jan Urban, Ing. Marie Lásková, Ing. Viktor Baier, Zdeněk Ježek a Ing. Jiří Horký • Šéfredaktor: Ing. Petr Malík • Grafická úprava: Hynek Pech • Výroba: SOFIPRIN Praha • MK ČR 8307, ISSN: 1212-6349 • Uzávěrka tohoto čísla: 26. května 2003

20. - 22. ČERVNA 2003 40. ORLÍK

OSLAVA VLASTOVÝCH PADESÁTIN

Jaromír – Katka
Jarda – Iveta
Roman
Michal – Endy - Fóta
Mac Gyver - Iveta
Martina
Ivan-Miša (So-ve)
Franta
Aleš
Jakub
Martin – Jitka
Tomáš – Helenka
Petr M (So-ve)–Katka–Venda–Viktorka
Fandy
Jiří – Katka
Tomáš M. – Tereza
Jana
Tomáš R. – Alá (So-ve)-David-Lukáš
Mirek-Eva
Petr
Martas
Vlasta – Katka

Lucie
Mirek, Ondra (od Ivety)

Zuzka
Martin Štorch

Ota, Milan Krůček

Luboš-Miša-Kačka(neteř)

Martina

Láďa (Čt)

David Sofroň
Jiřinka, Vilém (So-ve)
Pavlinka
Martin Polák

Zahraniční hosté: Horst a Silvie Günther

Jürgen Rütz

Rainer; Karsten; Manfred

V pátek večer Bohouš Partl.

*Maximální počet přítomných v historii Orlíku byl překročen v sobotu večer –
56 lidí*

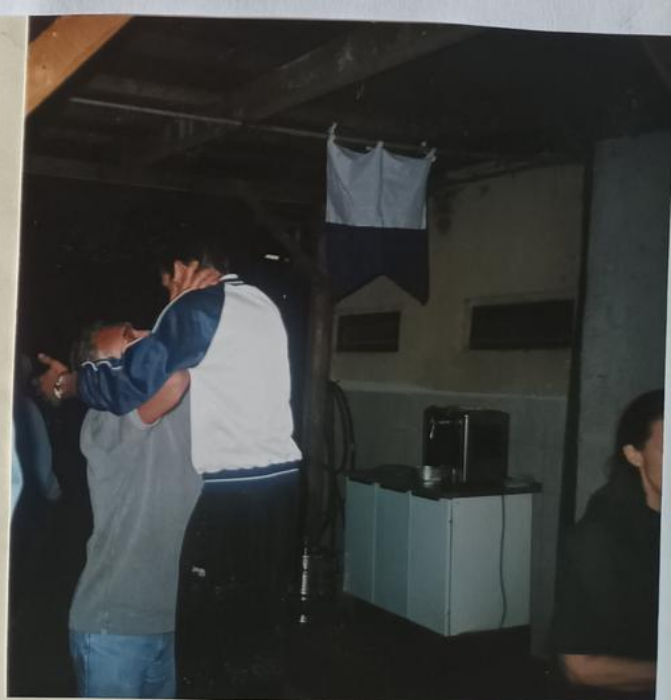
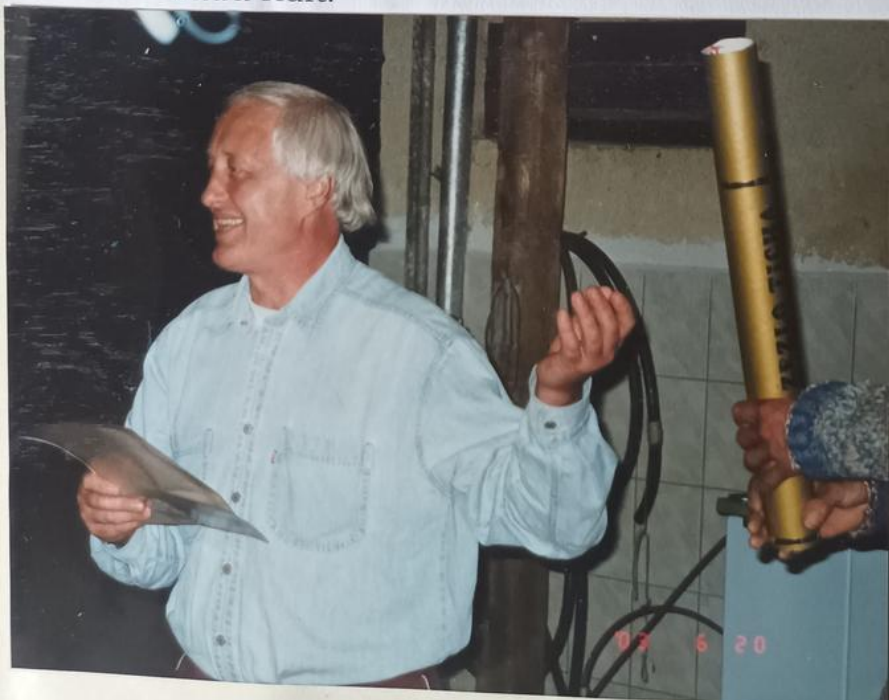

Oslava významného výročí klubu – 40. Orlík, byla plánována dlouhé měsíce, a přestože se na rozdíl od oslav 30. Orlíku obešla bez ohňostroje a bez dortu (Michal nevydává z pokladny bezdůvodně ani korunu a přednost má obnova potápěčské techniky), užili jsme si ji.

Páteční večer byl věnován Vlastíkově padesátce. Dlouhá řada gratulantů (53 osob) postupně stiskla oslavenci, stojícímu na vyvýšeném místě, ruku a předala hodnotné dárky. Výjimku tvořil Jaroušek, který zulíbal Vlastu během gratulací několikrát a dort mu věnoval až v sobotu večer. Krátce pohovořili Sysel - zhodnotil Vlastovu dosavadní přínosnou činnost pro klub - a Tomáš, který oslavenci předal svůj letitý svetr, ve kterém jezdíval na Orlík, a žezlo, při jehož pozdvižení měli přítomní ztichnout. Dobrý záměr tak zcela nevyšel, protože Vlastík žezlo hned v počátku večera kamsi založil a oslava pak probíhala při obvyklém zpěvu a řevu. Když ho někdy hluboko po půlnoci našel a hodlal použít na Michala, bylo už pozdě. Význačnou osobností večírku se netradičně stal jinak vždy nenápadný Fůta, který hodinu po půlnoci inicioval odjezd do nějaké herny (patrně měl na mysli tu na Lhotce) „na šipky“. Se svým nápadem ale neuspěl, přestože několikrát zdůraznil „Já budu řídit!“

Milým překvapením byl příjezd Jardovy Ivety (po deseti letech). Mládenec Mirek, který ji přivezl, do rána zmizel a během dne přijel jiný, vynikající kytarista Ondra, který vylepšil doprovodnou kapelu o mistrná sóla. Ta holka se holt neztratí! Okamžitě zapadla do společnosti a vrhla se na pomoc všude, kde jí bylo zapotřebí. Přes své internacionální zkušenosti zůstala naše, orlická.

Zajímavým přínosem společnosti byl obězní německý jachtař Karsten, jež se zúčastnil nejen zpěvu, ale i tance. Hýkal trochu jako osel a bušil při tom sběračkou do všeho, co bylo při ruce. Při tanci mu to šlo nejlépe s Jakubem (Jitka mu upadla).

Sobotní den probíhal tradičně. Tomáš uvařil oběd, všichni se nacpali a pak si někteří lízali rány po páteční noci ležíce na molu i jinde, a ti, kteří na sebe vzali povinnost postavit tábor, pobíhali po kopci a věnovali se budování. Počasí bylo ukázkové.

K slavnostnímu večeru se ještě dostavil Petr M., který se právě vrátil z dalekého severu, kde byl na rybách, Ivan s Míšou, Ála Rodová a kamarád Vilém, který po neděli pomohl se stavbou tábora. Odjel Jürgen a tři další Němci (i Karsten), zůstali jen Horst se Silvií. Prakticky kromě Hanky B., Lukáše, Jakubovy Petry, Líby a Gábiny se oslav zúčastnil každý, kdo má s klubem co do činění. Machytkovic děti byly posíleny Rodovými kluky a dívenkami, které přivezl Luboš, takže se po letech zase po kopci valila tlupa halekajících dětí. Míša Eliáš byl u babičky.

Tentokrát nebyly žádné projevy, ale o to víc se jedlo, protože Tomáš M. si zapůjčil v Hiltonu lávový gril, Jaromír ho dopravil na místo, a pak už se jídelnou začala linout libá vůně grilovaného masa, která přítomné lákala do fronty. Někteří šli pro přídavek i několikrát. Celovečerní hudební produkci vylepšila po půlnoci Michalova Zuzka erotickým tancem na stole. O hodinu později se nechala obout do kolečkových bruslí a drandila po jídelně. V kuchyni skupinka staříků, posílená Petrem M., vytrvale testovala různé druhy alkoholu. Zejména Helenka byla k neutahání. Katka Machytková překvapila latinskoamerickými tanci, její choť pak tanci dřevorubeckými.

Noc postupně stárla, lidé se vytráceli ke spánku. Za svítání už setrvali jen ti nejstatečnější.

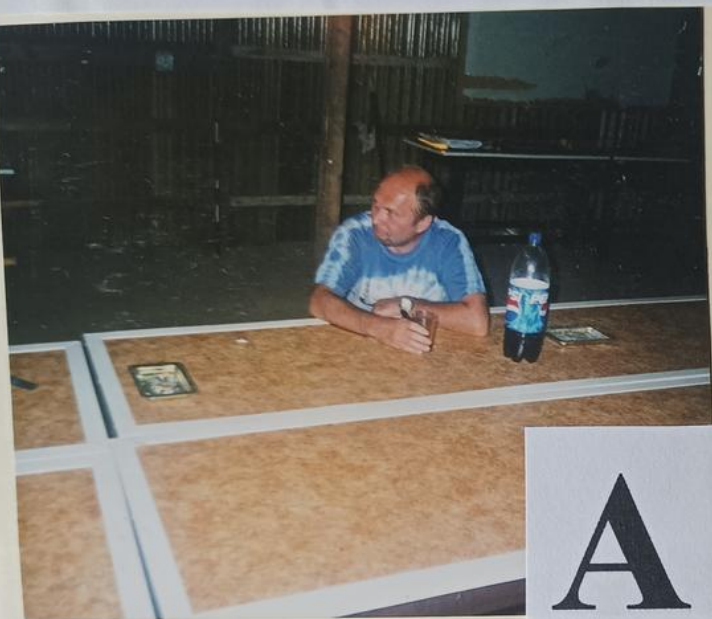
V neděli se všichni povětšinou rozjeli do domovů a v táboře zůstali „stavěči“, aby 28. června mohl vypuknout tábor.

V srpnu jsme si přečetli v podnikovém časopise DP kontakt, jehož redaktor I. běh navštívil, větu o modré čáře, připomínajících na schodech loňské povodně. Tu čáru modře vymaloval Michal na místě, které jsme my, bourači tábora, vyznačili v době, kdy voda kulminovala. Letos byla naštěstí velice nízko.

Zastávka první: Orlík

Skončila snídaně a táborem se rozléhá mohutné „Nástup!“. Na sluncem ozářeném horním konci tábora se schází téměř devadesát dětských účastníků, kteří se dozvídají, jaký na ně čeká v nejbližších hodinách program. Největší radost mají nejmladší, dopoledne stráví na vodě, poprvé v životě budou jezdit na kánoích na hladině orlické přehrady.

Hladina přehrady je podle znalců podstatně níže než obvykle. „Loňské povodně nové zkušenosti jsou ještě živé, a tak hladina je hodně nízko. Strach z přívalových srážek je velký,“ je slyšet od tradičních účastníků tábora. Loňskou povodeň připomíná modře označený schod na přístupu k molu. Ještě nyní se tají dech...

A tak končí 40. ORLÍK ...

Syslův projev:

Milý jubilante, vážené dámy a pánové,

setkáváme se ve chvíli, kdy se další z našich řad dožil věku, který ještě pro naše rodiče znamenal určitou důstojnost nadcházejícího stáří. Bývalo to životní období spojené se zmírněním tempa, odpočinkem, zklidněním. Postupem času se práh stáří posunul, padesátiletí jsou označováni jako lidé středního věku, a ti se, jak známo, se životem ještě neloučí.

Vlasta patří mezi Ty zdánlivě nenápadné členy klubu, kteří vždy překvapí. Vzpomínám si na doby, kdy se na počátku osmdesátých let začal zajímat o potápění. Jeho nadšení pro věc bylo obrovské, výsledky o to víc ponižující. Jakmile se totiž dostal do vody, jeho tělo se zuřivě bránilo zanoření. Zkoušel to několik desítek měsíců, aniž by dosáhl nějakých větších úspěchů. Řešení jeho problému bylo jak ze sci-fy novely. Tou dobou ho postihlo nepříjemné období, začaly ho opouštět horní zuby. A stal se zázrak! S každým ztraceným zubem, překonával Vlasta svůj organizmus v oblasti potápění, zvolna dosahoval drobných postupových bodů, až mu nakonec vytrhli poslední zub, dostal slušivou protézu a 22. 6. 1986 se poprvé dostal zcela pod hladinu.

Život s Vlastíkem je pestrý. Nikdy nescházel u žádné větší akce pořádané klubem, ale také u žádného průšvihů. V průběhu let

se nezapomenutelně zapsal do naší mysli například když na jarním Orlíku v roce 1988 neustálým povzbuzováním „šup, šup“ opil do němoty 15 hostů z Německa, vyrobil náš keson i podstavec pro něj a mistrně udlil nastřílené ryby. Je také autorem filozofického názoru „Není alkoholu, který by nechutnal.“

Také měl své slabé chvíle – v roce 1987 tonul při potápění na Stechlin See, při předčasném Silvestru o čtyři roky později částečně ohluchl poté, co mu v ruce vybuchla petarda a jeho hrátky s Michalem, kterým se nechal nosit v náručí, skončily nechtěným nalomením žeber a čtrnáctidenní neschopností. Po říjnových oslavách ve Stříteži spadl několikrát do potoka při sbírání hub.

Vlasta je prostě Vlasta. Obětavý, veselý, pracovitý. Jiný nebude.

Rád bych Ti, Vlastíku, za všechny popřál do dalších let mnoho zdraví, spokojenosti a pohody. Na Tvou počest zvedněme číše: Šup, šup!

„Milý Vlastíku,

jen několik málo let padesátku v klubu. Dnes už informace o dlouhodobější výrazněji uplatnit. Přesto je

V Tvém životě je jistě porad. Fakticky jediný krok potápěčem a spojit své k kamarádů. Slovy a sto obětavých, skromných a chování, altruistických čin muselo zanechat trvalý nezapomenutelných dojmů

Jak už bylo řečeno, více než chvílka k zamýšl se o své zkušenosti s ost vzpomínek a z pozice m kterým je už padesát a n dostat ke slovu. Příklady dost.

A jsme u toho. V t obsažen. Mladí kecají a l je „žezlo Ticha“. Kdo jir může zjednat pouhým z na pravé straně). Po dok Ti zachce, můžeš uml uprosřed řeči. Dotkne nutnosti může jít i o dot patnáct minut ticho. Přě všichni vyslechnout jeh

Sám Ti ten

Všechno nejlepší

PS.: Na zítřejší oslavu

Tomášův projev:

,Milý Vlastíku,

jen několik málo let uplynulo od doby, kdy jsme oslavovali první padesátku v klubu. Dnes už se jedná o zcela rutinní záležitost, padesát je prostě informace o dlouhodobějším pobytu na světě a těžko se s tím můžeš nějak výrazněji uplatnit. Přesto je to čas, kdy každý může a musí bilancovat.

V Tvém životě je jistě mnoho činů, které by za to stály, ale s tím si nějak porad'. Fakticky jediný krok, který za bilancování stojí, je Tvé rozhodnutí stát se potápěčem a spojit své kroky se skupinou tak vynikajících a excelentních kamarádů. Stovky a stovky hodin prožitých ve společnosti nekonečně obětavých, skromných a inteligentních lidí, desítky příkladů nesobeckého chování, altruistických činů a atmosféry vzájemné pomoci a podpory na Tobě muselo zanechat trvalý a nesmazatelný vliv a nespočetně hlubokých a nezapomenutelných dojmů. To jsi si skutečně pomohl. A opovaž se říci, že ne.

Jak už bylo řečeno, je čas bilancování. Takový předěl v životě je ovšem více než chvilka k zamyšlení. Padesátka je také příležitost, kdy je třeba rozdělit se o své zkušenosti s ostatními, prostě nesobecky dát k dispozici obsah svých vzpomínek a z pozice moudrého muže promluvit k lidu. Ostatně příkladů těch, kterým je už padesát a moudře mluví k lidu máš dostatek. Musel by jsi se ale dostat ke slovu. Příkladů těch, kterým ještě padesát není a kecají a kecají, je také dost.

A jsme u toho. V tom tkví podstata celého dárku, který je v této gratulaci obsažen. Mladí kecají a kecají a Ty jsi Tichý. Hlavním dárkem k Tvému jubileu je „žezlo Ticha“. Kdo jiný by tímto žezlem měl vládnout, než pan Tichý. Ticho, můžeš zjednat pouhým zvednutím „žezla Ticha“ v levé ruce (to je ta co má palec na pravé straně). Po dokončení této gratulace, až do zítřejšího rána, kdykoliv se Ti zachce, můžeš umlčet jakýkoliv rozhovor, jakoukoliv hádku, kohokoliv uprostřed řeči. Dotkneš-li se tímto žezlem konkrétního člověka (v případě nutnosti může jít i o dotyk s rozmachem event. s rozběhem) musí být tento kecal patnáct minut ticho. Předáš-li na několik minut své žezlo někomu jinému, musí všichni vyslechnout jeho slova.

Sám Ti tento dárek závidím, využivej ho s rozmyslem.

Všechno nejlepší Ti přeji a věnost „žezlu Ticha“ přísahají

Tví potápěči:

PS.: Na zítřejší oslavu můžeš „žezlo“ někomu předat, nebo ukončit jeho moc.

9. - 17. SRPNA 2003 BOURÁNÍ TÁBORA

Pracující:

Mirek-Eva, Petr-Jiřinka, Vilém, Jana, Iveta-Gyver-Míša, Tomáš K., Vlasta, Jaromír, Martin S. - Pavlínka, Endy

j. h. Helenka - vnouček Adam

Návštěvy:

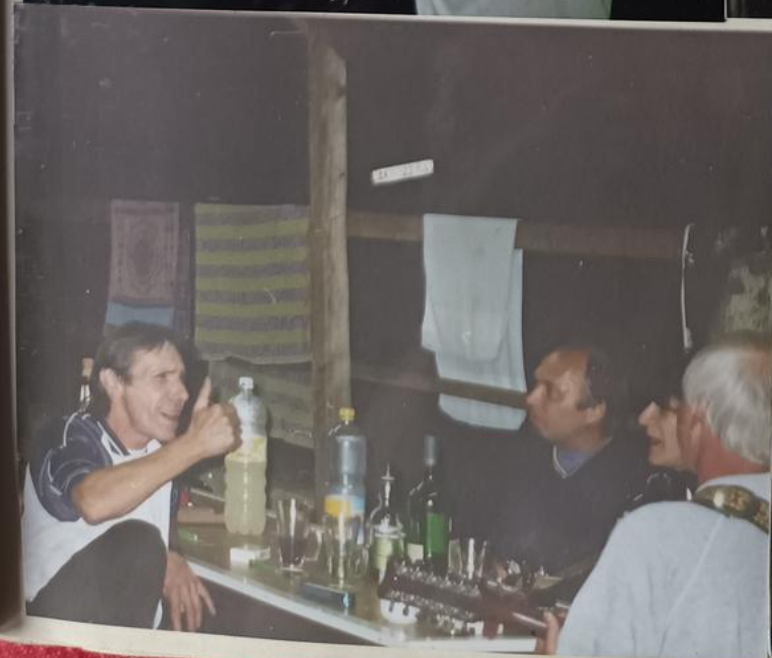
Michal-Zuzka^{*)}, Martina H.^{*)}, Láďa^{*)}, Jitka – Martin^{**)}, Tomáš M.^{*)}, Jirka M.^{*)} – Katka – Martina, Petr Skřivan^{*)}, Vlastovi mladí přátelé Hrošák-Ufon^{*)} – Ivona

^{*)} pomohli ^{**)} uvařili

Jak jsem již zmínila, letos se organizovalo bourání tábora jako akce, která není klubová, tedy zbylé peníze si jednotliví pracující rozdělí mezi sebe. Stavění se ještě jakž-takž zdařilo, vzhledem k tomu, že nás bylo víc. Na bourání se v podstatě kromě Mirka, Petra a Viléma a na první tři dny Gyvera, žádný z chlapů nehlásil, a tak nám přišla vhod pomoc Tomáše K., který přijel na Orlik s vnoučkem Adámkem, aby si zde užil hlídání, ale nedalo mu to a nastoupil společně s výše uvedenými k likvidaci stanů. Také Michal se Zuzkou nezůstali při své krátké návštěvě sedět v jídelně a vypomohli, nemluvě o Martině, která si přijela na tři dny odpočinout a nechyběla pak u žádné z nepopulárních činností (mytí okrajů stanů) a příteli Jany, který přijel ve čtvrtek a aniž by o to stál, nahradil Viléma, jež musel odjet do práce.

V průběhu týdne byla tropická vedra (ve středu 37,5° C), takže se dalo něco dělat jen zhruba do 11 hodin, potom jsme lapali po vzduchu ve stínu jídelny a znovu jsme na stráž nastupovali navečer. V pátek, když už byly stany zbourané a zbývalo ještě vynosit lodě, se dostavil Bohouš s Čed'ou. Přijeli Martin s Jitkou, Jaromír a Vlasta, takže proběhl hezký večírek, při kterém předseda všechny počastoval francouzskou kořalkou a když ji nikdo nechtěl pít, ztrestal ji sám. Tančil pak za zvuků Tomášovy kytary s Helenkou tak dlouho, dokud nepokácel stůl.

Lodě v sobotu nosil každý, kdo se v táboře ukázal, takže se celou akci podařilo dokončit. Kromě toho, že nás bylo zoufale málo na práci, se ale většina členů klubu alespoň na pár hodin objevila, takže jsme prožili příjemný týden v našem oblíbeném místě.

29. - 31. SRPNA 2003

41. ORLÍK

Jaromír – Katka

Jarda – Iveta

Roman

Michal – Zuzka, Fóťa (Pá-So)

Mac Gyver – Iveta

Martina

Ivan (Pá-So)

Aleš

Jakub – Petra

Fandy - Saša

Jiří – Katka (So-Ne)

Tomáš M.

Jana – Láďa

Tomáš R. – David – Lukáš

Martin S. – Pavlínka

Mírek – Eva

Petr – Jiřinka

Vlasta

ENDY

Lucie Pilnáčková

Mírek, Ondra, Ivana

David Sofroň

Martin Polák, Tomáš Hroch,

Martin Polátko

Netradiční termín podzimního Orlíku (o týden dříve než obvykle) byl určen po zjištění, že by Tomáš M. na první víkend v září nedostal dovolenou. Orlík bez jeho sobotního oběda a večere si nikdo nedovedl představit. Doba konání našeho pravidelného setkání se sice nehodila Jitce a Martinovi (práce), Helence (pohotovost) a Tomášovi K. (volejbalové soustředění na Alberi), a Machytkům (jednání se stavebním úřadem kvůli silnici), ale jinak kromě Hanky B. a Katky a Gábiny T., které jet nechtěly, přijeli všichni. Předpoklad, že podzimní Orlík bude spíše komorní, se tedy nenaplnil – účastníků bylo celkem 40. Počasí se po letních vedrech změnilo právě o tomto víkendu. V pátek bylo ještě 31 stupňů a teplá noc, v sobotu poklesly teploty na 23-25° C, odpoledne krátce drobně pršelo a noc byla pomalu zimní (8° C), a v neděli se nevyšplhal sloupec na teploměru víc než na 22 stupňů. To nám ovšem nijak nevadilo v radostné veselici.

Ve čtvrtek se nás na místě sešlo dvanáct. Večer byl přátelský, a poté, co konečně dorazil Mac Gyver se sudy piva, nám nic nescházelo. Snad jen přítomnost Martina P., který se po dvou lahvích fernetu již v 21 hodin posadil do auta za volant a usnul. Vlastovi, který se ho marně pokoušel dostat do normální postele, nezbylo nic jiného, než mu sklopit sedačky a nechat ho osudu.

V pátek se všichni dosyta vyspali a postupně vítali další příjíždějící účastníky akce. Zcela typický byl příjezd Ivana, který okolo 18 hodiny zavolal s průhledným dotazem: „Nejste náhodou na Orlíku?“ a o pár hodin později se objevil osobně. Tomáš M. se sice ráno v pátek vrátil z dovolené v Egyptě, ale po krátkém spánku nakoupil a od 21 hodin již stál v kuchyni a připravoval sobotní oběd. Nečekaně přijel Fót'a s bednou párků, které pro nás obětavě do pozdních večerních hodin griloval. Pominu-li sérii nemravných písní, které pustil Michal zvečera z reproduktorů svého vozu, trvalo dlouho než se ozvala nějaká muzika, protože chyběli Tomáš K. i Aleš. Nakonec se po půlnoci nechal přemluvit přítel Ivety C. - Mirek, který normálně hraje na mandolínu, vzal kytaru a několik písniček zahrál, nicméně, protože se pravděpodobně zalekl obrovského zájmu, brzy odpadl a odešel spát. Až do 4 hodin jsem pak hloučku rozezpívaných mladých děvčat a Vlastovi musela hrát já, což byl pro mě nadlidský výkon, neboť sólovým výstupům neholduji.

Na to, jak bylo v noci příjemně, se sobotní dopoledne projevilo jako nevlídně chladné. I když se dalo pohodlně sedět venku, aniž by se člověk třásl zimou, pokles teploty o 10 stupňů se zobrazil v ošacení přítomných – po pátečních kraťasech a trikách se objevily fleesové mikyny a tlusté ponožky. Fóťa odjel po ránu, Ivan zmizel po obědě s tradičním: „Míša má turnaj v Kladně“.

Zkonzumovali jsme Tomášův kulinářský zázrak (španělské ptáčky s knedlíky) a pak jsme povětšinou dlouhé hodiny trávili a lenošili. Pozdě odpoledne vyrazilo několik potápěčů pod hladinu (kvůli enormně nízkému stavu vody museli položit keson na bok), a my, holky, jsme šly na bezinky, abychom si na zimu uvařily likér proti chřipce.

Během odpoledne přijeli Aleš, Jiří M. s Katkou a kamarád Ivety C., Ondra s přítelkyní. Ten poté, co se krátce rozkoukal, vytáhl kytaru, druhý kladenský mládenec vzal mandolínu a zhruba v 17 hodin začali hrát. Byla jsem při tom a mohu zodpovědně říci, že Ondra (kromě přestávky na večeři) vydržel u nástroje 14 hodin. Je to strašné zvíře! Celý večer zněly jídelnou písničky různých žánrů, takže si každý našel tu svou, všichni se bezvadně bavili a přestože byla nekřesťanská zima, zůstali sedět venku. Později začal hrát i Aleš, který se za ty roky, co ho známe, vypracoval na velmi slušného kytaristu. Ondrovo vrcholné číslo bylo, když přezpíval návod na opravu motocyklu a televizní program. Nad ránem s hloučkem věrných zajamoval.

30.8.2003

Pivo (byly tři sudy) došlo v průběhu večera, pilo se ale všechno, co bylo na stole, takže nezůstaly žádné zbytky, vyjma šesti lahví šampaňského, které hodlali v sobotu odpoledne popíjet s mraženými jahodami Sysel s Ivetou E.. Díky její indispozici pocházející z páteční konzumace absinthu, magického oka, grogu, piva a jiných pochoutek, na šampaňský večírek nedošlo.

Když jsme okolo 11 hodiny vstali, byli už Jakub s Petrou, Vlasta s Martinem a Jaroušek pryč. Mužská část přítomných odešla sklidit můstek z mola, jak jsme slíbili Bohouškovi Partlovi. Došlo přitom k drobné kolizi - kovová konstrukce spadla do vody, a protože byl břeh podmáčený (normálně je v tomto místě několik metrů vody), klouzala stále níž. K jejímu vytažení se museli shromáždit všichni, kteří se dokázali udržet na nohou. Pomocí Jaromírova lana se věc zdařila.

31.8.2003

31.8.2003

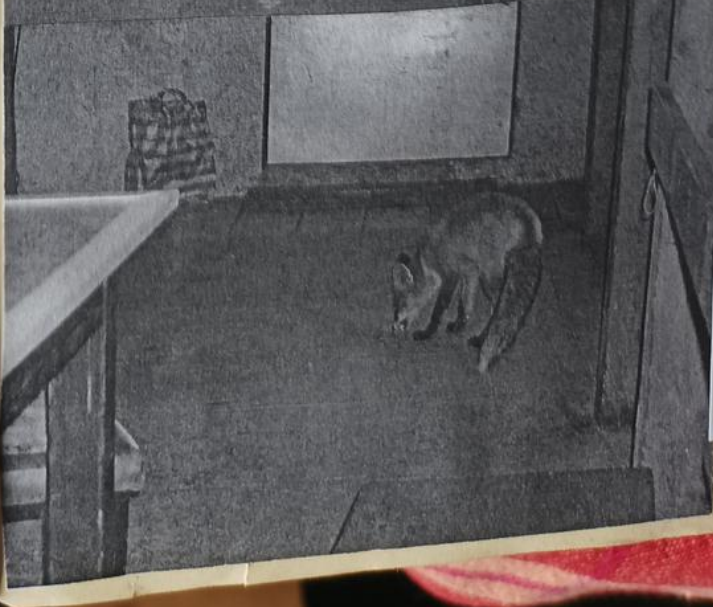
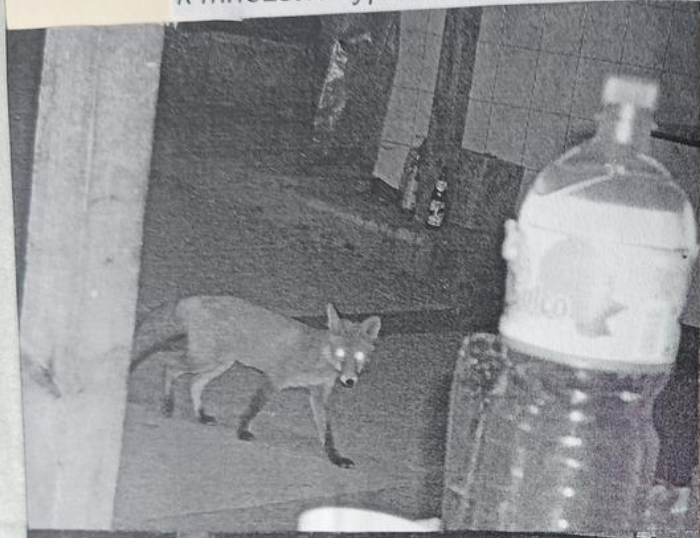

31.8.2003

Tomáš nás ještě všechny podělil obědem a potom už se jen uklízelo a odjíždělo. Během odpoledne několikrát vysvitlo slunce a přestože údajně byly na území České republiky přeháňky a bouřky, Orlík minuly. Sejdeme se tam na vánočním ponoru.

Obrovským překvapením pro Mac Gyvera a Láďu (posléze i pro nás ostatní) byl v pátek nad ránem příchod kocoura žijícího v okolí tábora, který si sebou přivedl **LIŠKU**. Gyver měl naštěstí v pohotovosti foťák, protože by této historce vzhledem k množství vypitého alkoholu nikdo z nás nevěřil.

ZÁŘÍ 2003

Z důvodu katastrofického nedostatku srážek uprůběhu září byla upravena voda z přehrad, tak, že voda v zátoce stále klesala. U pravidelných intervalů jsme jezdili katastrofu kontrolovat.

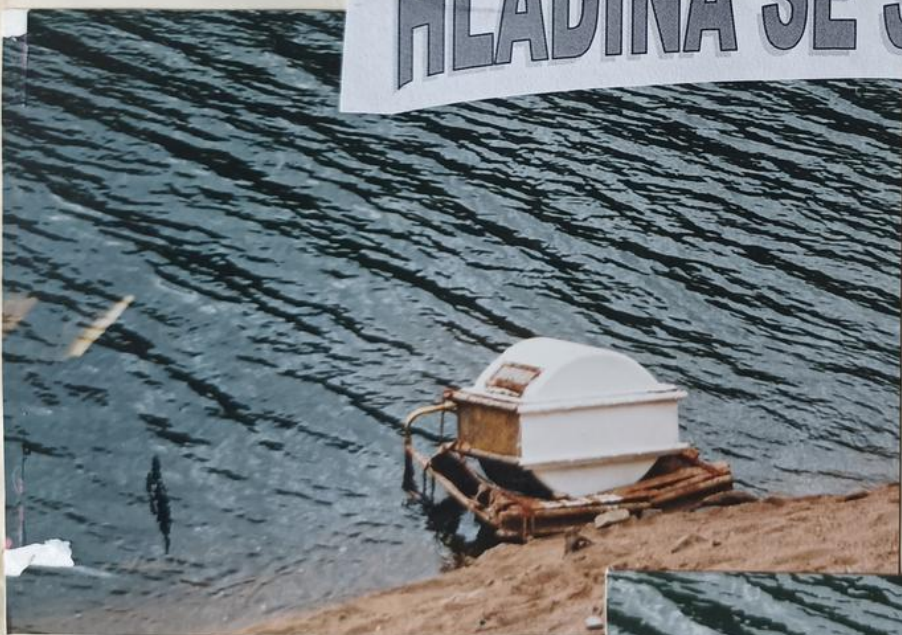

Ř Í J E N 2 0 0 3
HLADINA SE STABILIZOVALA

3. 10. 2003 ŘÍJNOVÉ NAROZENINY

Tradiční říjnové narozeniny oslavili Helenka, Jitka, Franta a Tomáš u Ježků „v domečku“. Po ukrutné pařbě jsme se po probuzení přemístili do prostor, kde se normálně rozprostírá hladina zátoky. Sysel, Mac Gyver a Michal si zkusili, jaké to je se potápět skoro na suchu.

Ř Í J E N 2 0 0 3
ORLÍK

Zveme Tě na Mikulášské setkání ve dnech 5. - 7. 12. 2003 v kraji dětství Helenky a Sysla v Jílovém u Děčína.

Program nenáročný (jako vždy) - vycházka po okolí apod.

Večeře v pátek a v sobotu zajištěna. Bližší informace o místě srazu podá Helenka.

MIKULÁŠ

Představa Mikuláše jako světce, který v předvečer svého svátku nosí hodným dětem dárky, zkouší je z modliteb a bible, je typická pro katolické země. Dnes se děti a rodičů většinou ptá, zda byly děti v průběhu roku hodné, nezlobily a poslouchaly rodiče a podle odpovědí je obdaruje mikulášskou nadílkou - ovocem a nejrůznějšími pamlsky.

Mikuláš nenavštěvuje děti sám, doprovází ho čert, s rohy, dlouhým červeným jazykem, kterému zvířecí podobu dodává chlupatý černý kožíšek a další nezbytné čertovské doplňky - ocas, řetěz a metla, kterou vyplácí nezbedné děti. Protiváhou čerta je anděl, který děti před čertem chrání. Anděl se dětem představuje v bílých šatech, s papírovými křídly a hvězdou na čele.

Čert nikdy nenaděluje. Dětem naděluje s příslušným napomenutím pouze anděl. Mikuláš má mít nějaký pamlssek, různé čokoládové figurky, hračky, ovoce, všechno pak dává andělovi a pověřuje ho, aby to rozdal. Vždy nahlédne do moudré knihy, kde je vše zapsáno.

O životě a skutcích svatého Mikuláše existují rozsáhlé legendy, které se tradují v nejrůznějších podobách. Mikuláš se podle nich narodil kolem roku 250 či 260 na jihozápadě Malé Asie ve městě Patara v rodině zbožných a zámožných křesťanů. chudým.

Je patronem:

Ruska; Lotrinska; ministrantů; dětí; panen; poutníků a cestujících; advokátů, soudců, notářů, obchodníků, lékárníků, hostinských, obchodníků s vínem, výrobců a obchodníků s parfémů, lodníků, rybářů, námořníků, vorařů, mlynářů, pekařů, obchodníků se zrním a semeny, řezníků, sládků, lihovarníků, sedláků, tkalců, obchodníků s krajkami a sukrem, kameníků, dělníků v kamenolomech, knihařů, knoflíkářů, svíčkařů; hasičů; zajatců; za šťastnou svatbu; proti nebezpečí vody a na moři; ke znovuzískání ukradených předmětů; proti zlodějům

Různé podoby svatého Mikuláše

I k nám přišel

Mikuláš

Jílové u Děčína

5. - 7.12. 2003

Helenka (v sobotu i Tomáš)

Míša – Iveta – Gyver, Sysel-Eva-Petr a Jiřinka, Jakub-Petra, Jaromír, Aleš

Po mnoha letech jsme, kdy už jsme v to už ani nedoufali, jsme se znovu dočkali Mikulášské nadílky.

Helenka nás již delší dobu zvala do domu svých rodičů v Jílovém do Děčína, kde prožila dětství a rané mládí, ale my se nějak nebyli schopni shodnout na termínu. Nakonec to vyšlo na víkend od 5. do 7. prosince, takže jsme se v pátek večer ubytovali v překrásném měšťanském domě, kde jsme později uvítali svatého muže s jeho pomocníky a obdrželi od nich punčochy s laskominami.

Ani dvojnásobek sladkostí by nám ale nedodal síly k pochodu do Dolního Žlebu, v němž trávil dětství a mládí zase Sysel a chtěl to romantické místo ukázat svým přátelům. Plán byl ideální. Odjezd od Helenky (její dům je přímo u nádraží) do Děčína, oběd v místní pizzerii, přesun městským autobusem do Maxiček a odtud lesem cca 6 kilometrů přímo do Žlebu. Tam jsme měli obhlédnout vesnici a výlet završit pobytem v místní restauraci.

Páteční večer byl veselý, prozpěvovali jsme si a popíjeli do půl šesté ráno. Po prohýřené noci jsme se sice horko-těžko zmobilizovali, ale do vlaku nastoupili včas, poobědvali v děčínské pizzerii a nastoupili do správného autobusu. Skutečnost se od plánu začala lišit ve chvíli, kdy nás autobus vysadil o dva kilometry před cílem, protože obracel. Dál silnice vedla do kopce, my pochopitelně reptali, a tak u nejbližší odbočky do lesa zavelel Sysel, že to je ta správná cesta a Dolní Žleb je na dosah. Zaradovali se a prvních pět kilometrů šlapali zvesela. Úsměv na rtech nám zmizel když jsme se obloukem vrátili na rozcestí, odkud nebylo možné nikam jinam pokračovat. Silnější jedinci sázeli na orientační smysl, slabší (což se ukázalo jako prozíravé) se nestyděli zeptat domorodce, kudy se do Žlebu jde. Sice nám poradil, ale současně i zarmoutil konstatováním: „Do Žlebu to je ještě asi 6 kilometrů, teď jste pořád v Děčíně.“ Potáceli jsme se lesem a dobrou náladu měl jen Míša, protože děti si neuvědomují nebezpečí, která na ně číhají, a Petr s Alešem, kteří si sebou vzali láhev alkoholu a při každé zastávce se občerstvovali. Další turista nás přesměroval na cestu z kopce a sdělil nám, že do Žlebu je to ještě 6 kilometrů. Bylo nám to divné, protože jsme už ušli minimálně deset. Začalo krutě foukat, začaly nás bolet nohy, začali jsme poněkud propadat malomyslnosti.

Po třech a půl hodinách chůze jsme dorazili do Čertovy vody, kde vede trať a byli rozhodnutí cíle nedostihnout a potupně se vrátit do Jílového. Co čert, ale nechtěl - nejbližší vlak jel až za hodinu! Zatímco jsme bloudili po lesích, setmělo se, začalo chumelit a na vlakové zastávce nebyl ani přístřešek, pod nímž bychom se schovali. Ačkoli jsme tedy měli zcela jiné představy, museli jsme, abychom neomrzli, vyrazit podle Labe do Dolního Žlebu. Sotva tři kilometry chůze a už jsme tam byli. Vesnici nikdo kvůli husté chumelenici a tmě neviděl, ale pár hodných kamarádů (Gyver, Jakub, Jaromír) se Syslem došlo k jeho bývalému bydlišti i na hřbitov, kde má pochovaného dědečka. My ostatní vrazili do hospody, kde jsme překvapili personál svými požadavky. Zdá se, že v Dolním Žlebu ještě o Coca-cola light neslyšeli, limonádu mají jen jednu a chtít za pět minut obsloužit, je moc náročné. Vlak do Děčína jsme stihli, do Jílového se vrátili po devatenácté hodině. Tomáš na nás čekal v restauraci a dál probíhal večírek tak, jak bývá zvykem.

Mám ale podezření, že rodilí Severočeši mají drobnou úchylku v odhadech.

Když jsme vyhodnocovali akci a kdosi prohodil, že kdybychom bývali šli na Děčínský Sněžník, byl by výlet zdařilejší, zeptali jsme se při té příležitosti Helenky, jak je to tam asi daleko. Její odpověď byla nekompromisní: „Asi šest kilometrů.“

MILÍ KAMARÁDI,

tak jako každým rokem, sejdem se na poslední letošní klubové akci na Orlíku v neděli 21. 12. 2003, abychom společně ozdobili stromeček a dodrželi různé vánoční tradice.

21. PROSINCE 2003

VÁNOČNÍ PONOR

Jaromír, Tomáš M., Vlasta-Martin P., Sysel-Eva, Petr-Jiřinka, Martin-Pavčina,
Michal-Zuzana, Mac Gyver-Iveta, Jakub-Petra, Lukáš, Fandy-Libuška, Roman,
Jana, Tomáš R.-David-Lukáš

Tradiční předvánoční podnik se, co do počtu účastníků zdařil, co do počtu potápěčů patřil mezi velmi slabé. Odhodlaného Sysla, který se loni zanořit nemohl a chybělo mu to, následoval už jen Tomáš Mařík. Kromě Gyvera, který je stále kvůli šroubům v noze omluven, byly obvyklými výmluvami rýmička, kašilek apod. . Přístup k vodě byl ztížen jednak limitně sníženou hladinou přehrady, jednak tím, že p. Partl odvezl schody k opískování a novému nátěru. Potápěči vstupovali do vody na úrovni žigula, dobré dva metry pod prolomenou plošinou s kesonem. Tak byl stromek umístěn pravděpodobně v největší hloubce v historii, protože až se voda do zátoky vrátí, asi ho už nikdo nenajde. Počasí bylo dušičkové, svíčky v ořechových skořápkách zhasínaly (hořela jen Fandovj), kluci Rodovi lezli po čtyřech do písčitého svahu, takže vypadali jako čerstvě uplácaní golemové a co chvíli se dalo do deště.

Po společném fotu, které je k nahlédnutí na [@lbum.olympus.cz](https://www.instagram.com/lbum.olympus.cz) (Tomáš Mařík), jsme se přemístili do Dobříšského záměčku na pozdní oběd. Museli nás usadit v sále pro svatby, protože nás bylo 24. Ať všem členům klubu v příštím roce slouží zdraví, přeje počasí a pan Partl, ale hlavně – ať už se zpátky naplní přehrada!

*Veselé Vánoce
a šťastný Nový rok 2004*

2004

Leden

P	5	12	19	26
Ú	6	13	20	27
S	7	14	21	28
Č	1	8	15	22
P	2	9	16	23
S	3	10	17	24
N	4	11	18	25

Únor

P	2	9	16	23
Ú	3	10	17	24
S	4	11	18	25
Č	5	12	19	26
P	6	13	20	27
S	7	14	21	28
N	1	8	15	22

Březen

P	1	8	15	22
Ú	2	9	16	23
S	3	10	17	24
Č	4	11	18	25
P	5	12	19	26
S	6	13	20	27
N	7	14	21	28

Duben

P	5	12	19	26
Ú	6	13	20	27
S	7	14	21	28
Č	1	8	15	22
P	2	9	16	23
S	3	10	17	24
N	4	11	18	25

Květen

P	3	10	17	24
Ú	4	11	18	25
S	5	12	19	26
Č	6	13	20	27
P	7	14	21	28
S	1	8	15	22
N	2	9	16	23

Červen

P	7	14	21	28
Ú	1	8	15	22
S	2	9	16	23
Č	3	10	17	24
P	4	11	18	25
S	5	12	19	26
N	6	13	20	27

Červenec

P	5	12	19	26
Ú	6	13	20	27
S	7	14	21	28
Č	1	8	15	22
P	2	9	16	23
S	3	10	17	24
N	4	11	18	25

Srpen

P	2	9	16	23
Ú	3	10	17	24
S	4	11	18	25
Č	5	12	19	26
P	6	13	20	27
S	7	14	21	28
N	1	8	15	22

Září

P	6	13	20	27
Ú	7	14	21	28
S	1	8	15	22
Č	2	9	16	23
P	3	10	17	24
S	4	11	18	25
N	5	12	19	26

Říjen

P	4	11	18	25
Ú	5	12	19	26
S	6	13	20	27
Č	7	14	21	28
P	1	8	15	22
S	2	9	16	23
N	3	10	17	24

Listopad

P	1	8	15	22
Ú	2	9	16	23
S	3	10	17	24
Č	4	11	18	25
P	5	12	19	26
S	6	13	20	27
N	7	14	21	28

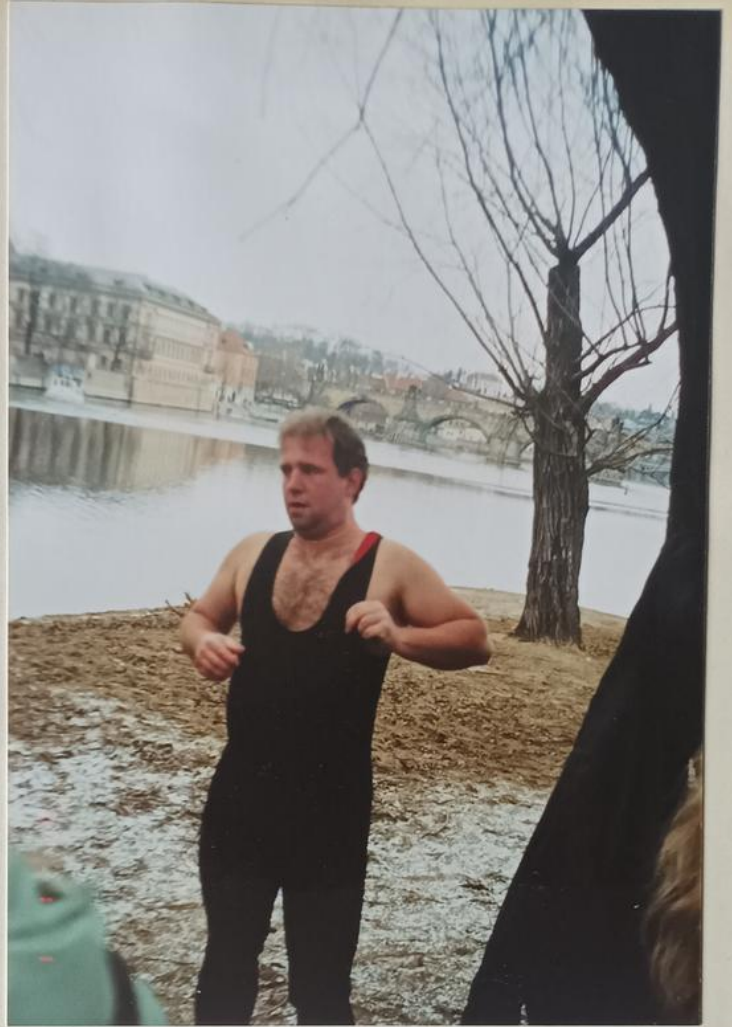
Prosinec

P	6	13	20	27
Ú	7	14	21	28
S	1	8	15	22
Č	2	9	16	23
P	3	10	17	24
S	4	11	18	25
N	5	12	19	26

1. 1. 2004 NOVOROČNÍ PONOR

Letošního uvítání Nového roku při tradiční akci Plavání ve Vltavě se aktivně zúčastnili Sysel, Jaromír a Petr Machytka. Pravidelný účastník (loni náš jediný zástupce) Michal byl v tu dobu hospitalizován v Thomayerově nemocnici na infekčním oddělení.

31. 1. 2004

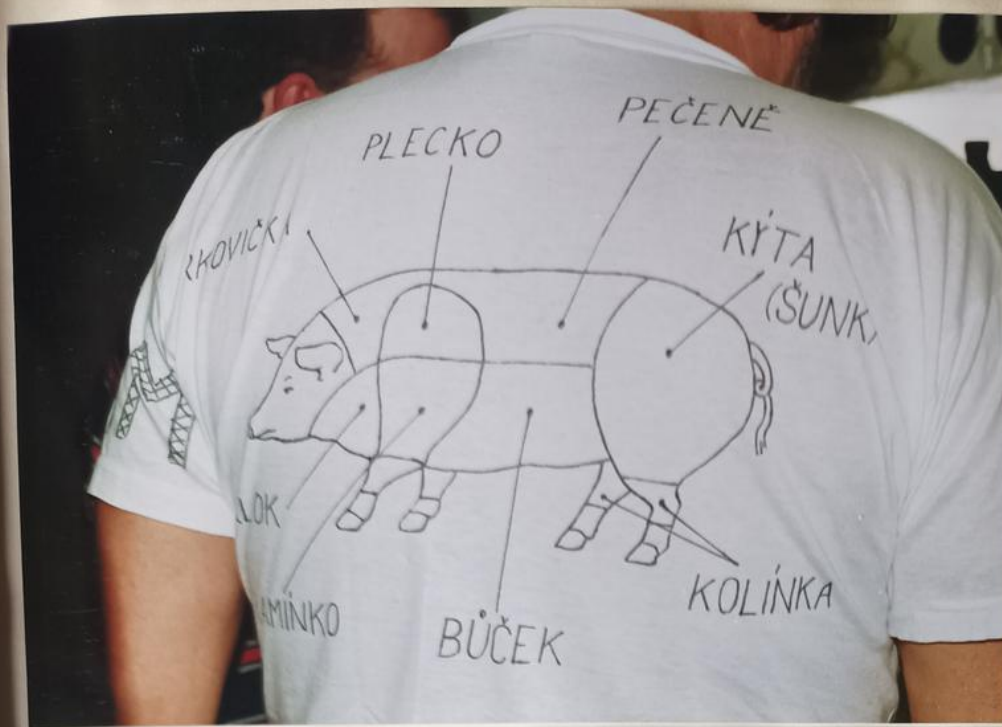
SYSLÍ NAROZENINY

98. narozenin Syslího páru se tentokrát zúčastnilo 24 gratulantů a 1 pes (Beník). Tradičně se jednalo o přátelské setkání plné jemného humoru a intelektuálních hovorů.

Přespolní: Jitka-Martin; Jakub-Petra; Gyver-Iveta; Michal; Vlasta-Katka-Martin P.; Jaroušek; Jaromír; Franta; Tomáš-Helenka; Petra Ma-Katka; Tomáš R. – Ála; Láďa Kupec

Domáci: 2 oslavenci, Petr-Jiřinka; Martin-Pavčina

14. 2. 2004

RHEINSBERG

ZIMNÍ PONOR V NĚMECKU

Po loňském nájezdu na spřátelené Němce se letos celá členská základna v průběhu zimy rozhodla lenivět. Jistě, jsou omluvené výjimky – Gyver po vyjmutí šroubů z nohy, Michal, stále ještě nedoléčený z novoroční angíny, nebo Jakub s Petrou, kteří čekají přírůstek do rodiny a 500 kilometrů dlouhá cesta by pro budoucího dědice mohla být osudová, ale zbytek členstva je prostě jen pohodlný.

Bylo nemyslitelné Mathiasovi napsat, že nikdo nepřijede. Němci se těšili, že nás pohostí. Jachtisté v čele s tlustým Karstenem nachystali velkolepý mejdan v hospodě, chtěli se o nás starat a ukázat nám, že i oni jsou schopni kulturní zábavy. Když se nikdo k účasti nehlásil, rozhodl se Sysel, že pojedeme alespoň my dva, abychom přátelům dokázali, že si jich vážíme.

V pátek před půlnocí jsme vyrazili směrem k německé hranici a ráno před sedmou jsme byli na místě. Mezi Němci u jezera zavládla radost, objímali nás, nalévali kořalkou a vesele žvatlali, čemuž jsme rozuměli každé desáté slovo (zejména Mathias v tomto vyniká - mele a mele a my se moudře tváříme, že víme o čem). Sysel se krátce zanořil, nacpal se prasetem, já prověřila játra vlastním i německým alkoholem a okolo 14 hodiny jsme se začali chystat k odjezdu domů. Silvie ovšem moudře usoudila, že by si měl Sysel před jízdou alespoň hodinu odpočinout, a tak zatímco Sysel pospával v suterénu domu, já absolvovala výstavku digitálních fotografií z loňské dovolené. Vnučce se nejvíc líbil nahatý dědeček Horst u moře a několikrát na fotografii přes protesty obou prarodičů přepnula, takže jsem nudistu Horsta viděla dokonale. Jízda zpět byla pohodová, Sysel měl ještě nějaké to promile, a tak se necítil moc unavený. Příště by ale bylo lepší, abychom nemuseli reprezentovat sami.

28. – 30. 5.

JÍLOVÉ U DĚČÍNA

aneb

DOLNÍ ŽLEB PODRUHÉ

Helenka, Jakub-Petra, Lukáš, Sysel-Eva, Petr-Jiřinka, Aleš

Jak jsme si v prosinci slíbili, vydali jsme se na sklonku května znovu do míst Helenčina dětství, abychom konečně došli do Dolního Žlebu.

V pátek jsme po příjezdu na zahrádce u Helenčiny vily absolvovali útok na chuťové buňky. Jakub naložil asi 20 kilo různého masa a udělal k němu vynikající omáčky. Cpali jsme se jak nezavření a to i přesto, že na poslední kousky už nebylo vidět a byly trochu připečené. Ze zahrady voněla čerstvě posekaná tráva (snaha to Sysla, Petra a Aleše), na stole se míhaly jednotlivé pochoutky a večer, i když poněkud studený, byl více než pohodový.

Dopoledne jsme se podle prosincového scénáře přesunuli vláčkem do Děčína a vydali se na oběd. Zklamalo nás, že pizzerie, v níž jsme se posledně naobědvali, byla zrušená, ale našli jsme zařídní restauraci, ve které jsme doplnili síly.

Ve 14 hodin odjížděla větší část přítomných autobusem na Maxičky, aby se vydala na pochod lesem, já s Petrou (miminovi by se těžko šestikilometrová vycházka líbila) šly na vlak a přemístili se do Dolního Žlebu, abychom tam na ostatní počkaly. Počasí nám přálo, svítilo slunce, jarní příroda se zelenala, prostě pohoda. V Dolním Žlebu jsme v zahradním občerstvení naproti bývalému Mirkovu domu setrvali asi hodinu než se dostavili naši turisté. Vše prý probíhalo docela dobře, jen v závěru chtěl Sysel ukázat Lukášovi krásnou vyhlídku a trochu cestu protáhl. Lukášovi se kilometr navíc stal osudným. Nalámal do sebe několik nealkoholických nápojů Capi a brzy po

návratu do Jílového šel spát. Podle Jakuba i původně plánovaná trasa je na jeho bratra příliš. Unaven nebyl ale jen Lukáš. Velice brzy se odebral spát i Sysel (nebylo se co divit, doplňoval si promile od samého rána), Aleš i Jiřinka. Jakub dogriloval zbylé dobroty a okolo jedné jsme večírek odpískali.

Ráno bylo letní. Jakub, Petra a Lukáš potřebovali odjet již během dopoledne (Jakub měl na odpoledne domluvenou jízdu na vodním skútru), ale odjeli až těsně před jedenáctou. My, co jsme zbyli na místě, jsme se věnovali různým činnostem – Sysel odjel za tátou do Děčína, Petr s Jiřinkou se povalovali na dece a Aleš, já a Helenka jsme uspořádali dopitnou. Myslím, že jsme měli nejlepší program.

Předběžně jsme se dohodli na dalším víkendu v Jílovém na konci září. Naprosto suprové fotografie z výletu vytvořil Lukáš. Jsou na *webu* .

42. ORLÍK

25. - 27. 6. 2004

Jaromír-Katka+Karel F; Lucie a Jiří.; Jaroušek (Čt-do sobotního rána); Roman (So-Ne); Michal a Endy; Gyver-Iveta a Fóťa (Pá-So); Ivan (So večer-Ne); Aleš; Jakub-Petra, Ota a Lenka (Pá-So); Martin-Jitka; Lukáš (Pá-So); Tomáš-Helenka; Fandy-Líba (So-Ne); Jiří+Martina (So); Tomáš M.-Tereza; Jana; Tomáš R.a Jarda M. (So-Ne); Mírek-Eva; Marťas; Petr-Jiřinka a Vilém; Vlasta+Martin P.

Zahraniční hosté: Horst, Silvie (do pondělí); Mathias, Rainer

Pavel Vystrčko

Letošní jarní Orlík byla opět spojen se stavěním tábora, tudíž se odehrával pravidelný zmatek umocněný ještě tím, že Bohouš měl výhrady proti příjezdům lidí, kteří nestaví tábor. Nakonec nechal po celý týden v táboře svého potencionálního nástupce, třiaadvacetiletého Pavla. Ten naštěstí zcela splynul s naší omladinou.

Od čtvrtka jsme působili v táboře já, Sysel a Jaroušek, během dne posílení Jitkou a Martinem, kteří ale kvůli psům odjeli na noc domů a vrátili se až v pátek, kdy měli zajištěné hlídání. Večer dorazil Jaromír, takže vznikla silná sestava, která nejenže stačila vztyčit potřebnou řádku stanů, aby bylo kde spát v pátek, ale ještě se večer stačila příjemně pobavit.

K páteční večeři navařil Martin Ježek bramborový guláš, potom se chopil kuchyně příšedší Tomáš M. a o lahůdky bylo postaráno. Jiří, který změnil pracoviště, nedostal dovolenou, proto se na nás přijel s Martinou podívat až v sobotu během dne.

Páteční večírek měl hektický spád. I Němci, kteří se k večeru dostavili v počtu 4 kusů, podlehli našemu nadšení a hojně požívali alkoholu. Všichni solidně zapařili vyjma Jarouška, který ráno v sobotu odjížděl do zaměstnání. Byl z toho smutný.

Hrdinou večera, ačkoli adeptů bylo víc, se nakonec stal Lukáš, který odešel spát do auta a než usnul, rozhodl se ho trochu přeparkovat. Borovice vydržela, auto získalo několik šrámů, Lukáš solidní kocovinu.

Manželé Eliášovi se rozhodli pro ranní romantickou projížďku k hrázi, přičemž se dokonale vymáchali. Zatímco Iveta disciplinovaně zalezla do chatičky, aby se prospala, Gyver se usadil přímo v jídelně a usnul.

Během dopoledne odjel Jakub a Petrou na oslavu padesátin nějakého příbuzného a Ota s Lenkou, ale večer zase dorazil Ivan a se šarmem sobě vlastním rozvinul spor s Tomášem K. o lyžování. Jeho „Ano, Lenko.“ se stalo heslem večera.

V průběhu celé soboty griloval Tomáš R. se Syslem dvanáctikilovou krůtu, kterou se rozhodli sami sežrat. To se jim nakonec nepodařilo, své si ujedl každý přítomný, pták byl skutečně chutný a propečený.

V neděli se návštěvníci rozjeli do svých domovů a na místě zůstala jen parta stavěčů tábora a Pavel V.

Poutavý byl především nedělní večer, jelikož Horst se Silvií odjeli na orlický zámek a k odjezdu se chystali až v pondělí. Všichni stavěči, kromě mě a Ivety, jeli do hospody sledovat fotbal, a tak když se Horst se Silvií vrátili, musely jsme s nimi skoro tři hodiny komunikovat (přestože dostali večeri, nehodlali jít spát a chtěli si povídat). Tak rychle, jak jsme my dvě listovali ve slovníku, asi nikdo nedokáže, nicméně se Ivetě dostalo osobního pozvání od Silvie do Rheinsbergu na únorové potápění. ☺

ČERVENCOVÉ MOMENTKY

FRANTIŠEK PROV DAL DCERU

MÍŠA ELIÁŠ NAŠEL V PRŮBĚHU POBYTU V ITÁLII
ZALÍBENÍ V PLAVÁNÍ S BRÝLEMI, ŠNORCHELEM A
PLOUTVEMI

SYSEL A GYVER ABSOLVOVALI 19. ČERVENCE
PONOR S LODI S ITALSKOU NEREO SUB SPOTORNO

ENDY, KTERÝ JIŽ PŘÍCHÁZÍ DO LET, PROŽIL JAKÝSI
KOLAPS – SNAD SLABOU MOZKOVOU MŤTVICÍ. PO
INTENZIVNÍ VITAMÍNOVÉ KÚŘE SE JEHO ZDRAVÍ
VRÁTIL K NORMÁLU

JAKUB, OČEKÁVÁNÍ V SRPNU NAROZENÍ POTOMKA,
PRO JISTOTU OD ZAČÁTKU ČERVENCE NEPIL
ALKOHOL

13. - 20. 8. 2004

BOURALI JSME TÁBOR

EVA-MIREK-PETR-MARTIN-JAROMÍR-IVETA-VILÉM a PAVEL V.

Jako host vypomohl JAKUB

Naprosto katastrofální nedostatek pracovníků se projevil při letošním bourání tábora. Situace v klubu, kde jedno křídlo považuje spolupráci se správcem tábora za nesmysl, se zcela vyhrtila. Vzhledem k nepříjemnostem s Bohouškem se dost těžko dala odmítnout zakázka na postavení a zbourání, zvláště, když po loňském extempore Bohouš odmítal půjčit Orlík na podzimní soustředění. V červnu stavění ještě šlo, bylo víc lidí a navíc pomohli i ti, kteří přijeli jen na víkend, na bourání se ale nehlásil nikdo. Ukrajinci, které měl zajistit Mirek, nakonec vybuchli na tom, že ten stěžejní odjel na Ukrajinu na pohřeb bratra a ještě v době našeho odjezdu se nevrátil, ostatní pracovali na Depu Hostivař, navíc je Mirek ani neznal. Aby bylo ještě hůř 8.8. Mirkovi ukradli Toledo, takže jsme jen díky Gyverovi, který nám půjčil své staré auto, měli čím jet.

V pátek mě Mirek vysypal v poledne v táboře a vyrazil do Horšovského Týna, kam se jel podívat do autobazaru na nějaké Toledo. Převzala jsem Míšu Eliáše a když všichni odjeli, vědoma si povinnosti zbourat do večera tři Korsiky, nastoupili jsme my dva na práci. Ukázalo se ale, že vytáhnout kolíky po třínedělním suchu je v některých případech nemožné. Makali jsme tam jako červení brabenci, ale výsledkem byly jen umyté ložnice a část vytahaných kolíků. Naštěstí večer dorazil Jaromír, který Korsiky pomohl ráno složit. V sobotu totiž měl přijet pracovník DP-M Pavel Schwarz, jinak trenér dětí na malých jachtičkách, kterému bylo plato, na němž normálně stály Korsiky, na týden pronajato. Spolu s ním přijelo několik pomocných pracovníků, kteří

se v následujících dnech obměňovali, k našemu štěstí k lepšímu. Děti bylo také čím dál tím méně. Prvními spolupracovníky byla poněkud arogantní dáma a její manžel, která považovala kuchyň a přilehlé oblasti za své vlastnictví, dalším blazeovaný boháč, který neustále hovořil o pravém kaviáru a o tom, kolik stálo vybavení jeho malé jachty. S Pavlem Schwarzem jsme se příjemně prdli, on pak ve čtvrtek s Bohoušem hodně.

V sobotu po poledni dorazil Jakub s Petrou a mámou Janou. Jejich návštěva byla o to milejší, že Jakub okamžitě nastoupil na nošení stolků a postelí a hodně nám pomohl. Vzhledem k očekávanému porodu se musela Petra vrátit domů, a tak jsme zase osiřeli.

Bourání Rekreatů šlo Mirkovi, Marťasovi a Jaromírovi celkem dobře. My dvě s Ivetou (za vydatné pomoci Míši) bourali kempinkové stany a tak dobře se nám nedařilo. Především kolíky byly velkým problémem, nemluvě o nechutně špinavých podlážkách. Nakonec jsme se s tím ale popraly a v pondělí zbouraly poslední Kamýk ve stráni.

V pondělí přijel Petr s Vilémem a nanosili lodě od vody. Petr musel do práce, ale Vilém pomáhal až do středy. Partnerem do dvojice se mu stal Pavel V., za kterého jsme zase já s Ivetou vyklidily domek s popelnicemi, spočítaly kapsáře a uklidily nádobí. Taková spolupráce je zkrátka idylka.

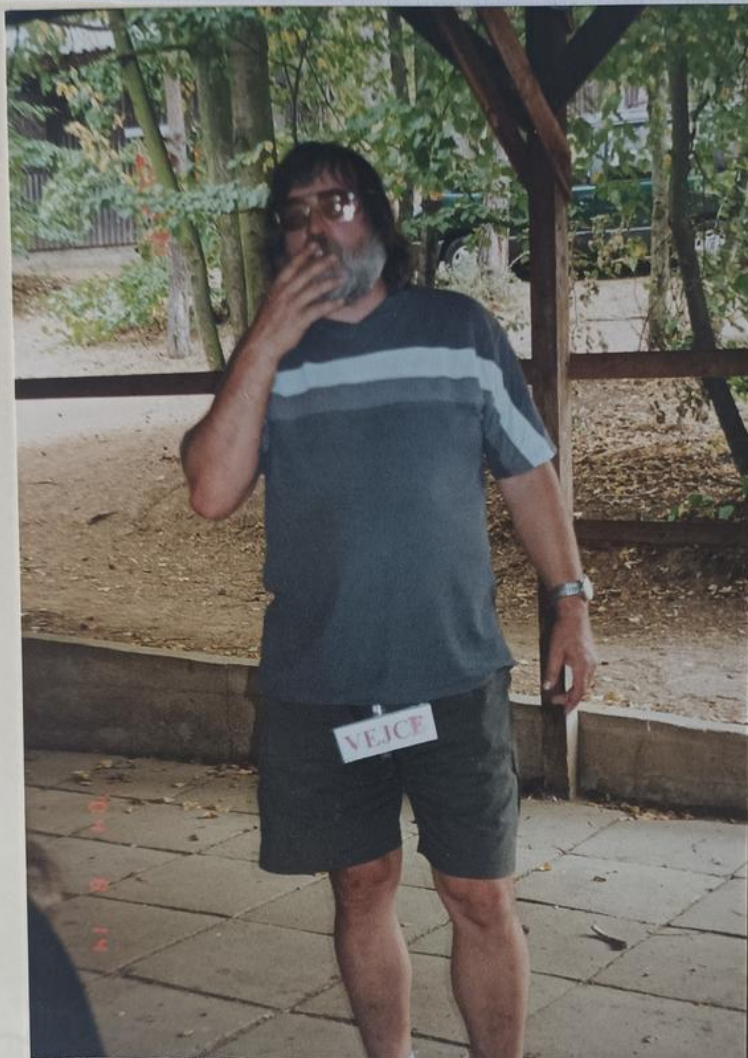

V pondělí večer, když odjel Jaromír, jsme udělali za branou velký oheň, v němž shořely námi nenáviděné zelené stoky (zbyla jich jen polovina) i obludné stolky-těčka, které se umisťovaly do kempinkových stanů. Zase o dřinu méně.

V úterý odpoledne měl premiéru Míša Eliáš. Dostal nafoukané trojčátko a Mirek ho zasvětil do tajů potápění. Zdá se, že se mu to líbilo. Zbytek vzduchu vydýchal Vilém a Pavel.

Za mohutné bouřky odvezl Gyver v úterý v noci Ivetu a Míšou domů, ve středu po obědě odjel Vilém (do práce). Zůstali jsme ve třech (já-Mirek a Pavel) a ještě pečlivě zkontrolovali celý tábor, aby Bohouš, kterého jsme očekávali ve čtvrtek po obědě, byl zcela spokojen.

A také byl. Až do pátečního odpoledne, kdy jsme odjížděli neměl žádnou připomínku, což bylo obrovské vítězství. Večer jsme si čekání na Standu a Čědu, kterým praskla jakási hadička ve formanu a dvě hodiny čekali na asistenční službu někde před Dobříší, krátili mohutným popíjením. Večer se vydařil, poslední krásný den skončil.

V noci přišel déšť a celý pátek pršelo. Odjížděli jsme domů s příslibem, že podzimní Orlík 3.-5.9. může proběhnout.

22. srpna 2004

NARODIL SE LUKÁŠ,
SYN PETRY A JAKUBA,
VNUK JITKY A MARTINA

43. ORLÍK

3. - 5. ZÁŘÍ 2004

Jaromír, Jaroušek-Iveta, Michal (vyjma So večer)-Endy (pořád), Gyver-Iveta (Pá-So), Ivan (Pá-So), Franta (So-Ne), Aleš, Martin-Jitka (So-Ne), Tomáš K.-Helenka (So-Ne), Jiří a Martina (So), Jana, Sysel-Eva, Marťas a Pavlínka, Petr-Jiřinka, Vlasta-Katka a Martin P., Fóťa (Pá-So ráno), Mirek a Ondra a Ivča

celkem 26 osob

Podzimní setkání na Orlíku bylo poklidné, radostné, ale poněkud rozpolcené. Vzhledem k narození potomka, uspořádal Jakub v sobotu 4. září oslavu pro své přátele (z nichž část je členem klubu) ve Všetvicích, staříci zase přijížděli spíše až v sobotu ráno a zůstávali do neděle. Víkend se ale mimořádně zdařil.

V pátek nás všechny pohostil Fota lahůdkami ze svého grilu. Ivetta Crkalová přijela znovu se svými hudebně nadanými kamarády, tudíž, i když Tomáš K. dorazil až v sobotu, hrálo a zpívalo se celou noc. Po obědě, který jsme museli zvládnout sami, jelikož Tomáš Matřik neměl volno, odjel Michal, Gyver a Ivetta na oslavu narození Jakubova syna. Během dopoledne dorazili zbylí staříci a všichni jsme se šli vyvalovat na molo. Počasí bylo letní, potápět se po mnoha letech šel i Tomáš K.

Navečer se velká část přítomných vydala objevovat krásy "kiosku" umístěného v prostoru vojáků v bývalé jídelně. Tomáš se tam náhodně setkal se synem bývalého správce areálu a pozval ho na večer k nám. Nebyla to zase až tak šťastná volba, jelikož muž, kromě toho, že byl silně podnapilý, což by tak nevadilo, byl namyšlený pozer. V prvním kole se nám všem pochlibil, že má originál maskáče za 1800 korun, v dalším se pokusil přítomné oslnit prohlášením, že se baví jen s těmi, co mají nějakou kulturní úroveň. Dost nás to rozveselilo. Sdělili jsme mu, že my čteme jen Čtyřlístky a Harryho Pottera a dále jsme se mu již jen vysmívali. Asi hodinu se mu nedobrovolně věnovala Helenka, ale ani její diplomatická povaha s ním nehnula a dál vypouštěl z úst naprosté nesmysly, což nás vedlo k dalším ironickým výpadům. Nějak to neustál. Asi po dvou hodinách, poté, co se pokusil vnutit mezi mladší část osazenstva, která si v korytě u umývárny dělala ohniček, vytáhl na Pavlínu, která ho nedostatečně uctivě odbyla, nuž a odešel někam do buše. Už jsme ho našťásti neviděli.

Popřáli jsme Katce Tiché k narozeninám a za Tomášova kytarového doprovodu halekali do pozdních hodin jako zamlada.

Ráno dorazili zpět Michal, aby nám pomohl s odstraněním mola, kteroužto práci jsme byli, jako každoročně pověření. Letos byla hladina normální, takže nedošlo k žádným komplikacím. Nad zátokou svítilo slunce a my si jen přáli, aby se v souvislosti s převodem tábora na náš nadřizovaný orgán nic nezměnilo a my se zde mohli v červnu zase sejít.

16. října 2004

JITČINY 50. NAROZENINY
(*10. 10. 1954),
KTERÉ VELKOLEPOU
ZAHRADNÍ SLAVNOSTÍ
OSLAVILA S DESÍTKAMI
ZNÁMÝCH A PŘÁTEL JIŽ
V SRPNU, POUHÝ DEN PŘED
TÍM NEŽ SE STALA BABIČKOU,
JSME V ÚZKÉM KRUHU UCTILI
ZASAZENÍM PAMÁTNÉ LÍPY

Sestry a bratři!

Sešli jsme se zde, v poslední čtvrtině roku 2004, abychom na počest vzácné ženy, která se v plném zdraví dožívá požehnaného věku padesáti let, oslavili její vynikající schopnosti, duchaplnost, inteligenci a ušlechtilost a společně zasadili lípu, strom, který plně vystihuje její osobnost.

Lípa patří mezi nejvýznamnější medonosné rostliny a symbolizuje dobrotivou ochranu. Její věk se čítá do mnoha staletí, protože svůj starý kmen dokáže pomoci bočních proutků zmladit a prodloužit si život i v téměř beznadějně situaci.

A taková je i paní Jitka, vždy znovu schopná regenerace, vždy svěží a neúnavná. Kolikrát jí už osud nachystal tvrdé rány, statečná paní Jitka jimi vždy prošla nepokořená! Dnes máme příležitost s úctou zhodnotit kolik práce vykonala tato skromná, tichá, mírná a dobrá žena.

Již jako malé děvčátko vynikala bystrostí, pílí a inteligencí a na studiích vždy patřila k premiantům. Doby byly těžké, zlý osud jí nedopřál, aby graduovala na univerzitě, kde by jistě uspěla s nejvyšším oceněním. Své vzácné schopnosti záhy uplatnila jako dokonalá matka, manželka a hospodyně. Jen péče o rodinu ji ale nemohla naplnit dokonalým uspokojením. Aniž by domácnost nějak zanedbávala, oddala se navíc celodenní práci mimo domov. Pracovitostí, iniciativou a svědomitostí na sebe brzy upozornila a získala vysoké postavení.

Tato vynikající žena je také umělkyní vzácného nadání. Škoda jen, že nežila v dobách rozkvětu opery, neboť její pěvecký výraz vysoce přesahuje schopnosti Emy Destinové i její žáčky Jarmily Novotné! Lidstvo Jitce vděčí kromě jiného za nezapomenutelné árie, zachycené na filmových pásech pro potěšení a poučení budoucích generací. Vyniká i ve scénickém tanci, pantomimě a recitaci.

Inteligentní Jitka Ježková však nezasvětila svého života tolika umění. Svou nezištností, obětavostí a láskou po celý čas zajišťovala kontinuitu mezi prací pro rodinu, každodenním zaměstnáním a svými povinnostmi společenskými a všechen další čas, který jí zbýval, věnovala na prospěch růstu vlastní osobnosti.

Jaký to veliký, krásný, nesmrtelný odkaz nám blízkým i celému národu. Bude dlouho v naší vlasti ctěna jako vzor pracovité ženy, krásné nejen tělem, ale i duchem.

Ať žije ve zdraví a spokojenosti ještě mnoho let!

12. - 14. 11. 2004

JÍLOVÉ U DĚČINA

Helenka – Tomáš, Gyver-Iveta-Míša, Aleš, Petr-Jiřinka, Sysel-Eva

Jak jsme si při poslední návštěvě Helenčina krásného domu slíbili, znovu jsme se zde sešli, tentokrát při opožděné oslavě Helenčiných a Tomášových narozenin (měli je sice v říjnu, ale to se toulali po krásách Dominikánské republiky).

Naplánování výletu jsme vynechali, protože jsme nemohli tušit, jaké bude počasí a řešili ho na místě. Těšili jsme se, že nám Gyver ukáže jak létá jeho model letadla, ale nebylo příznivé počasí, letadlo se mu vymklo z rukou a skončilo na zahradách dvou místních obyvatel (na první křídlo, na druhé zbytek).

Protože byla mlha, foukal nepříznivý vítr a nevypadalo to, že by se počasí vylepšilo, vyjeli jsme si vláčkem do Telnice, kde měla Helenčina rodina víkendovou chatu sloužící k posezení v dobách, kdy tam jezdili lyžovat. Poněkud nepříjemný byl pochod na místo (pořád do kopce a několik kilometrů vlhkým údolím), ale Helenčina chata nás naprosto uchvátila, ceny místní restaurace také. Škoda, že většina z nás nelyžuje, mohli bychom si sem zajet v zimě!

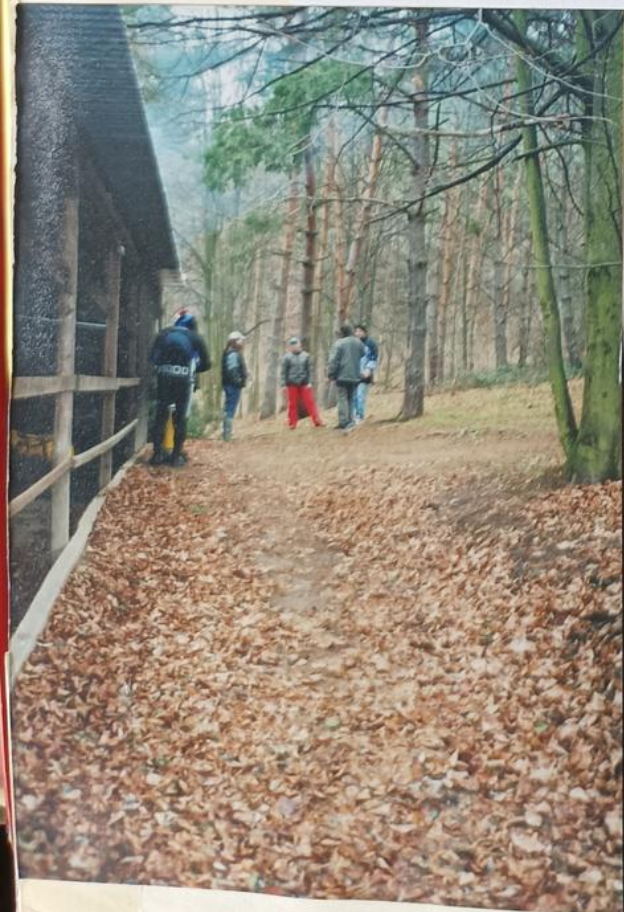
A nejúžasnější jsou Helenčina kamna
 ve vile v sílovém.
 Uvádějí žár schopný tavit sklo.

19. PROSINCE 2004

VÁNOČNÍ ORLÍK

Jaromír, Jarda, Franta, Mirek-Eva, Fóťa,
Michal a Endy, Gyver-Iveta, Petr-Jiřinka,
Tomáš R.-David-Lukáš,
Jakub-Petra-Lukášek-babička Jana

Byli jsme rádi, že nedokončená podniková transformace prozatím bez problémů umožnila, abychom vjeli do areálu tábora a oslavili tak tradičně závěr roku umístěním rozsvíceného stromku na stůl u kesonu. Bylo pár stupňů nad nulou, počasí bylo klidné.

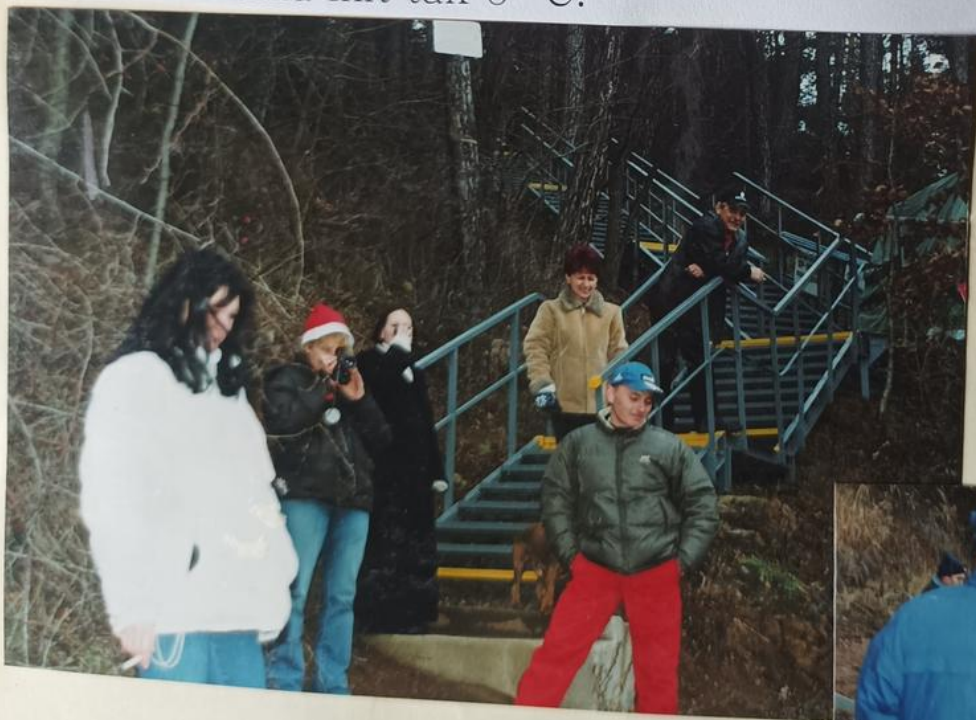
Rozložili jsme cukroví, termosky s horkými nápoji a další lahůdky na stole v jídelně, zapálili svíčku a zpočátku se věnovali vzájemnému sdělování novinek. Fóťa zatím rozdělal u dílny oheň, ale nechoulili jsme se kolem něj tak jako v minulých letech, protože zima moc nebyla.

Vzduch byl čistý, jen nepatrně vál vítr – na prosinec bylo víc než příjemně. Z malého Lukáška jsme tak viděli jen kočárek a deku, protože po celou dobu spal.

Jmelí se letos sklízelo pomocí metrových nůžek, a tak i když musel Michal vylézt jako každoročně do koruny borovice u kanceláře hlavního vedoucího, nemusel se tolik prodírat větvemi. Letos se parazitující rostliny víc než urodilo a na většině větviček byly bílé kuličky – symbol štěstí.

Jsme my to ale klub naprostých marodů! Do vody se stromečkem letos lezl samotný Sysel, jelikož všichni byli nějak postižení (Jaromír zraněná ruka, Michal před operací krčních mandlí, Gyver rýma, Aleš radši nejel, i když to slíbil, prý nudlička a kašilek a Petr se nikdy v zimě do vody nehrne). Sysel si ale ponor pochvaloval, voda prý mohla mít tak 6 °C.

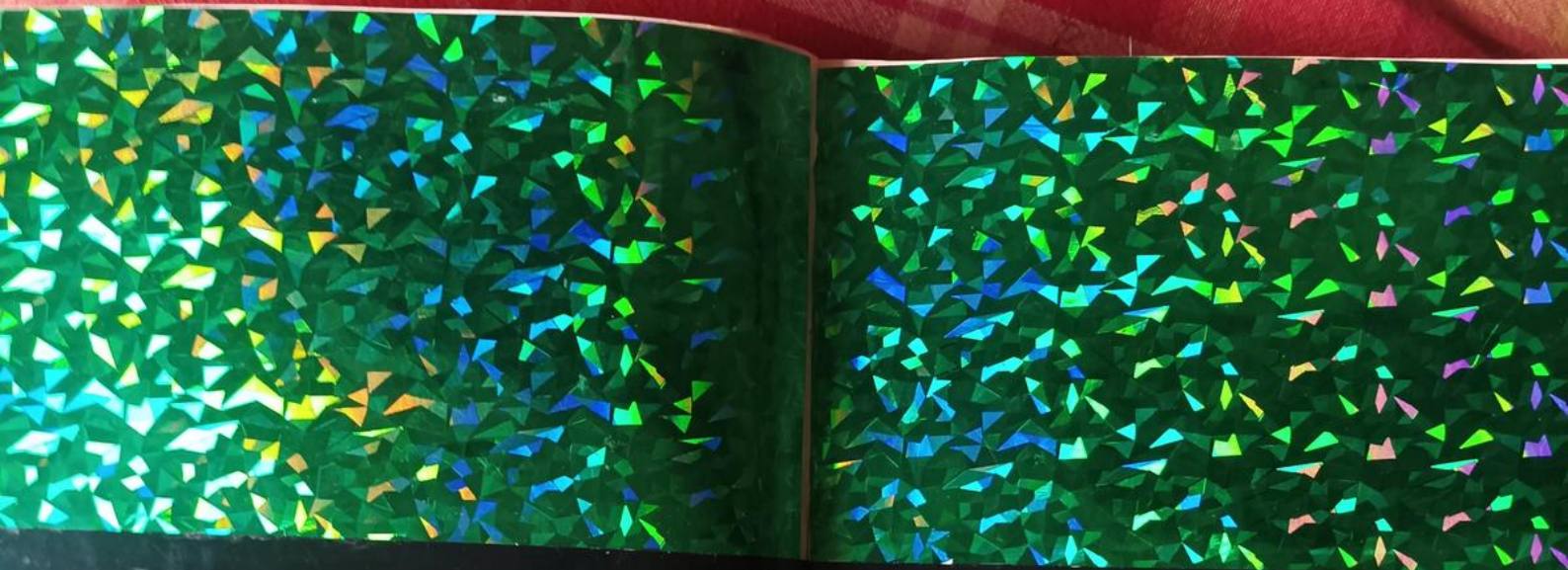

Ořechy s hořícími svíčkami pluly poklidně u břehu a nejdéle svítila Jardova, na kterou zpočátku rezignoval, protože se chovala jako ponorka.

Ať je tedy i nadcházející rok tak vyrovnaný a pohodový!

2 0 0 5

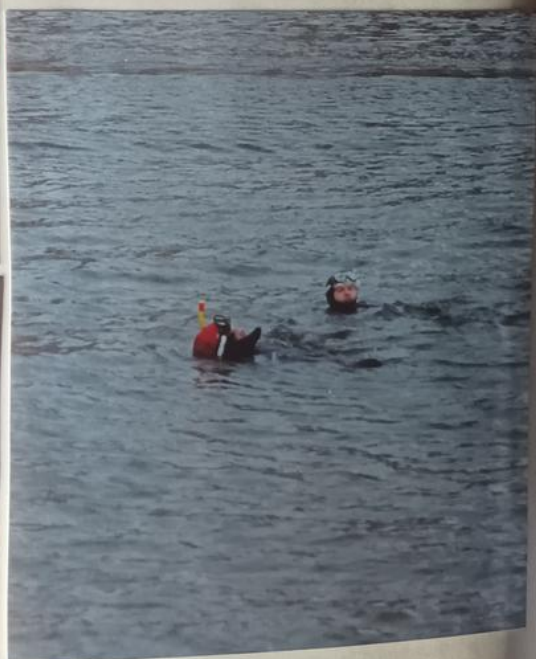
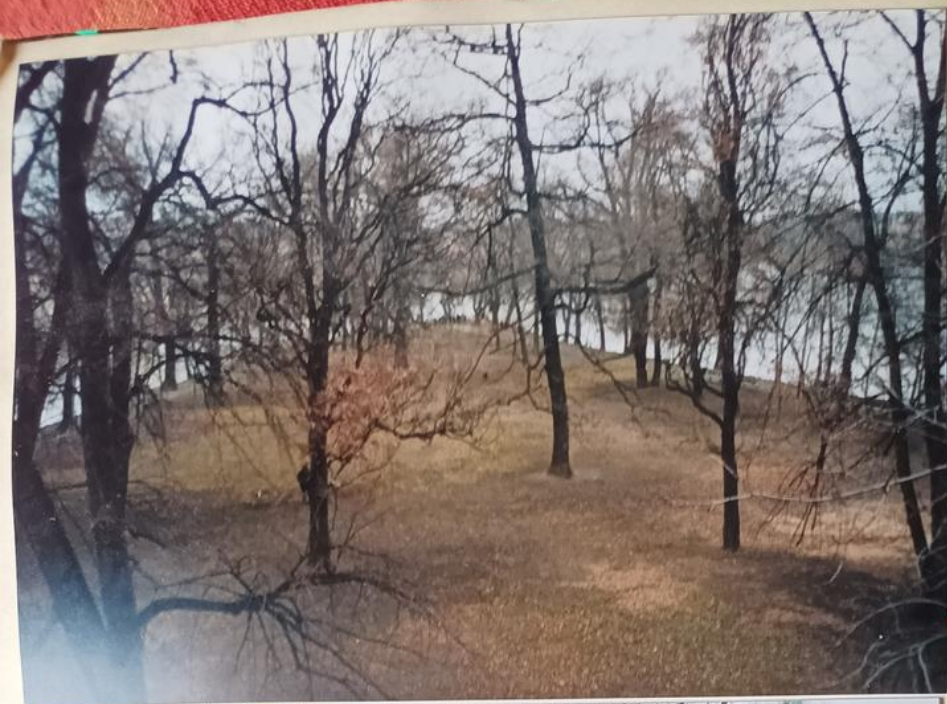
SILVESTR 2004 A NOVOROČNÍ PLAVÁNÍ 2005

ROZLOUČENÍ SE STARÝM, PRO MNOHÉ Z NÁS NEPĚKNÝM
(VYPÍCHLÉ OKO, UKRADENÉ TOLEDO AJ.),
PRO JINÉ PŘELOMOVÝM ROKEM (NARODIL SE LUKÁŠEK),
USPOŘÁDAL PRO ČÁST KLUBU VE SVÉ „CHALOUPECE“ VLASTA.
VÝZDOBA SI NEZADALA S ÚPRAVOU INTERIÉRU V NEJLEPŠÍ HORSKÉ CHATĚ
V ALPÁCH, LAHŮDEK BYLO VÍCE NEŽ DOST A GIGANTICKÝ OHŇOSTROJ OHLUŠIL
PŘEVÁŽNOU ČÁST OBYVATEL CHATOVÉ OSADY V BORČI NA VRÁŽI.
MNOHO ŠTĚSTÍ DO ROKU 2005!

NOVOROČNÍ PLAVÁNÍ, TRADIČNÍ PRVNÍ PODNIK ROKU SE ZÚČASTNILI AKTIVNĚ JAROMÍR A SYSEL ZA VYDATNÉHO POVZBUZOVÁNÍ ČUMILY Z ŘAD ČLENŮ KLUBU , RODINNÝCH PŘÍSLUŠNÍKŮ A PŘÍZNIVCŮ. RADOSTNOU NÁLADU NÁM ZKAZIL POUZE AKTIVNÍ PŘÍSLUŠNÍK VEŘEJNÉ BEZPEČNOSTI, KTERÝ ZASTAVIL LUKÁŠE A NECHAL HO DÝCHNOUT. ZBYTKOVÝ ALKOHOL ZAZELENAL TRUBIČKU A LUKÁŠ MĚL DO NOVÉHO ROKU O STAROST ZADĚLÁNO.

**EVA A MIREK SÝKOROVÍ
VÁS ZVOU NA**

SYSLÍ HAPPENING

ke 100. výročí narození

**BUDEME SE TĚŠIT V SOBOTU 29.1.2005 OD 16,00 HOD.
V KLUBU ŠPAJZ, ULICE NA BŘEZINCE, PRAHA 5**

Pro dámský je připraven bohatý studený bufet a pivo 10° Gambrinus, 11° Zlatopramen.

Spojení :

Tam: metro B, stanice Anděl - výstup Na Knížecí, dále autobusem č. 137 do stanice Santoška (autobus jezdí po 8 minutách, od 20:24 hod. po 10, od 22:10 hod. po 20 minutách; poslední jede v 00:34. Cesta trvá 2 minuty, je to 1 stanice). Několik metrů za zastávkou zahrnout za roh a stoupat ulicí Na Březince vzhůru. Klub je po pravé straně.

Zpět: autobus 137 jezdí do 0:10 hod. po zprvu 10, od 22:10 hod. po 20 minutách. Od 1:08 hod. jezdí každou půlhodinu noční autobus 508 do stanice Anděl, kde na něj navazují noční tramvaje.

Taxíky projíždějí po hlavní ulici (U Santošky) průběžně.

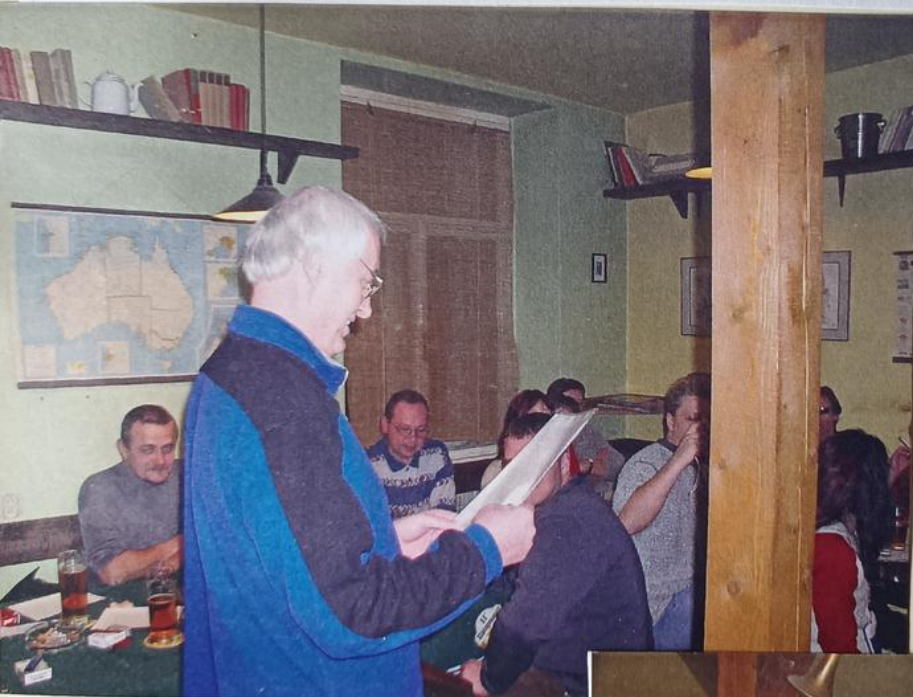

**100. NAROZENINY OSLAVIDI V KLUBU ŠPAJZ EVA A MIREK.
SETKÁNÍ SE ZÚČASTNILO 45 PŘÁTEL, KVĚTINAMI BY SE VYZDOBILO
SOLIDNĚ VELKÉ KREMATORIUM, MNOŽSTVÍM DÁRKŮ BY SE DAL
SPONZOROVAT LIBOVOLNĚ VELKÝ DĚTSKÝ DOMOV. NĚKOLIK
ÚČASTNÍKŮ PŘEMÍRU ALKOHOLU NEVYDÝCHALO A BYLO ZASE O
ČEM NA NĚJAKÝ ČAS MLUVIT...**

100. SYSLÍ NAROZENINY 29. LEDEN 2005

Vodnář a Vodnář

Dvě vzdušná znamení, to vypovídá o dobré komunikaci. Jenomže vy dva jste ztřeštěný a přitom originální pár! Chaos sám! Přitom si oba rozumíte, povídáte si spolu a zahrnujete se neotřelými nápady. Můžete být spojeni skutečným přátelstvím a společné zájmy vždy budou stát v popředí. Váš společný život se bude skládat ze samých večírků, oslav a setkání s přáteli.

Těžko oslovit pár, který dnes slaví vstup mezi skutečně zkušené lidi. Dalo by s použitím klasické „Milí Syslí“, ale upřímně řečeno sysel je zvíře, které s obtížemi nazveme milým. Je spíše roztomilý, ale uznejte sami ... Od věci by nebylo, ani „Vážení Syslí“, ale každá váha se rozhodně spíše strhne, než by vydala informaci o tom, na kolik jsou Syslové skutečně vážení. Navíc je třeba také zohlednit fakt, že Syslí rodina je větší než dva ubozí stařečkové a mladší hlodavci by se mohli cítit ukřivdění.

Zkusme tedy jednoduché a netradiční

Evičko a Mírku,

Už při myšlence na to, jak Vám pogratulovat se mi svírala ... všechna střevo. Kolik pravdivého by toho člověk chtěl říci, na kolik společných situací a prožitků by člověk chtěl zavzpomínat, ale v gratulaci se má mluvit slušně a oslavenci nemají být pro randu. To ovšem moje možnosti značně omezuje.

Jen třeba při myšlence na Evičku, ženu která reprezentuje všech pět „P“, které u žen očekáváme. Tedy mám na mysli především pána, poslušnost, povinnost. To má ovšem každá z našich žen. Evička má pro nás ještě navíc vždy pohotově písničku, čímž svých pět „P“ dokonale završuje. Jistě, mnozí z mladých nerozumů hledají u žen ještě i jiná „P“ a to dokonce pravidelně, ale nakonec zjistí, že takové pečené prasátko, panák, pivo a postýlka je také dobrých pět „P“.

Není tedy třeba dlouho hledat dárek, který by potěšil, ale také zvýraznil postavení takové ženy v naší společnosti. Ať si všichni uvědomí, že mít všech pět „P“, to jsou léta dřiny. Alespoň mě to trvalo dost dlouho, než jsem si to uvědomil. My starší jsme se proto rozhodli, že nějakým výrazným způsobem musíme všechny ostatní na tuto skutečnost upozornit. Ať si každá jiná uvědomí, kolik, že to Evička má těch „P“.

No a co Mírek? Ke gratulaci k takovému jubileu patří také velká číslice „50“. Postaví-li se Evička se svou ozdobou po Mirkově pravé ruce, tak jak velí slušnost, co zbývá? Nula ovšem není rozhodně to, čím bychom Mirka charakterizovali, a to ani vedle své zákonitě. Má-li Evička opravdu pět „P“ co patří nad hlavu jejího manžela? Podle nás jediné „svatozář“.

Vaši kamarádi.

PS. Komu vlastně patří svatozář?

Hanspaulka: Pro boháče, nebo pro sysly

HANSPAULKA - Zneužili sysla. Tak vnímají představitelé města aktivity některých obyvatel Hanspaulky, kteří tvrdí, že v oblasti zvané Na Špitálce žijí tito vzácní a chránění hlodavci. Pokud by to byla pravda, možná by to zhatilo velkolepé plány města postavit právě tam jednadvacet luxusních rodinných vil. A tak se kolem malého drobného savce strhl zuřivý boj.

PAMĚTNÍ LISTINA

Paříž + Klára Boháčová

Vlastík

Milá

SIN PATA SNACHA JIŘINKA

Vladěna Kyma

Udla

Martina

Milá + Klára + Klára

Petra + C.

Petra +

Paulinka

Jiřina

Standa

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára

Klára

Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára

Pepa

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Klára + Klára

Jaromír

Jarda

Gyver

Iveta

Fotia

Jiřina

Ivan

František

Jakub

Petra

Lukáš

Martina

Tomáš

Helenka

Machy

Katka

Jiřina

Martina

Jana

Tomáš R.

Ulaša

Harus

Martin P.

Katka

Pavel

Klára

Ota

Henka

Ondra

Mirek

Vilem

Zuzana

Paulinka

Nad'a

Jiřina

Ulaša

Jiřina

Pepa

Libor

Petr

Jiřina

Martin

Eliska

Erna + Mirek

a

Marcela

S Michalem

NĚMECKO 2005

ZIMNÍ POTÁPĚNÍ V NĚMECKU SE OPĚT ÚČASTNIL JEN SYSEL, DOPROVÁZENÝ EVOU. NENÍ SE ČEMU DIVIT – NA KONCI ÚNORA BÝVÁ JEŠTĚ DOCELA SOLIDNÍ ZIMA. ZE SOBOTY NA NEDĚLI PADALO V NĚMECKU TOLIK SNĚHU, ŽE JSME JEN S OBTÍŽEMI ZDOLÁVALI CÍNOVEC.

IVETA SLAVILA TŘICÁTINY VEČÍREK 5. 3. 05

NIKDO TOMU NEUNIKNE, ŽÁDNÉ MLADÉ DĚVČE TO NEMÁ NAPOŘÁD,
A TAK SE 4. 3. MEZI STARÉ ČARODĚJNICE ZAŘADILA I IVETA E.

NESLA TO S NOBLESOU A USPOŘÁDALA GRANDIÓZNÍ MEJDAN V RESTAURACI
PŘEZDÍVANÉ „GAMBÁČ“. KROMĚ ZÁPLAVY KVĚTIN, ZLATA OD PŘÍSLUŠNÍKŮ
RODINY A POŤOUCHLÝCH DÁRKŮ OD PŘÁTEL, OBDRŽELA OD JAKUBA
S TOMÁŠEM R. NEUVĚŘITELNĚ KÝČOVITÉ FIGURY TRPASLÍKA A SRNKY, KTEROU
POSLEZE ROZSEDL PETR S.

3 0

3 0

3 0

GYVER SE DOŽIL KRISTOVÝCH LET

I KDYŽ SE TOMU BRÁNIL ZUBY NEHTY, A AČ JE TO ZCELA K NEVÍŘE, DOSÁHL, V
MINULOSTI MNOHA ÚRAZY STÍHANÝ GYVER, MEZNÍKU MUŽSKÉ DOSPĚLOSTI.

7. 4. 2005 MU BYLO 33 LET.

HODNĚ ŠTĚSTÍ PETŘE, TEĎ UŽ BUDE NÁSLEDOVAT JEN SENILITA!

JÍLOVÉ U DĚČÍNA

27. - 29. 5. 2005

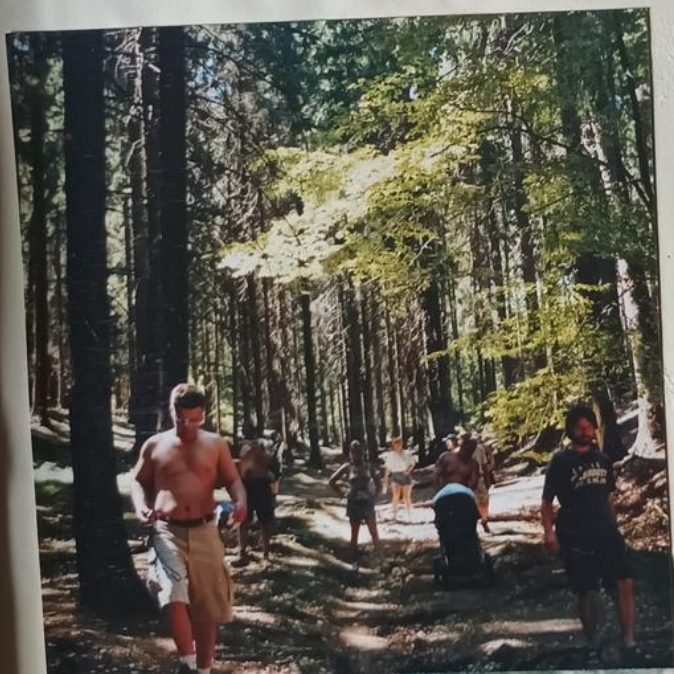
Helenka – Tomáš; Jaromír; Eva-Sysel; Gyver-Iveta-Míša; Jakub-Petra-Lukášek;
Lukáš-Martina; Petr-Jiřinka; Jana

Dlouho plánovaný víkend v Helenčině vilce s výletem se vydařil víc než dost. Ačkoli celý květen byl teplotně hodně podprůměrný a stále pršelo, tento víkend počasí ukázalo svou vlídnější tvář. Bylo vedro až k padnutí. V pátek jsme pozpívali, popili a ugrilovali Ivetou naložené lahůdky doplněné chutnými Jakubovými omáčkami. Po horké noci jsme po desáté dopolední vyrazili na nádraží. Cíl: soutěsky ve Hřensku.

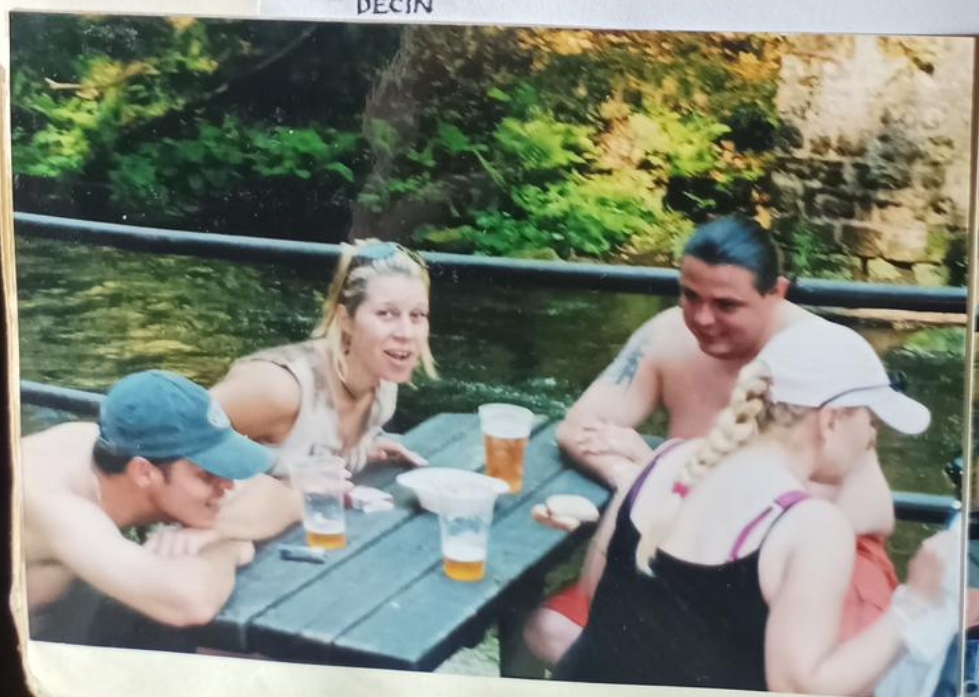

Nejprve již tradiční oběd v Děčíně, pak skoro hodinové putování (dost úmorné) autobusem do zastávky Janov „Na hájenkách“. Řidič autobusu byl poněkud nerudný a při vystupování náš poučil, že sodovku v jeho autobusu, který stál pět miliónů, pijí jen barbaři. Po chvilce stoupání do lesa (cesta měla být upravena pro vozíčkáře, jak tvrdily webové stránky obce Hřensko) následoval sestup ze skal. Ráda bych naše invalidní občany při tomto sestupu viděla. Ačkoli Jakub s Petrou měli strach, aby někde malého Lukáška nevysypali, nebo si přinejlepším nezničili na kořenech kočár, chlapec byl akcí vysloveně nadšen. Celou cestu a to i při kolmé cestě po kamenných schodech se smál a hýkal radostí. Méně již se veselil Míša, který se vprostřed schodu rozplácl do jediné louže, která se v širokém okolí vyskytovala. Výlet dokončil v otcově tričku a odřeniny na obou rukou mu vydatně mokvaly.

Průvodce severními Čechami

DPHD, a.s.
 Dělnická 106 405 29 Děčín 6
 DIČ: CZ62240935
 28.05.2005 18:53 č. str. 000614
 K. (/ 662) kód 40179 č. j. 35849
 lín. 510434/12 Cena vc. 5% DPH
Obyčejný 20,00 Kč
 Příjem minc. systémem: 0,00 Kč
 Z : Hřensko, nábr.
 Do : Děčín, aut. nábr.

Po sestupu k řídce Kamenici jsme znovu ocenili cíl naší cesty. Zatímco v republice padaly teplotní rekordy, zde byl příjemný vlhký chládek. Všem se nám líbilo i na lodičce, přestože náš gondoliér nebyl příliš sdílný (na protijedoucí lodi jim toho jejich průvodce říkal nepoměrně víc). Do Jílového jsme se vrátili stejným vlakem, jako vždy a zahájili druhé kolo grilování.

I Děčínsko má své poklady a tajuplnosti

Ráno ještě za chladna odjel Jakub s Petrou a nadmíru spokojeným Lukáškem za rodiči a my ostatní pokračovali v zábavě ve stínu altánu. Někteří z nás si mohli i popít, čehož jsme hojně využili.

Lukáš si pochvaloval, že i odebraný řidičák může být k něčemu dobrý. 😊

11. ČERVNA VE VŠETICÍCH

44. ORLÍK

24. - 26. června 2005

Jaromír – Katka s Karlem; Jaroušek – Iveta (So-Ne); Roman (Pá-So); Michal-Markéta+Endy; Gyver-Iveta-Míša; Ivan; **Aleš**; **Franta** (do soboty); Petra+Lukášek (Čt-Pá, sama Pá-So) – Jakub (Pá-So); Martin-Jítka; Lukáš – Mastinka (ta už od Čt); Tomáš-Helenka; Jana; Tomáš R.- David-Lukáš; **Sysel-Eva**; **Marťas**; **Petr-Jiřinka**; **Vlasta**

Hosté:

Vilém (Út-Ne)-Kristýna; **Pavel-Klárka** (St-Ne); Ota-Lenka; **Jirka Liling** (Út-Ne); Ondra-Ivča (So-Ne); Jarda M. s Járou; Lucka-Jirka; Horst+Silvie; Martin Polák (Pá-So); Pavlínka

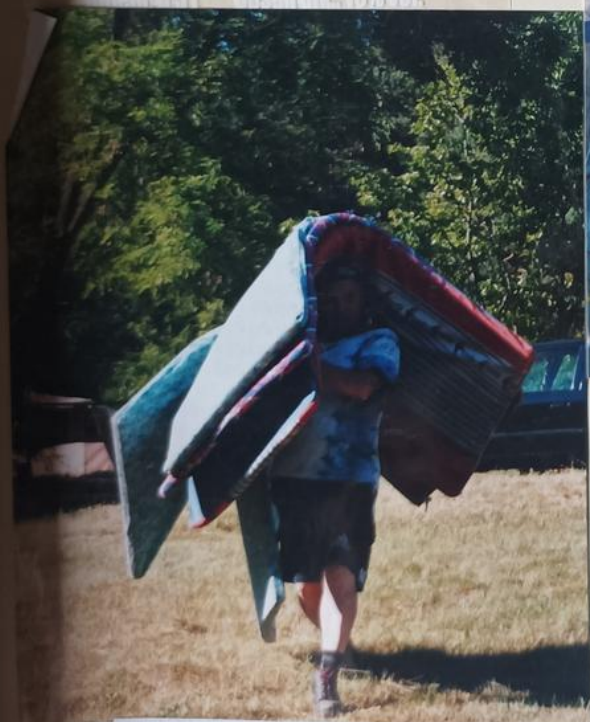
Kromě toho: Čedřa Jizba a Aleš Hrdlička; od nedělního rána Bohouš.

To byl zase blázonec! Stavba tábora, tradiční hojná účast o víkendu a nepřítomnost Tomáše Maříka. Tak by se dalo charakterizovat období na sklonku června letošního roku prožité v zátocce, která se z posledního romantického zákoutí pomalu, ale jistě, mění v kotviště jachet.

Zmatek a děs, který v našich řadách týden před Orlíkem zavládly, měli na svědomí Němci. Přišel od nich neuvěřitelný e-mail, že se hodlají dostavit v počtu 17 osob. Když jim Mírek s Frantou složili korektní dopis, že to není možné, zaslali tabulku v excelu, v níž měli rozepsáno, kdo na čem pojede a kde bude spát, aniž by vzali na vědomí neprůrazné tvrzení, že tolik lidí se nám do tábora nevejde. Ještě, že má Marcela ze Špajzu překladatelskou agenturu a pan Beznoska vládne perfektní němčinou. Jeho pomocí jsme do Německa napsali, že vzhledem k transformaci podniku, bude po celou dobu pobytu probíhat stavba tábora a přítomen bude jak starý, tak nový správce objektu, který si víc než 8 zahraničních hostů nepřeje. Že doufáme v lepší příští. Bylo to tvrdé, ale nutné. Na tento e-mail přišla odpověď, že když je to tak, přijede jen Horst se Silvií. Ulevilo se nám. H+S přijeli, nenápadně mezi námi prožili dva dny a v neděli ráno kvůli dešti odjeli domů.

cannabis

Organizace stavění tábora, proběhla bez závad jen díky tomu, že se sešel uspokojivý počet rukou na práci. Tradičně naše rodina, Vilém a Aleš, ale také Frantoušek a Vlasta, který si sebou přivedl spolupracovníka Jirku. Přínosem byli zejména manželé Bohatovi. Pavla má každý rád od doby, kdy chodil s Janou a jeho žena Klárka má pracovní výkon lokomotivy. Díky spojeným silám toho na víkend moc nezbylo, nálada byla dobrá (ve čtvrtek večer odjel Bohoušek).

Premiérový pobyt na Orlíku zažil Jakubův Lukášek, kterého ve čtvrtek přivezla Petra s Martinou. Pobyl si s námi do pátečního oběda než ho Petra odvezla babičce Janě do Kňovic. Batolil se v chodítku po jídelně, byl naprosto pohodový, usměvavý a spokojený a stále něco jedl.

Páteční večírek, provoněný zlatou tequilou a pomeranči se skořicí, se zpěvy a silnou rytmikou, byl nadmíru zdařilý. (V modřinách od rumba koulí a tamburíny bezkonkurenčně zvítězil Ota, jehož stehna měla barvu zralých borůvek.)

V sobotu se ještě musely dodělat nějaké věci na platech se stany, ale pomáhali i nestavěči, a tak se zdálo, že už bude jen dobře. Oběd, který jsme místo nepřítomného Tomáše museli vytvořit, převážně uvařil Martin a byl za svůj guláš i moravské vrabce všeobecně pochválen.

Večer dorazila Iveta Církalová (už nechodí s Mirkem, ale s nějakým nemocným Francouzem) s Ondrou a Ivčou. Ondra převzal hudební doprovod od unaveného Tomáše K. a do ranních hodin bavil přítomné. Mají s Ivčou před svatbou, čekají koncem září miminko. Výtečnou kulturní vložkou byly Ivanovy a Otovy citace z milované ruské pohádky Mrazík. Svítalo, když jsem šla spát, ráno měl přijet Bohoušek...

Už v osm jsem pobíhala po jídelně a sklízela. Šlo mi to dobře od ruky, protože si skoro všichni po sobě zvečera uklidili. Sice se dalo do deště, ale to mi náladu nepokazilo, na to jsme na Orlíku zvyklí. V devět dorazil bojovně naladěný Bohouš a začaly se dít věci. V klidu vydržel tak dvě hodiny, potom postupně vynadal mě, Syslovi, znovu mě a pak udělal bojové rozdělení takového rozsahu, že zbylí přítomní litovali, že raději neujeli kvůli ošklivému počasí. Typickým dotazem v ústraní potichu kladeným lidmi postiženými Bohouškovou představou dokonale postaveného tábora, bylo: „Už je to všechno, už ho můžu zabít?“

Nakonec ale vše podle Bohouškových představ bylo, otřesení lidé postupně odjížděli, já vyšůrovala kuchyň a na zklidnění si non-stop opakovala: „Příští rok bude jinak“.

Buď nás nový správce nebude nutit do stavby a bourání, nebo nás tam už nikdy nepustí, ale v každém případě: Bohoušek k 31.12.2005 odchází do starobní penze.

13. - 19.srpna 2005

BOURÁNÍ TÁBORA

Endy, Iveta a Míša (celý týden), Gyver (jako návštěva Pá-Ne rá), Tomáš M. a Tereza (Pá-Po odpol.), Mirek a Eva (celý týden), Martin (Pá-St), Petr a Jiřinka (Pá-Út), Jana (Pá-Út), Martina=Masťa (So-St) a Lukáš (jako návštěva So-Ne rá), Vilém (Po-St), Eliška+Ironie a Romana (Pá-Ne), Jakub a Petra (So ve-Ne rá)

Bohouš a Aleš a Čěďa (celý týden), Standa (Pá-St rá)

Přebírání tábora od provozovatele kuchyně letos trvalo nezvykle dlouho proto, že to byla cizí firma, jejíž majitel za sportovním skladem nasával s Bohoušem vodu a ficky z kuchyně nebyly schopné vyklidit lednice. Díky tomu jsme pak jen s obtížemi vytvářely večeri.

Náš pobyt a práce se letos odehrávala za bedlivého dozoru kolektivu Správy nemovitého majetku. Bohouš si chtěl ještě naposledy užít, Aleš se zase musel naučit, jak to příští rok bude dělat. Čěďa je tam vždy. Stará se o stany i přes zimu. Nás má rád a Alešovi v ústraní radil: „Ty si nech“. Standa, který ve středu musel do zaměstnání, se následně pak stal vedoucím místo Bohouše, který v prosinci odešel do penze. Asi už to věděl, a tak si přišel obhlédnout, jak Bohouše šéfuje.

Bylo výborné, že mohl přijet Tomáš M., jehož pracovní aktivitu jsem již několikrát vyzdvihla. Dalším pozitivem bylo, že jsme na nenáviděné kempinkové stany mohly vytvořit tři dvojice: Jiřinka-Jana, já a Iveta a Eliška s kamarádkou Romanou, které se přijely podívat na Martina a ochotně se do našeho snažení zapojily.

Eliška sebou přivezla Ironii, obrovskou fenu mastifa, která nejprve zcela vyděsila Endyho. V nejbližších minutách se ale ukázalo, že vzhledem k tomu, že už je to stará dáma, nebezpečná vůbec není. Většinu času proválela na molitanu, který jí (osobně!) přidělil Bohouš a umístil do jídelny. Pokud Irunka nespinkala, bloumala tábořem, mocně slinila a trousila hovínka. Všichni jsme si ji zamilovali, jen Endy po jejím odjezdu vysloveně pookřál.

Zatímco Tomáš M. „makal jak červený brabenec“, Terka letos poněkud trucovala, zavírala se na dlouhé hodiny do boudy a odmítala jíst s námi, s tím, že je vegetariánka. Všechny nás pobavila, svého tatku nejvíc.

Největší zábavou a radostí pro všechny se ukázala být nákupní mánie Mastinky. Ať jsme jeli kamkoli, vždy našla něco, co nutně musela koupit. Na stole v jídelně se nám kupila prapodivná lízátka, zvířátka, hračky, sušenky a jiné, strašně důležité věci. Vrcholem těchto bizárností bylo piáno na baterky. Nesmírně nás to bavilo, zvláště když Maša našla věci k nakoupení i v tak socialistické samoobsluze, jako je na Trhovkách. Obavy jsme měli jen, když společně se Syslem, který je svou vášní pro nákupy známý, vyrazili do Krásné Hory. I když víme, že se v městečku nachází jen pár obchůdků, tento fakt nám nepřipadal bezpečný. Skutečnost ale byla příznivá. Podle Sysla navštívili všechny prodejny (jen Stavebniny vynechali), přesto přivezli sotva 2 tašky tovarů. Mastinka byla vysloveně smutná, když jí provinční lékárnice na kašel, který jsme jí léčili čajem z jitrocele, divizny a materídoušky, nabídla jen jitrocelový sirup a bylinkový čaj. Koupila si tedy alespoň multivitamínový bonbón. Výlet do Krásné Hory ji asi zklamal.

Omladina (nepočítám-li Míšu) nás dílem v úterý, dílem ve středu opustila, jelikož povětšinou odjela na rockový festival do Trutnova. Tou dobou ale bylo již vše sbaleno a na nás, co jsme zůstávali do pátku, zbyly jen drobné dodělky.

2. - 4. 9. 2005

45. ORLÍK

Jaromír; Jaroušek-Iveta a štěně; Michal-Markétka-Endy; Iveta-Míša (Gyver byl na Elbě); Ivan (So); Aleš; Jakub-Petra; Martin-Jitka; Tomáš-Helena; Jiří-Katka; Tomáš M., Tomáš R.-David; Mirek-Eva-Marťas; Petr-Jiřinka; Vlasta

Hosté: Martin Vališ (Pá noc-Ne), Mirek Černý-Ondra a Ivča Dvořákovi (a miminko v bříšku); Jarda M.-Jára

Podzimní Orlík byl kromě obvyklých vylomenin, které provozujeme, velmi pracovní, a to především pro Jaromíra a Petra, kteří svařovali novou konstrukci pro stůl. Ten byl také instalován a zatížen novými kolejnici, o čemž jsme se přesvědčili již za pár měsíců i my, nepotápěči, jelikož pan Zídek celou zimu upouštěl tak vehementně, že již v lednu byl na suchu nový stůl i cvičné auto a o pár týdnů později přešel Sysel s Michalem po ledu zátoku napříč.

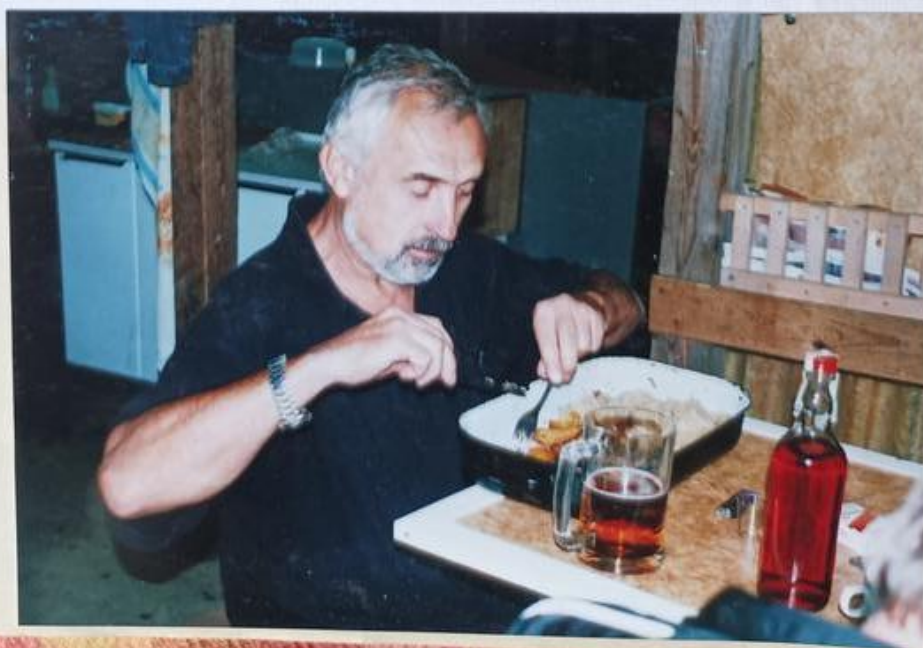

Po dlouhé době zase rostly houby, takže většina z nás nadšeně vyrazila do lesa. V sobotu jsme v táborovém ohništi spálili dřevo, které zbylo po dětech. Oheň zase dosahoval několika metrů. Z nedalekých chatiček se na nás přišel podívat hlavní vedoucí II. turnusu Mája s přítelkyní. Mája se velmi sympaticky zbořil. Hrál a zpívalo se až do rána.

Pozitivem Orlíku bylo, že se zase zúčastnil Tomáš M., jehož lahůdky všichni zbožňujeme.

Bohužel, jsem přemazala následujícími akcemi, videozáznam z těchto dnů, tudíž je dokumentuje jen bohatá fotodokumentace: ▼

13. - 15. 10. 2005

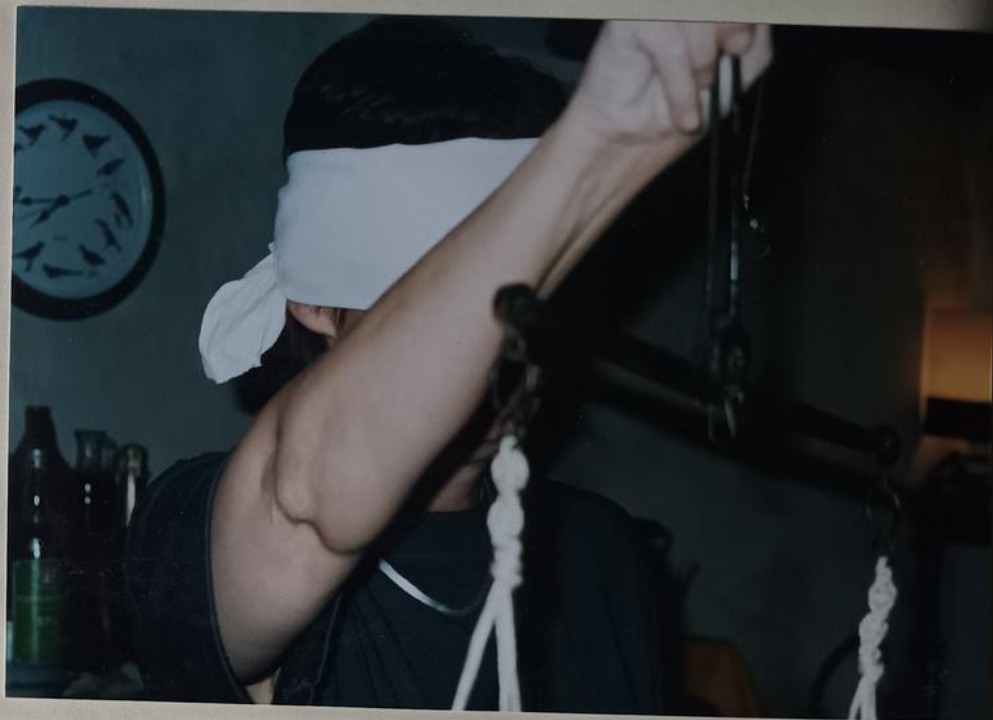
BEDŘICHOV

Tomáš slaví 55 narozeniny

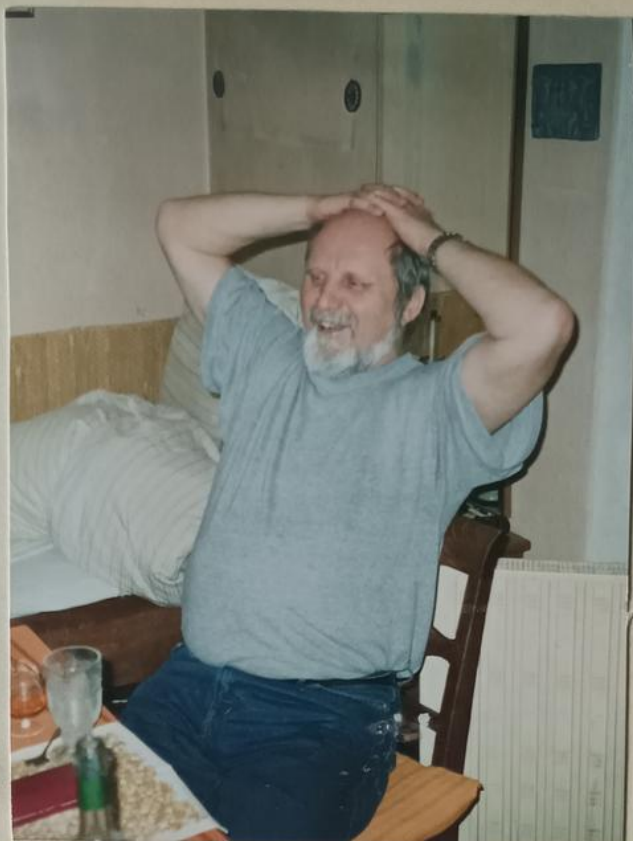
PŘEJEME OSLAVENCI

„JEŠTĚ JEDNOU TOLIK!“

25. - 27. 11. 2005
JÍLOVÉ U DĚČÍNA

Franta poprvé dědečkem!

Helenka a Tomáš, Jaromír, Franta, Eva a Mirek, Jiřinka a Petr

Původně se akce mělo zúčastnit více lidí, ale jako vždy nastaly různé objektivní potíže, proč se tak nestalo. Litovat mohli jen oni, jelikož se víkend neskutečně vydařil.

V pátek jsme museli nutně zapít Františkova prvního vnuka Hynka (od Pavlínky) a rozhodně jsme to udělali zodpovědně.

V sobotu jsme si vyšli na Děčínský Sněžník. Tomáš zůstal ve vilce, jelikož měl náročný týden a potřeboval si odpočinout. My, výletníci, jsme si zprvu mysleli, že máme smůlu, protože vlak, který vždy kolem 11 hodiny jezdil do Děčína, byl zrušen, autobus nám ujel, a my museli vyrazit do obrovského kopce pěšky.

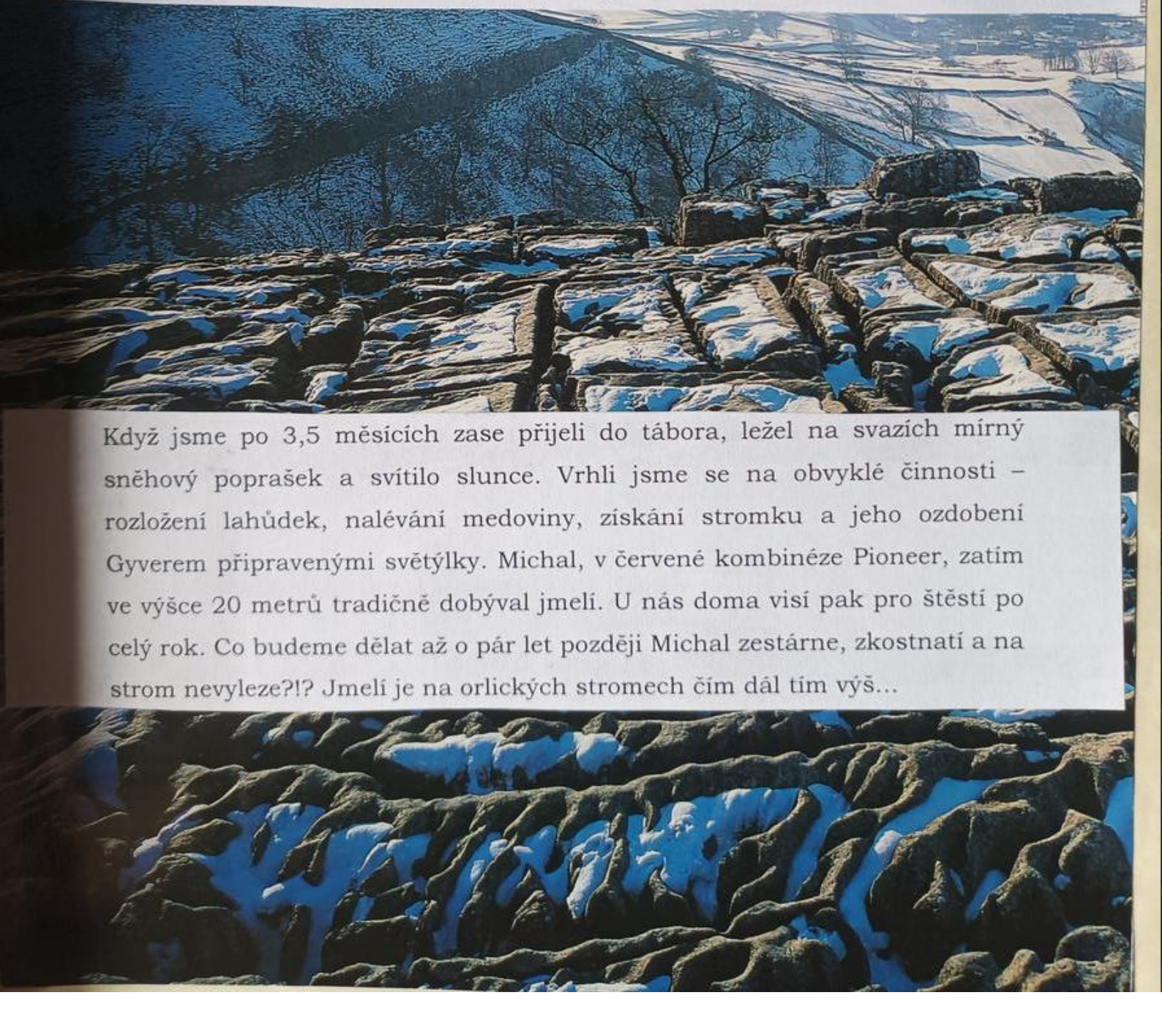
Cesta ale překvapivě utekla velmi rychle a brzy už jsme seděli v restauraci a dali si chutný oběd. Cílem výletu byla rozhledna, kam jsme záhy zamířili. Lepší počasí jsme si nemohli přát. V noci čerstvě nasněžilo. Stromy byly obalené navátými krápníky, slunce svítilo a obloha byla jasně modrá jako v létě. Majitelé digitálních fotoaparátů získali unikátní fotografie, které by mohli zařadit do kalendáře Krásy české zimy.

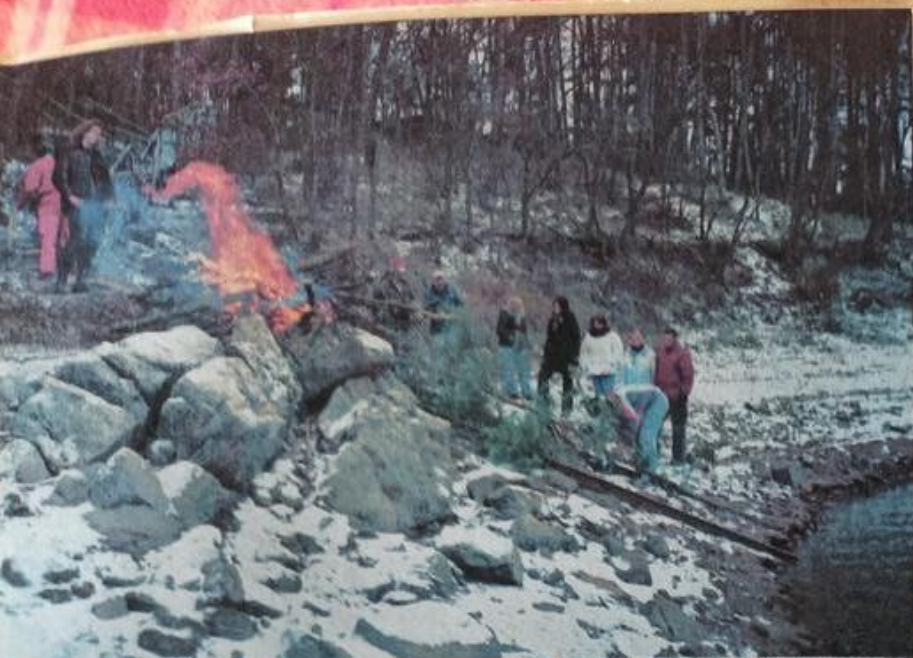
18. 12. 2005

VÁNOČNÍ ORLÍK

Jaromír; Michal-Markétka-Endy; Lukáš-Maša; Gyver-Iveta; Jaroušek;
Mirek-Eva-Marťas; Petr-Evža; Jana; Aleš; Pavel-Klárka

Když jsme po 3,5 měsících zase přijeli do tábora, ležel na svazích mírný sněhový poprašek a svítilo slunce. Vrhli jsme se na obvyklé činnosti – rozložení lahůdek, nalévání medoviny, získání stromku a jeho ozdobení Gyverem připravenými světýlky. Michal, v červené kombinéze Pioneer, zatím ve výšce 20 metrů tradičně dobýval jmelí. U nás doma visí pak pro štěstí po celý rok. Co budeme dělat až o pár let později Michal zestárne, zkosnatí a na strom nevyleze?!? Jmelí je na orlických stromech čím dál tím výš...

Do vody se stromkem šel letos jen Sysel. Voda byla tentokrát v normální výši, pár metrů od schodů. Michal rozdělal obrovitý oheň, na který postupně spotřeboval veškeré suché větve z okolí. Ve 12,40 začalo drobounce sněžit a slunko se někde schovalo. Nikomu to ale nevadilo. Gyver s Alešem a Petrem podali Mirkovi rozzářený stromek, my si zapálili prskavky, rachejtli-fontánku a spustili na hladinu lodičky se svíčkami (zamilovaní pak svíčky-srdíčka). Michal přikládal na oheň nové a nové větve, Sysel se pomalu nořil pod hladinu, světla na stromku mizela v temné vodě, vánoční lodičky se svíčkami plynuly po hladině, svítily a držely se u břehu. Bylo bezvětří, přestože vzduchem stále řídce poletoval sníh. Příští rok by měl být podle všeho klidný.

2006

1. ledna 2006

NOVOROČNÍ PLAVÁNÍ

Jaromír; Petr a Jiřinka; Marťan, Tomáš R., Pavel a Klárka, Gyver a Iveta, Sysel a Eva; k cíli se přišli podíval námi oblíbená majitelka klubu Špajz Marcela s Majklem

Do vody šel tradičně Sysel (jako chlap) a Gyver (v sucháči). Sysla ovšem skoro oblékl Roďák. ☺ ☺

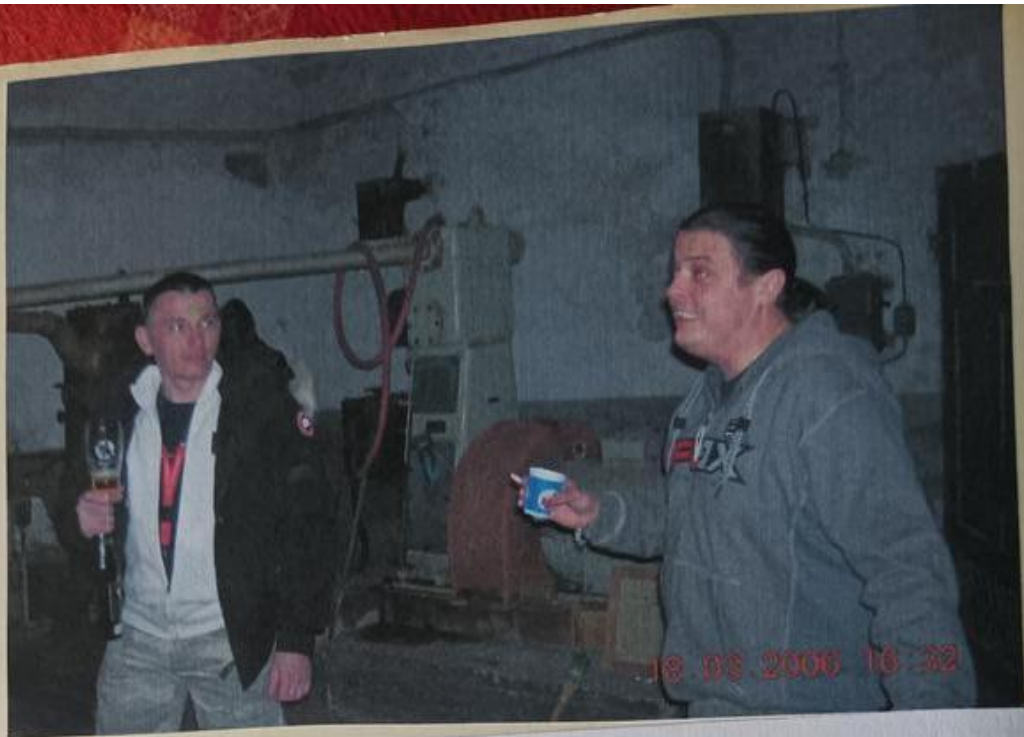

28. 1. 2006

SYSLÍ NAROZENINY V JINONICÍCH

Jakub a Petra; Michal a Markétka; Gyver a Iveta; Venca a Ilona; Pavel a Klárka; Ota a Lenka; Martin P. a Katka; Vlasta a Maruš; Tomáš R., Petr M. a Katka; Tomáš a Helenka; Jaromír; Aleš; Naďa
Eva a Mírek; Petr a Jiřinka; Marťas

To jsme si to zase jednou užili – do bytu se vešlo 29 lidí, čímž padl několik let starý rekord 26 kusů.

JAKUB A MICHAL JSOU TŘICETILETÍ!

Velkolepou trachtací pro své příbuzné a přátele oslavili Michal (*13.3.1976) a Jakub (*27.3.1976) 18. března v pivovaru v Kostelci své dospělé narozeniny. Hodně štěstí, chlapci, a veselé stárnutí!

25. - 28. KVĚTNA 2006

JÍLOVÉ U DĚČÍNA

Helenka; Jitka a Martin; Lukáš, Mastinka a máma Elena; Franta; Jaromír; Mirek a Eva; Marťan; Petr a Jiřinka; Naďa

Tak jsme se na květnové Jílové těšili, že jsme ani nepomysleli, že by mohlo být ošklivo. A počasí nás překvapilo, i když nezaskočilo. Od pátečního večera pršelo jako při biblické potopě. My měli zase co slavit, tudíž jsme to moc nevnímali.

Helence se narodila vnučka Monika, Frantovi vnučka Karolínka (od Martina), Lukáš nám přivezl ukázat svou budoucí paňmámu, poprvé přijeli Jitka s Martinem a Marťas, který se stal hlavním „grilovačem“, když už tentokrát nemohl přijet Jakub s Petrou, neboť neměli hlídání pro Lukáška.

Teploměr klesal pod 10 stupňů, a tak jsme ocenili, že Helenčina kachlová kamna vydávají příjemné teplo. Ačkoli Petr posekal nutná místa na zahradě a vztyčili jsme altán, Marťas musel grilovat na zápraží a my seděli v obývacím pokoji. Chladné počasí bylo nepříjemné jen v tom, že celou noc živě konverzující otec a syn Ježkovi, seděli v kuchyni při otevřených dveřích a halekali až do odjezdu na výlet jako na lesy. Slabší povahy se moc nevyspaly.

I když při odjezdu do Tiských stěn ještě přšelo, ukázalo se že štěstí je na naší straně. Již při opouštění vlaku v Libouchci bylo jen zataženo. Nastoupili jsme do roztomilého autobusu poháněného plynem a když jsme u cíle vystupovali, začalo mezi mraky prosvítat slunko. Celou dobu, kterou jsme pochodovali po hřebenech bylo krásně a teplo. Tiské stěny se nám líbily, i když se nám cena vstupenky zdála být poněkud přemrštěná. Oběd se vydařil nejspíš Ježkům, kteří jedli v restauraci hned u východu z Tiských stěn. My, kteří jsme si ho nechali do restaurace, kde jsme jedli v listopadu, jsme během následujících hodin měli smíšené pocity. Bramborové knedlíky, nebo zeli, nebo obojí se personálu nějak nepovedly. Někomu jen leželo jídlo v žaludku, Sysel musel vyhledat ústraní v lese a Helence bylo v noci vysloveně nedobře.

Většina z nás se už viděla pod altánem se sklenkou v ruce, a proto jsme rovnou zamířili po silnici dolů do Jílového. Helenka s Frantou a Jaromírem ještě šli na rozhlednu. Cestou je přepadla bouřka, při které padaly i kroupy, na které si stěžoval především František.

V Jílovém se zatím jen ochladilo a trochu pršelo. Někteří z nás si šli lehnout, další seděli pod altánem a testovali obsahy různých lahví. Po návratu Helenky a obou sportovně zdatných staříků jsme se opět stáhli do obývacího pokoje, Marťas dogriloval zbylé maso, a něco málo jsme popili. I když spáčí, u kterých jsme to již nepředpokládali, ještě vstali, únava se projevovala na všech (přeci jen jsme po hřebenech nějaký ten kilometr napochodovali). Večírek (jako vždy v sobotu) byl již kratší. Až na pracovníky z trvalých nočních směn (Sysel a Petr) jsme všichni po jedné hodině v noci zamířili do postelí.

Celou noc foukal vítr jako v zimě, ráno silně pršelo. Po obědě jsme se postupně rozjeli k domovům s pocitem, že se nám celý víkend velmi podařil. Koncem září pojedeme znovu a půjdeme na Komáří vížku!

46. ORLÍK

23. – 25. ČERVNA
2006

Jaromír – Katka s Karlem; Jaroušek (Čt-So); Michal – Markétka – Endy; Gyver – Iveta; Ivan (Čt; So-Ne); Jakub – Petra – Lukášek (ten Út-Pá); Martin – Jitka; Lukáš – Mast'a – Elena – Mirka; Tomáš K; Tomáš M. (Čt-Pá); Mart'as; Sysel – Eva; Petr – Jiřinka; Vlasta; Martin P.; Pavel (Út-Pá); Ota-Lenka; Pavlína; Vilém Čed'a a Aleš

Rozhodnutí, které udělala klubová schůze ve Špajzu 7.4., že se letos tábor nechá postavit najatým silám, se ukázalo jako docela dobré. Protože bychom velmi rádi oslavili za dva roky 50. Orlík (toto je magické číslo, třeba to ještě půjde dál), museli jsme se k stavění postavit čelem. Bohouš nás v minulých letech buzeroval, ale v podstatě si ve svém postavení ve vztahu k podniku dělal, co chtěl. Novým vedoucím se po něm stal Standa Znojenský, na kterého tlačí jeho nadřízená inženýrka, aby nikoho do areálu nepouštěl. Prostě už to nejde tak, jako dřív. Tomáš K. zajistil přes kladenského podnikatele 4 pracovníky (až do poslední chvíle jsme nevěděli, zda to nebudou UK, ale byli to normální Češi, z toho 1 student). Trochu se nám zamotaly vstupní cesty – Tomáš chtěl dělníky dovézt sám, ale Petr ve stejné době jel v prázdném autě z Prahy na Orlík, Tomáš nasmlouval pro hákoše se zřizujícím podnikatelem podmínky 1000 Kč za den + jídlo, ale při celkové částce, kterou dostaneme (35.000 Kč), nám tato dohoda nemohla vyhovovat, jelikož potřebujeme, aby se

členové a příznivci klubu, kteří si na ostatní práce (a kromě stavění stanů jich je ještě dost) berou vlastní dovolenou, alespoň zadarmo najedli. S ohledem na srpnové bourání to bude finančně hodně napnuté – bourat se bude o 2 dny déle a zase: nejde jen o zbourání stanů a vnošení lodí...

V úterý mezi 19-20 hodinou jsme se sešli v táboře v obsazení Sysel-Eva, Jakub-Petra-Lukášek, Pavlína, Jaromír a na druhé straně Standa, Aleš a Čed'a. Po letmé večeři jsme se docela slušně zbourali.

Ráno po osmé přijel Pavel a brzy na to dovezl Tomáš pracovníky. Těch se ihned ujal Jaromír a šel je seznámit s terénem. Když pak dorazil Petr s Jiřinkou, byli jsme komplet. Standa s Alešem odjeli do Prahy a po celou dobu pobytu nám dělal společnost Čed'a. Dá se říci, že dělníci pracovali podle našich představ, Jaromír nebyl pes - nechal je i vykoupat v přehradě, my je krmily 3x denně, pivo bylo správně vychlazené. Ve čtvrtek dopoledne přijel Jaroušek, který jako na potvoru musel v sobotu na ranní, tak se zúčastnil alespoň takto, zvečera pak Ivan, který ihned zamířil za ostatními do hospody, aby shlédl debakl Češi-Itálie na MS ve fotbale. Tomáš M., pracovně zcela vytížen, přijel alespoň uvařit na sobotu a neděli. Večer nás mile překvapil, když si s námi (snad poprvé, co ho známe) dal panáčka. Náš počet vpozdvečer doplnil Martin s Jitkou a následující večírek byl veselý. Dělníci v pátek rozesli molitany, dotahli do konce nedodělky, snědli oběd a Jaromír je odvezl domů. Ivan zmizel po ránu z domku, kde spal s Tomášem M., aniž by někomu řekl, zda se ještě vrátí nebo ne. Po jedenácté musel odjet Pavel, odpoledne i Tomáš M.

46. Orlík byl co se přítomných týče slabší, co se zábavy týče zcela standartní. Počasí přálo velmi. Slunce páliło, teploty se pohybovalo okolo 30 °C. Na molu vydrželi jen velmi odolní jedinci.

Jakub s Petrou odvezli Lukáška do Kňovic, aby si také mohli zcela užít oba dny. Večer za nimi přijel kamarád Michal, který ale měl takové problémy se zubem, že ráno vypadl, ani jsme nevěděli jak a odebral se rovnou na resekci. Ráno o půl šesté nás také opustil Jaroušek, který musel do práce. Za stálého dopracovávání tábora, utekl den jako voda. Piva bylo stále dost, Tomášův guláš byl vychválen až do nebe a v poledne se opět objevil Ivan, který s námi zůstal do neděle.

Večírek byl zprvu líný, tak už to v sobotu pravidelně bývá, ale potom jsme se zase rozjeli. Jakubovi v poledne přijel kamarád Karlos se ženou Karlou. Karlos do setkání dal vše, co v něm bylo a ráno měl slušnou kocku.

Ani v neděli nebylo ošklivo, i když už od foukal docela nepříjemný vítr. Podařilo se nám vše dokončit, takže spokojený Aleš převzal tábor tak, jak je zvykem.

 Pomůžete nám zpátky
do přírody?

Z každé Tatranky a Čokotatranky Opavia zakoupené v červenci a srpnu putuje 10 haléřů na náš návrat do volné přírody.

47. ORLÍK

18. - 20. srpna 2006

Přítomni:

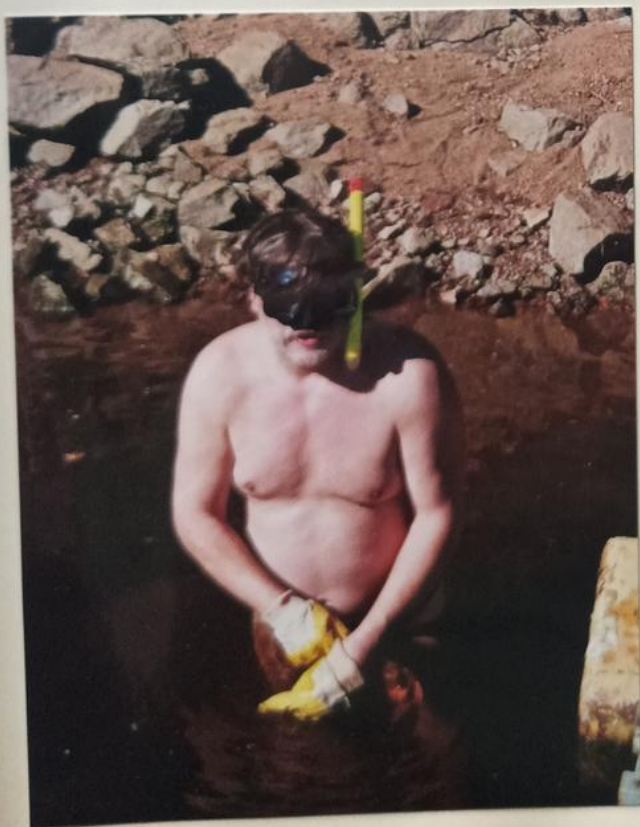
Jaromír, Jaroušek, Michal-Markétka-Endy, Fót'a (Pá-So), Gyver-Iveta-Míša, Ivan (Pá-So), Jakub-Petra (Pá-So), Martin-Jitka (Pá-So), Tomáš-Helenka (So-Ne), Tomáš M. (Pá-So), Sysel-Eva, Marťas (Pá), Petr (Pá)-Jiřinka, Vlasta, Pavel-Klárka, Martin P.

Letnímu Orlíku navazujícímu na bourání tábora předcházeli Michalův veliký životní krok – viz druhá strana kroniky Kniha džunglí. Tradičně

bývá podzimní Orlík na lidi chudší, a tak tomu bylo i letos. Události ovšem jsou vždy stejně bujaré. Tentokrát jsme v pátek grilovali, v sobotu uspořádali oheň ze starých postelí, počasí nám poprálo a myslím, že nám nic nescházelo.

16. - 19. listopadu JÍLOVÉ U DĚČÍNA

Tomáš, Jaromír, Jaroušek, Franta, Mirek-Eva, Petr, Jiřina, Mar'as

Měl to být pro více lidí bujarý prodloužený víkend spojený s oslavou narozenin, které se běžně slaví v říjnu, ale nakonec Ježci nemohli a Helenka si přivodila chorobu. Kromě Jarouška, který za námi měl přijet až v pátek, nás měl také přijet posílit Tomáš Rod, což se také nestalo. Nijak ale nepřítomnost jmenovaných neoslabila pohodu listopadových dní na severu Čech.

VSTUPENKA

10:00/03:00

ZOO děčín

"S rodinou do dvou ZOO
se slevou" !!

GENERÁLNÍ PARTNER

17.11.2006 12:12 pátek
Prohlídka ZOO
Dospělí 3 x 60 Kč

~~Celková cena~~ včetně příplatku

180 Kč

Zakoupené vstupenky se nevracejí ani nevyměňují

Zoologická zahrada Děčín, p. o. Žižkova 1286/15, Děčín 4, 405 02

Tisk Colosseum
#6004408*

V pátek jsme uvažovali o návštěvě Děčína, mluvilo se o muzeu, ale nakonec jsme šli jen do ZOO a hodně jsme si to vychutnali. Zahradou se vine poučná stezka pro děti, která je má naučit poznávat zvířátka. Tak jsme skákali jako jelen, přelézali kůly jako medvěd (pro Tomáše byla velká křivda, že už byli brumlové zalezlí k zimnímu spánku a on je

neviděl) a lezli na klouzačky, protože nám v tom nikdo nebránil. Až na pár jedinců patřila ZOO jen nám. Také jsme se dost unavili a hned poté, co jsme se ocitli na nábřeží, zalezli jsme do restaurace na oběd a čekali, až dorazí Jaroušek. Ten Tomáše, Frantu a Petra s Evžou odvezl do Jílového, zatímco Jaromír, já, Sysel a Marťas volili správný návrat z výletu vlakem. Večer jsme popřáli oslavencům, disciplinovaně se zkousli a ráno vyrazili zas.

Helenka nám při všech návštěvách navrhovala, že bychom si měli vyjet na Komáří vížku, kde je krásný rozhled do kraje, tak jsme naskákali do vlaku a vydali se vstříc romantice. Už při jízdě na sedačkové lanovce, odkud jsme hojně mobilovali těm, kteří s námi nebyli, nám bylo podezřelé, že toho moc kolem sebe nevidíme. Poté, co jsme z ní vystoupili, jsme zjistili, že ani neuvidíme, jelikož všude kam oko pohlédlo ležela hustá mlha. No, oběd v místní restauraci nebyl špatný a vycházka z kopce na zastávku vlaku v Krupce nebyla unavující. Je škoda, že se nikomu nechce v pozdním podzimu na takovéto výlety. Je to vždy super.

LANOVÁ DRÁHA KOMÁŘÍ VÍŽKA

Najdete nás nad parkovištěm u zadní vrátnice
SPOLCHEMIE Ústí nad Labem-Předlice

Po předložení tohoto kopónu obdržíte 10% slevu
TISK U NÁS SE VYPLATÍ!

Vánoční ponor na Orlíku

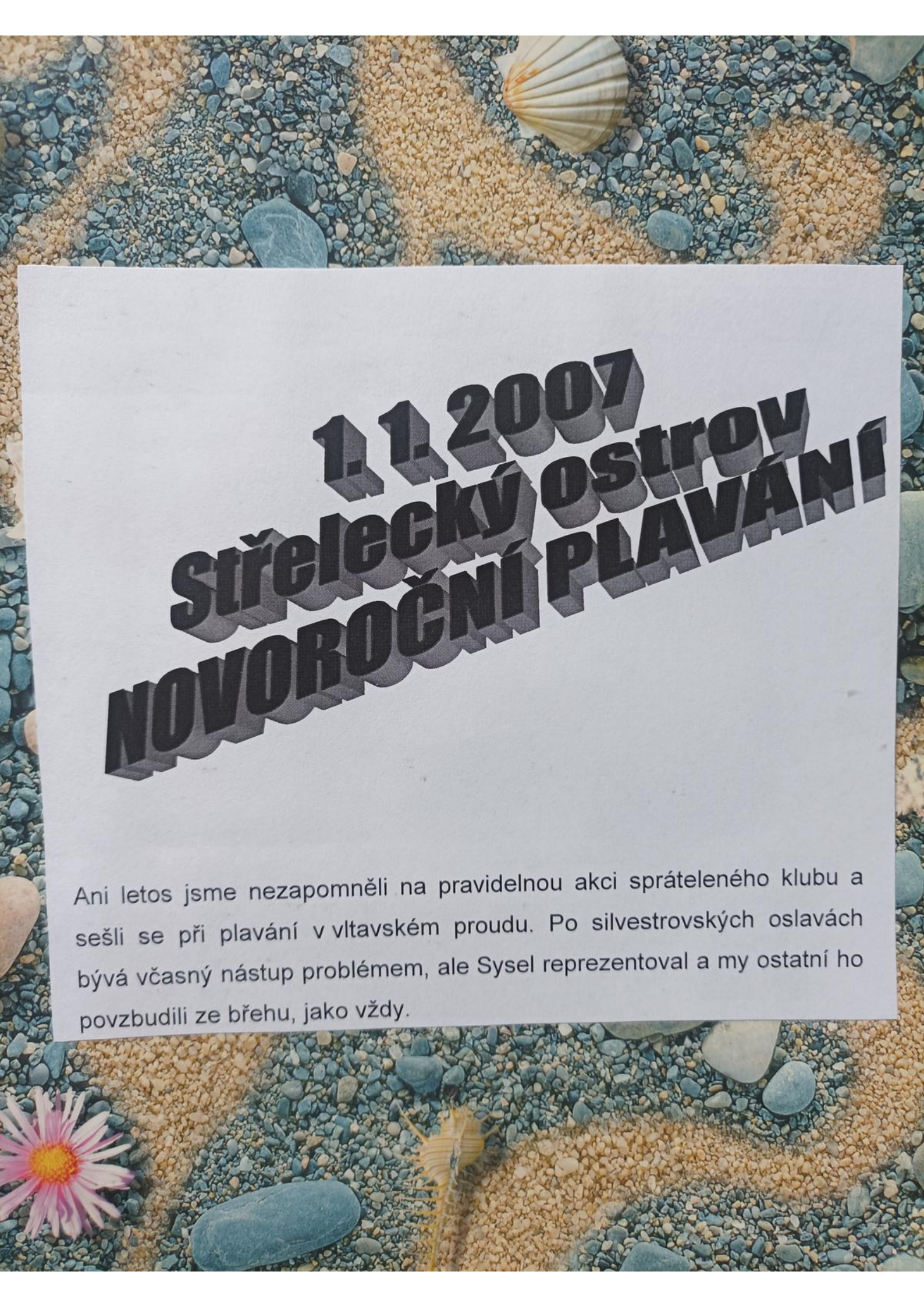
23. 12. 2006

1. 1. 2007 střelecký ostrov NOVOROČNÍ PLAVÁNÍ

Ani letos jsme nezapomněli na pravidelnou akci spráteleného klubu a sešli se při plavání v vltavském proudu. Po silvestrovských oslavách bývá včasný nástup problémem, ale Sysel reprezentoval a my ostatní ho povzbudili ze břehu, jako vždy.

SYSLÍ OSLAVY JINONICE 27. ledna 2007

Eva a Mirek

Franta (už v pátek, neb mu vichřice utrhla kus střechy na chlaoupce a on jel odstraňovat škody, ná následky škod způsobených vichřicí se vymluvil i Jaroušek, ten ovšem nedorazil vůbec)

Pavel - Klárka, Tomáš K. – Helenka, Katka – Mach, Petr - Evža, Aleš – Kačenka, Maš'a – Elena – Lukáš, Jaromír, Iveta – Gyver, Markétka – Michal, Fóť'a – Jiřina, Mař'as – Mili, Martin P.-Katka, Tomáš R. Dáda – Naď'a

Část obuvi přítomných

Nekuřácké oddělení s budoucí maminkou Markétkou a odnaučenými kuřáky.

Něco lahůdek pro všechny

Vtipný dárek od manželů Kemmlerových

Kuřácká část přítomných po kadeřnickém zásahu

Loučení

JÍLOVÉ U DĚČÍNA

25. - 27. května 2007

Přítomni:

Helenka, Jaromír, Eva, Sysel, Iveta-Míša, Petra, Petr, Jiřinka

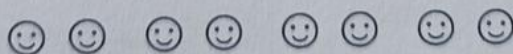
Akce Jílové, plánovaná někdy od dubna, měla být původně o týden dříve, ale na přání Jitky, která něco na ten termín měla, se přesunula. Martinovi však týden před odjezdem našli lékaři cukry „19“, a tak Ježci nakonec naši sestavu neposílili. Jakub i Gyver by bývali jeli, leč ve stejné době se loučil se svobodou na Hostivařské přehradě Ota, a tudíž holky jely samy.

Sešli jsme se tedy v docela malém kroužku, ale na to jsme už při akcích „Jílové“ zvyklí. Odměnou nám mělo být naprosto luxusní počasí. Plánovali jsme si výlet parníkem do Hřenska, ale katastrofální nedostatek vody v Labi nám v tom zabránil. Po opravdu vydařeném večírku s grilováním, jsme se ráno vypravili autobusem do Hřenska na Pravčickou bránu. Kdo tam nebyl – má i nemá proč litovat. Výstup do vražedného kopce je opravdu strašný, ale na druhou stranu se nám naskytl pohled na celé Děčínsko. Přimo u Pravčické brány je sympatický kiosek. Posezení u něj nám kazil jen fakt, že když jsme k němu chtěli projít jakýmsi turniketem, museli jsme zaplatit Kč 50,- jako vstup do skal, a to i když jsme už nikam dál nepokračovali.

Pochod dolů jsme poněkud úspěchali, takže nás potom bolela kolena, kyčle i záda, ale odměnou nám měl být docela dobrý oběd ve Hřensku, Hřensko samo je jedna vietnamská tržnice, a tak jsme při cestě na

autobus mohli vidět ukrutné sestavy sádrových trpaslíků, hudebníků, zvířátek a jiných ohavností, které prodávají naši žlutí spoluobčané. Vedro bylo k padnutí, bouřka se ale vyřádila někde jinde, takže jsme se až do odjezdu autobusu do Děčína potili a funěli.

Posezení pod altánem u grilovaných lahůdek a chutného alkoholu se opět vydařilo. Petr s Evžou si při našem falešném zpěvu i zatančili – hrát jsem musela já, protože Tomáš, který nás měl v sobotu večer po turnaji ve volejbale posílit, měl teplotu a nedorazil. Teplo bylo i v neděli, ale to už jsme museli domů.

48. ORLÍK

15. - 17. 6. 2007

Jaromír, Hanka, Katka s Karlem; Pavel s Klárkou, Jaroušek (od Čt), Michal a Fóťa (So-Ne), Gyver-Iveta-Míša; Ivan; Aleš a Kačenka; Jakub, Petra (od Čt), Lukášek (Čt-So); Lukáš a Maša; Tomáš K. a Helenka; Tomáš M. a Tereza; Martin Polák (od Čt); Tomáš R. a David; Martin S., Sysel a Eva (od Čt); Petr a Evža (od Čt); Vlasta (od Čt); Pavlína s Mirenkem (od Čt), Petr Zeman od Lukáše, Ota a Lenka; Iveta C. s Mirkem Č., fenou a bulharskou kamarádkou Ševdou, Ondra D. s Ivčou a Ondráškem (Pá-So), Karlos (So-Ne); Venca Kuchař s Ilonou a Vidinkou (So-Ne), Roman W. od Jakuba s přítelkyní a dcerou, David Sofroň s Aničkou a psem; držitel klíčů Mája a jeho známí Radar a Sylva s dcerkou Lucinkou (8 měs.)

Kdo nám ale opravdu chyběl, byl **Endy**, který doma hlídal paničku Markétku, která musí ležet, aby se jí miminko, které přijde na svět někdy koncem srpna, nenarodilo předčasně.

48. Orlík byl už z podzimu nejistý. Ani já, povětšinou, v tomto směru optimista jsem už ani nečekala, že by se nám ještě vůbec podařilo pobýt na našem oblíbeném místě, Snaha DPP a.s. zlikvidovat všechny své tábory začala už tím, že k dopravní veřejnosti pronikly z vyšších míst zprávy, že se budou areály prodávat, v kolektivní smlouvě se objevil odstavec, že podnik nebude provozovat letní dětskou rekreaci a nakonec mi prozradil Aleš Hrdlička, že po intervenci odborů bude Orlík pronajat nějakým fírům. Až do března jsem žila v trapné nejistotě, před kým, že se zase budu plazit (vzpomínka na několik předešlých držitelů klíčů byla ještě hodně živá), ale pak se mi nečekaně nesmírně ulevilo. O pronájem projevili zájem fíra Filip (I. turnus) a Mája (II. turnus), kterého dobře známe, neb s námi několikrát pobyl. Docela dobře jsme se dohodli – zaplatíme elektřinu, postavíme mu můstek k molu a půjde to!

Plni radosti, že to vyšlo, jsme se někteří dostavili už ve čtvrtek a radostně se zduněli. Jaroušek s Vlastíkem to dokonce stihli tak rychle, že už ve 20 hodin spali jak andělci. Vlasta vyhrožoval, že bude na Orlíku jen do soboty, protože pak ho odveze domů Fót'a, který tam poveze Ivetu, ale skutečnost se nakonec od jeho plánů odklonila. Fót'a Ivetu přivezl, ale také si přivezl spacák a šest vuřtů a pobyl s námi do neděle, protože tam s námi do neděle musel zůstat i Vlasta.

Populační exploze zavítala i do našich řad. V areálu se postupně vystřídalo několik batolat a dětí, 3 dívky jsou v naději (Markétka Eliášová, Iveta Crkalová a Kačenka Chuchlíková), tudíž se pobyt začal podobat těm před 20 lety, kdy bylo na jednoho potápěče alespoň jedno (většinou ale 2) dítě, které se motaly po jídelně a po molu. Budoucnost není ztracena!

Tím, že s námi od pátečního rána pobývala Petra s Lukáškem-Ricciem a Pavlínka s desetiměsíčním Mirenkem, měli jsme už od samého rána o zábavu postaráno. Zatímco si pánové dopřávali rekonvalescenci, aby večer vydrželi další oslavy, my, přítomné ženy, stihly jen uvařit na večer gulášovou polévku a upéct buchty. Zbytek času nám zabralo sledování Mirenka, aby někam nespádl s chodítkem a odpovídání Lukáškově na jeho věčné dotazy „proč“. Najednou tu byl podvečer a začali se sjíždět první účastníci. Počasí nám skutečně přálo. Zatímco v Praze zuřila navečer velmi silná bouřka, my měli slunko až do západu. Také jsme se z toho patřičně radovali, jak je naším dobrým zvykem, na doraz. Některým účastníkům se podařilo nepříjemně se spálit o výfuk Petrova fichtla (Lukáš, Míša), nicméně jim to nezabránilo v tom, aby se na tomto prehistorickém stroji s radostí projeli.

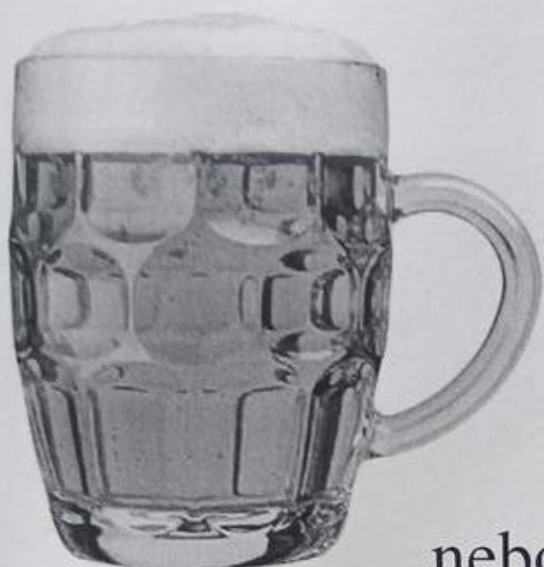

V sobotu odjel Ondra v Ivčou a malým Ondráškem (tomu v říjnu budou 2 roky), Petra odvezla Lukáška a začali přijíždět další lidé. Dostavil se i Ota s Lenkou, kteří měli týden před tím svatbu. Moudrá Lenka zvolila termín sňatku, který s Orlíkem nekolidoval. Přijel taky spoluzakladatel Keli-Pro Venca s ženou Ilonou a malinkou dcerkou Vidií (podobnost jejího jména s nadšením hrdého otce pro počítače není náhodná), Pavlínčin Mirenek na sebe upozornil, když se konečně s chodítkem zřítíl za jídelnu do míst, který všichni chlapi, co tábor táborem stojí, využívají jako pisoár. Ani moc nebrečel. Lukáš, poté, co mu noha spálená o výfuk začala loupat do masa, vyhledal lékařskou pomoc v Příbrami.

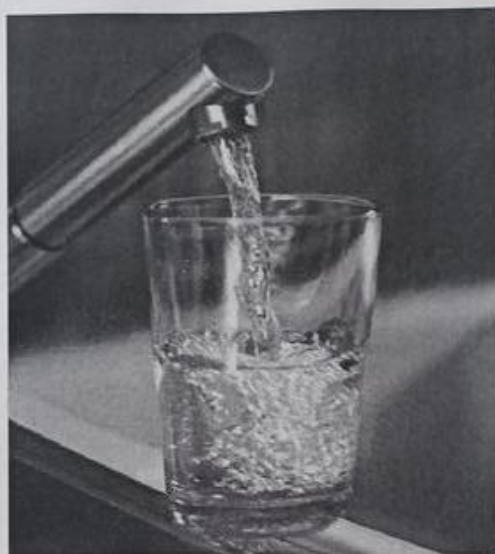
Večer to v jídelně vypadalo jako při průběhu letního tábora. Tomáš M. vyšvihnul zase nebeské lahůdky, jen trochu nadával, že je moc lidí. No, nemohli jsme za to, o některých jsme ani netušili, že přijedou.

Fóť'a, poté co zodpovědně přivezl lvetu, zaujal své místo u ohníčku s vuřtíky (také jsem jeden dostala), kam ho přišli posílit mladí, střední generace se střídala u notebooku s fotkami z Korsiky, staříci slavili různé, neexistující narozeniny... piva bylo naštěstí dost.

Dopoledne proběhlo jako obvykle. Někteří urychleně odjeli, ale ještě před tím museli s ostatními postavit můstek k molu, čímž jsme splnili jednu Májovu podmínku. Na elektřinu jsme vybírali 50 Kč od každého, takže to, poté, co Mája odečetl elektroměr, k úhradě stačilo. Operativně jsme také dohodli termín na podzim. Pojedeme tam od 14. do 16. září.

nebo

Jedna vědecká studie podložila, že:

když denně vypiješ 3 litry vody, tak jsi za rok vypil 1kg ekoli bakterií, které se nacházejí ve vodě.

To znamená, že jsi vypil kilo HOVEN!!!!

Když ale budeš pít pivo.....tak toto riziko nepodstupuješ, protože ekoli bakterie přípravu piva nepřežijí.

Proto řekni všem Tvým známým, hlavně těm kteří pijí vodu, že tato tekutina je zdraví škodlivá!!!

Když tomu nevěříš, tak pij vodu dál.

Ale kdo doopravdy přemýšlí, přijde stoprocentně na to, že je lepší pít pivo a kecat hovadiny, než pít HOVNA a nemít co říct.

A proto pošli tento mail všem Tvým známým kteří mají pořád skleničku vody na stole a myslí si, že oni jsou ti "zdraví".

A proto si dáme pivo..... NA ZDRAVÍ!!!

UDÁLOSTI 2007:

Nové klubové děti

22. srpna

MAREK ELIAŠ

a

23. srpna

KAROLÍNA

CHUCHLÍKOVÁ

1. 9. 2007
se ve zdraví dožil
30^{ti} let
LUKÁŠ JEŽEK

Ach **NE**, běda, běda,
z mladíka se stává **DĚDA** !!

49. ORLÍK

14. - 16. 9. 2001

Jaromír, Pavel – Klárka (So-Ne), Jaroušek, Michal (So-Ne), Gyver – Iveta (Pá-So), Ivan (Čt-So, po noční i N), Jakub – Petra – Lukášek (Čt-N), Martin – Jitka (Pá-So), Tomáš K (Pá-So), Martin P. (Čt-Ne), Tomáš R., Mirek – Eva (Čt-Ne), Marťas (P nc – Ne), Petr – Jiřinka (Čt – Ne), Vlasta (Čt – Pá pol., So pol – Ne), Iveta – Mirek – psice (P nc – Ne), Vilém (Čt – So po), držitel klíčů Mája (Čt-Ne) – Simona (So-Ne)

Jako každoročně se na podzimní Orlik sjelo o polovinu méně než na jarní, nicméně to, jako vždy, nevadilo.

Měli jsme několik úkolů od současných držitelů klíčů. Filip nechal nad voliérou upravit plochu pro ohniště a potřeboval, aby k ní vedly schody. Toho se hned po ránu v pátek ujali Vilém – Petr – Martin P. a poradili si s tím velmi mužně.

Přes den nám počasí přálo, svítlo slunce a les byl plný hub. Všichni si nasbírali a ještě zbylo na večerní polévku. V poledne odjel za neodkladnou záležitostí Vlasta, Sysel se zapotápěl a něco i naložil a postupně se začali sjíždět ostatní účastníci.

Už jsme si zvykli, že když nemůže Tomáš M., musíme se postarat o jídlo sami. K večeři jsme si uvařili bramboračku a snědla se do poslední lžice. Následovalo mocné grilování všeho možného (kromě tradičního „grilovače“ Fóti se od grilu nehnul Tomáš R. a Pavel) včetně nalovených ryb, a tak nikdo nenuzoval, všichni se s plnými břísky oddali bujarému večírku. Poněkud ho narušoval rozvášněný Mája, který v opilosti sexuálně obtěžoval všechny přítomné osoby ženského pohlaví včetně mě a Jitky (cha, cha), načež byl Petrem odveden do ubytovny hlavního vedoucího, aby se dobře prospal na ráno, kdy ho čekalo vyčištění latrin.

Petra (s plyšovou opičkou na krku) měla od Lukáška takovou rýmu, že musela ráno zůstat ležet v boudičce. Tu rýmu chytil i Jakub ale ještě přes den pak vydržel, padl až v sobotu večer. Aby toho neměla Petra dost, spadl nakalený Vilém na stůl a kromě různých sklenic rozbil i displej jejího mobilu. Byla dost krutá zima. Kdo zůstal, zdržoval se v kuchyni.

V noci dorazil Marťas. Dopoledne odjel tradičně Fót'a, ale i Gyver a Iveta, kteří si koupili v Měcholupech malý domeček a aby se do něj mohli nastěhovat, museli jít tvořit hodnoty. Po obědě také nás také opustili Martin s Jitkou a Tomáš Kemmler, ale zase nám Pavel přivezl Klárku. Ivan a Vilém odjeli do Prahy na noční směnu, ale zatímco Vilém tam už zůstal, Ivan se dostavil nad ránem znova.

Poobědvali jsme kuřecí řízky se šťouchanými brambory. Kdo tuto pochoutku nezná, uznale pomlaskával, že ji zařadí mezi oblíbenou stravu. Po poledni přijela vzácná návštěva: Markétka a Michal přivezli ukázat svého dvacetipětidenního synka Marka. Při intenzitě orlického vzduchu se mu spalo dobře, a kdyby ho Michal nevyndal z kočárku, moc bychom ho neviděli. Markétka s ním potom odjela a Michal zůstal s námi.

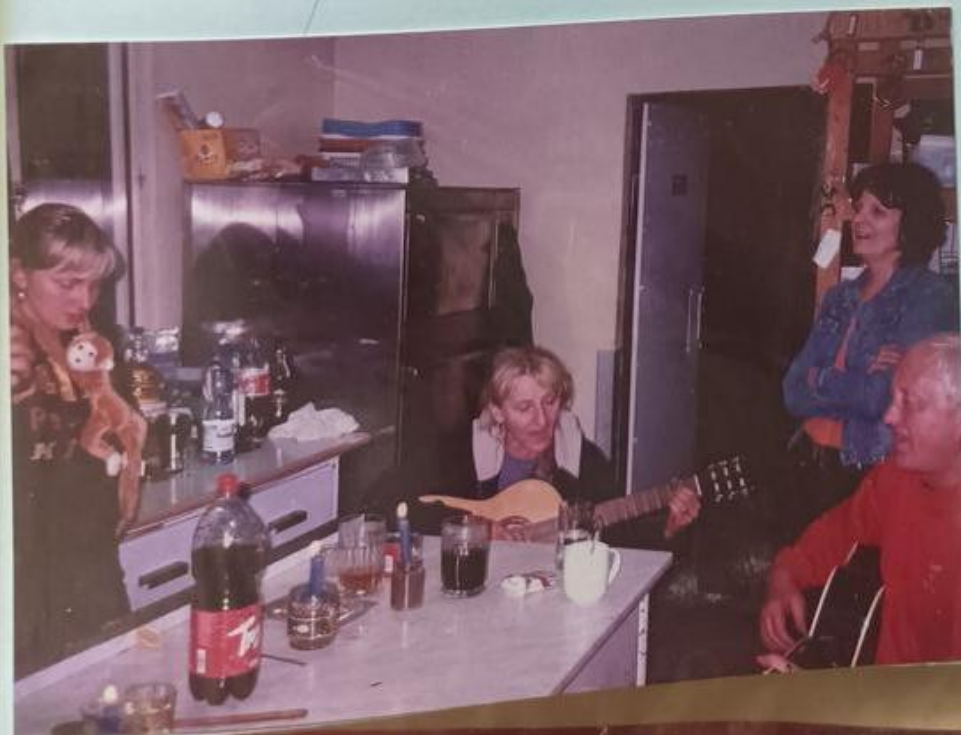
Mile nás překvapil Vlasta, který se, i když jsme to nikdo nečekal vrátil zpět na Orlík. Během odpoledne jsme natahali větve a klacky k ohništi (moc při tom pomáhal Lukášek), abychom si večer užili pořádné vatry.

Mája latriny moc nevyčistil, hovnocuc sice dorazil, ale co odvezl není nikomu jasné. Mája se zduněl hned po probuzení a nalil prostě do hajzlíků vodu, děj se vůle boží. Naštěstí mu přijela přítelkyně, takže nás ostatní už neotravoval svými chlípnými dotyky.

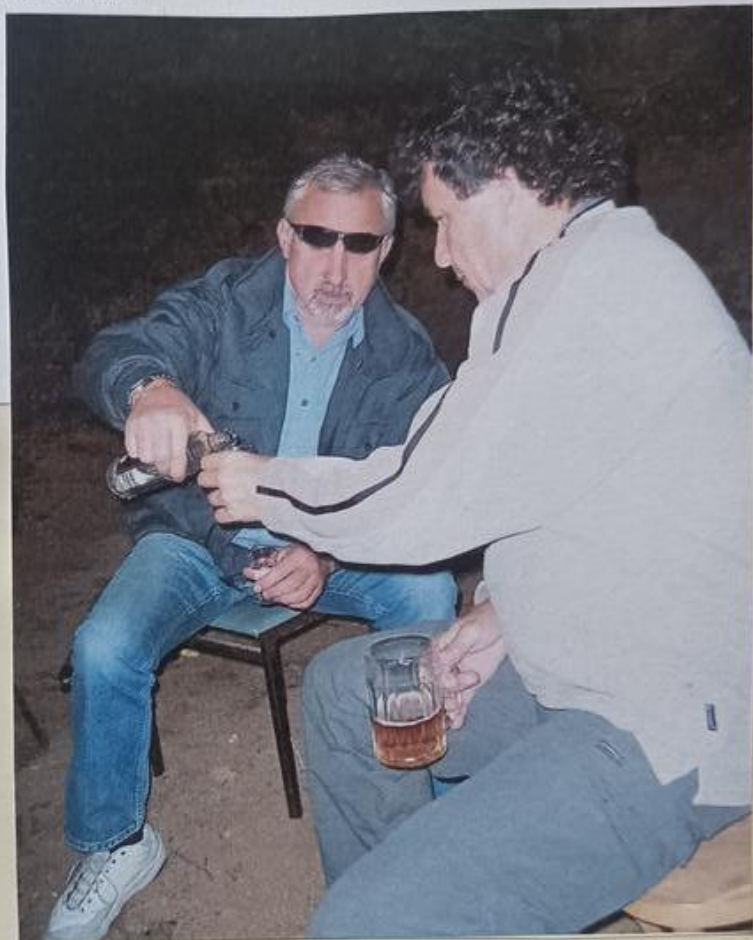
Po guláši, který bravurně zvládl uvařit Mart'as, nám přijela další milá návštěva: Kačenka a Aleš přivezli Kájinu. Miminka všechny překvapila svou fyzickou zdatností. Ačkoli jí bylo právě 24 dnů, držela si při krmení sama lahvičku s mlékem.

Večerní oheň se vydařil, Klárka byla obohacujícím prvkem, Mája byl doprovozen svou přítelkyní do postele, Martin P. usnul na lavici a zbylý tým se opíjel až do Ivanova příjezdu.

Dopoledne mužstvo sbalilo můstek od mola, tak, jak jsme slíbili Filipovi, dojedli jsme zbytky a postupně se rozjeli domů.

12. října 2007 se narodila

SOFIE

2800 g/47 cm

VŠECHNA JMÉNA NOVĚ NAROZENÉ HOLČIČKY DOPLNÍ ČITELNĚ
JEJÍ MAMINKA, IVETA:

SOFIE NINA

26.-28.10. Jilové u Děčína

Tradiční podzimní soustředění v Helenčine vile zpestřil přítomným výlet na rozhlednu na Jedlové (došli tam ovšem jen Helenka, Tomáš, Jaromír a Jiřinka). Nebýt Jiřinky, nebyla by bývala zastoupena mladá generace, nicméně se víkend, jako vždy zdařil.

Vánoční ponor 22.12.2005

Tomáš M.+Tereza, Jiří, Jaromír-Hanka-Katka-Karel, Petr-Jirinka, Eva-Mirek, Michal-Markétka-Mára, Pavel, Romáš R.-David-Lukáš, Gyver-Iveta-Fóta

Tak jsme se zase po roce sešli při vánočním ponoru na Orlíku a zprvu to vypadalo, že se vše vydaří jako po každé. Sešli jsme se včas, Pavel nás všechny potěšil oznámením, že čekají s Klárkou přírůstek do rodiny, pojedli jsme lahůdky, natrhali jmelí, ozdobili stromeček a do vody se nachystal letos ne jen osamocený Sysel, ale s ním i Tomáš M., který se chystal nafotit nějaké snímky.

Co se ale potom semlelo, bylo při našich akcích naprosto ojedinělé a nečekané. Sysel i Tomáš zmizeli pod hladinou a my zbylí na břehu pouštěli skořápky, zapalovali prskavky a vůbec jsme se příjemně bavili. Najednou se ale na hladině objevil Tomáš a cosi vykřikl. Mysleli jsme si, že nás jen tak zdraví, většina vůbec nezareagovala, když vykřikl podruhé. Bylo to slovo: pomoc!

Situace byla tak nestandardní, že jsme zareagovali vzestupně podle věku: Petr skočil do vody tak jak byl (sundal jen vestu a bundu, v kapse kalhot si zapomněl doklady i mobil) a sotva uplaval čtyři tempa směrem k Tomášovi, skočil do vody Michal (ten si toho svlékl víc). Když Petr dosáhl na Tomášovu úroveň a začal ho táhnout ke břehu, uvědomil si, jak nám později řekl, že na něj sám nestačí. Voda byla krutě studená, kalhoty mu plavání ztěžovaly. Odtáhl ho asi tři metry, ale to už k nim naštěstí doplaval Michal a společně Tomáše dostali do bezpečí.

(Tou dobou si už Gyver svlékl oblečení a stál ve vodě, aby pomohl, Tomáš Rod se k vodě blížil a Jaromír si všiml, že se něco děje).

Tomášovi bylo zle. Nemohl dýchat, divně mu bušilo srdce. Kluci ho svlékli z mokrého neoprénu, který ho, upřímně si přiznejme, docela tísnil. Ještě jsme si říkali, že asi nemohl popadnout dech protože z neoprénu vytloustnul, ale nebylo to tak docela pravda. Jirka ho vzal na chvíli odpočinout do auta, potom se Tomáš cítil trochu lépe. Přišel k ohni, u kterého se sušili Petr, Michal a Gyver, dokonce s námi probíral lahůdky, které uvaří na 50. Orlíku, ale dobře nevypadal. Jeli tedy s bratrem a Terezou rovnou domů a Tomáš slíbil, že zavolá, jak se cítí.

Když se ozval, tvrdil, že je to dobré, ale že v aute mu zas bylo divně. Sysel si vzpomněl za své potápěčské vzdělání a poslal na Tomáše bratra Jirku, aby ho dopravil do nějakého zdravotnického zařízení, kde by ho zkontrolovali, zda nemá nějaký, ponorem způsobený problém. A problém byl. Tomáš měl srdeční arytmií takového rozsahu, že ho v krčském IKEM vypnuli, jak motorovou sekačku a znovu mu srdce nahodili. Když jsem s ním mluvila, mluvil pozitivně a zlehčoval situaci, ale mě bylo jasné, že mu jeho náročné povolání a stres, způsobily ve velmi mladém věku (43 let) chorobu, se kterou bude mít problémy už pořád. Poslední zdravý z původních členů klubu se zařadil po bok svých starších kamarádů.

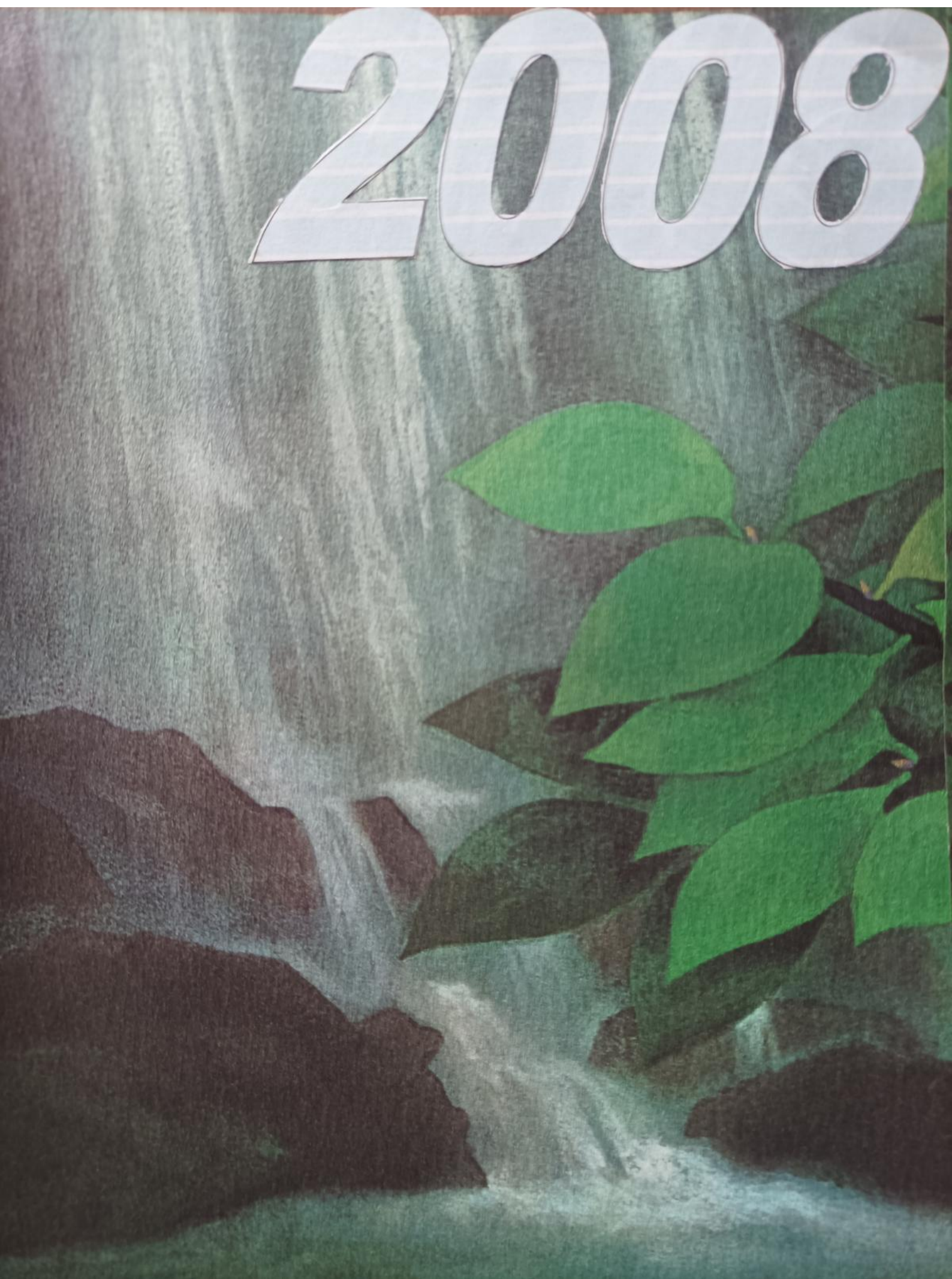
20

MARRY CHRISTMAS
by Tomas

2008

1.1.2008

Novoroční plavání

Nějak už tahle akce přestala členy klubu „táhnout“. Naštěstí horkokrevný Sysel opět reprezentoval, takže si klub neudělal ostudu.

ZIMNÍ A JARNÍ UDÁLOSTI

24.12.2007

Jiřinka a Petr oznamují budoucí přírůstek do rodiny. (v srpnu)

26.1. 2008

Oslavy 106. Syslých narozenin v Jinonicích.

14. 3. 2008

Přátelské setkání u Ježků ve Všetcích.

24.3.2008

Syslům je přiklepnut pronájem vechtrovského domku ve Výmolové ulici. Naprosté soukromí (nejbližší budova je škola pro hluché děti) zaručí do budoucna nejedno pěkné zahradní setkání.

29.3.2008

Velmi zdařilá oslava Jakubových 32. narozenin v Břežanech za účasti tolika lidí, že se ani na dvorek nevešli. Vynikající lahůdky připravené Petrou.

"SYKI" Petr Sýkora & Aleš Chuchlík
Tě zvou na oslavu narozenin
Dne 18.dubna 2008 od 18:00
v klubu ŠPAJZ - Na Březince 16

28.11.2008

4.4.2008

Katka a Martin Polákovi oznamují budoucí přírůstek do rodiny.

(v listopadu)

18.4.2008

Petr a Aleš slaví ve Špajzu své 30. narozeniny.

30.4.2008

Staříci v hojném počtu pálili čarodějnice u Helenčiny chatky v Cholupicích. (Helenka, Tomáš, Sysel, Eva, Jaromír, František, Vlasta, Maruš)

1.5.2008

V rámci zdárně se rozvíjející družby se současnými držiteli klíčů navštívili Eva a Sysel Orlík, kde se pracovalo na všech polích, tak že jsme některá místa nemohli ani poznat (v místech, kde stávala pípa, stojí dřež :-))

2.5.2008

Kolaudačně-narozeninové setkání u Ivety a Gyvera na zahradě jejich měcholupské vily. Ani přišedší bouře nás ze zahrádky nevyhnala. Bláto jsme měli až za ušima. Nejkrásnější dárek (obrovitý slunečník) přivezl Tomáš Rod.

3.5.2008

Iveta a Petr Eliášovi oznamují budoucí přírůstek do rodiny. (v lednu)

Narodil se malý Bohata

Datum narození :

10.6.08

Den narození:

úterý

Hodina narození:

1:09

Jméno dítěte:

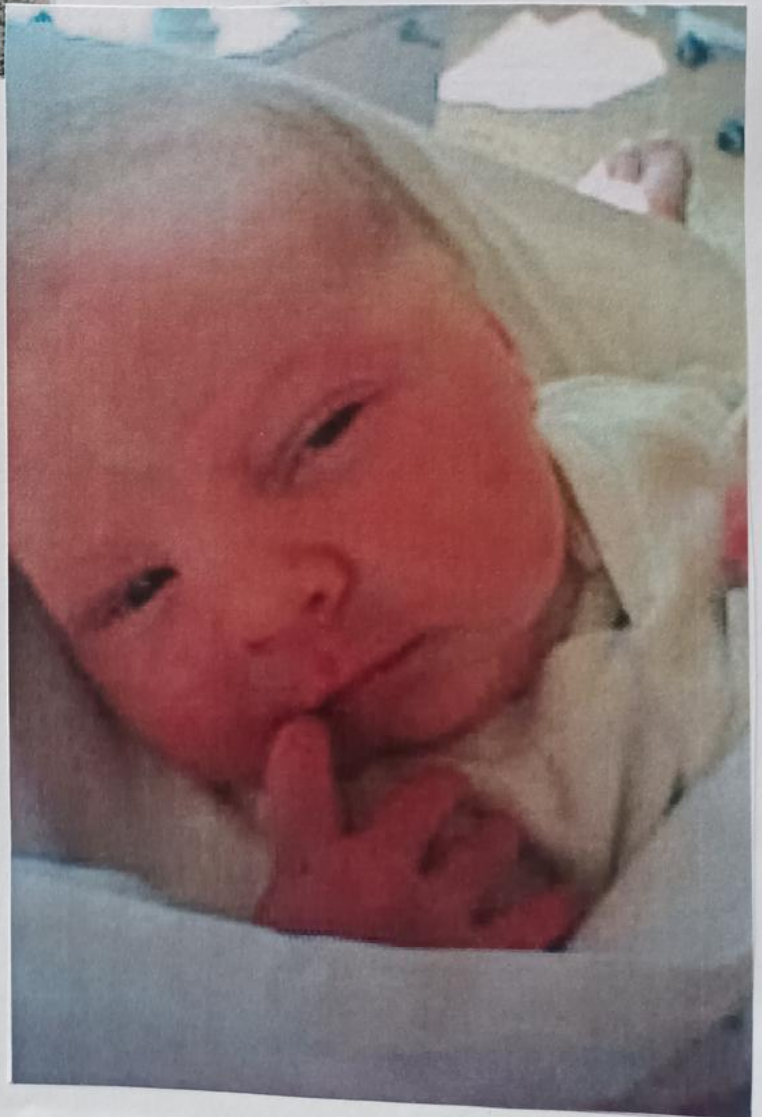
Matouš

Váha a míra:

3940g / 52cm

Lékaři:

Porodní asistentky:

Program a harmonogram oslav
Desátého zakladatelů
Oslava píšeň

50. ORLÍK

12. - 15. 6. 2008

Jaromír-Katka-Karel, Pavel (Pá nc), Jaroušek-Iveta-Míra-Sofie Nina, Roman (Pá/So), Michal-Markétka-Marek-Endy-Fóta (Pá/So)-Gyver-Iveta, Ivan (Pá/So), Franta, Aleš-Kacenka, Jakub-Petra-Martin-Jitka- Lukáš-Masta, Lenka-Ota, Tomáš K.-Helenka, Petr M.-Katka (Pá nc), Jirí (Pá/So), Tomáš M., Martina Maříková (návštěvou i její manžel Oldřich a dcerka Tereзка), Jana, Martin P., Tomáš R., Sysel-Eva-Marta-Petr-Jirinka, Vlasta-Gábina-Petr(S/N)

Nadšenci typu Martin P., František, 4 Sýkorovi, pán klíčů Filip a jeho spolubojovník Jirka, dorazili na místo již v průběhu čtvrtku. Já a Jiřka jsme se museli vypořádat s organizací kuchyně, protože Filip & spol. jsou především chlapi, kteří se věnují zvelebení tábora a na úklid kuchyně jim moc času nezbývá. Během odpoledne se ale místnost zútulnila tak, že připomínala naše staré zlaté časy. Dokonce vypadala daleko lépe, protože Filip opatřil kuchyňskou linku novou pracovní deskou a lednicí, vždy trochu nešikovně postavenou před oknem, přesunul na místo jedné kuchyňské skřínky. Kdyby na původním místě nestálo 10 bas s lahvemi od piva a alkoholu, dalo by se v kuchyni i tančit. Počasí bylo ve čtvrtek příjemné. Všichni jsme se zabydleli, povečeřeli, narazili sud Gambrinusu, který přivezl Martin Polák a povídali do půlnoci. V průběhu večera nám Filip promítl na plátno všechny díly „večerníčku“ Co se děje v trávě a na naše přání i film Saturnin. Po něm jsme se docela disciplinovaně všichni přesunuli do postelí. V jednu v noci byl tábor zcela tichý. Původně měl přijet i Jakub s Petrou a Lukáškem, ale dítě onemocnělo, takže ho od pátku měla hlídat babička Jana a rodiče mohli odjet až poté, co ho přebrala.

Meteorologové slibovali už od středy studenou vlnu, ale trefili se s předpovědí, jak jinak, než na náš slavnostní den – pátek. Od rána bylo nevlídné, pošmourné a větrné. Přesto jsme se zapojili do prací, které předcházejí táboru a které museli Filip s Jirkou udělat dřív než tam přijedou stavěcí stanů. Jiřinka uvařila k obědu vynikající francouzské brambory, a protože do nich nechtěla nakrájet Filipem nabízené

žampiony, obalili jsme si je jen tak a usmažili ve fritáku. Dá se říci, že když jsme to snedli, byli jsme presycení. To už se začali sjíždět již účastníci slavnosti.

Výjimečně se dostavila Martina Maríková (dříve Háciková), Jana, (stále Perinová) i Roman. Markétka s Michalem přivezli synáčka Marka, ale také po roce psího dedečka Endyho, Kacenka s Alešem naopak ve strachu, že bude zima, nechali Kájinu u babicky a Kacence se pak stýskalo.

Velkou radost nám udelal Pavel, který se, ac cerstvý otec, přijel

zúčastnit alespoň večírku. Druhý den si měl pro Klárku a Matouška jít do porodnice.

V radostném vzájemném vítání, mazání jednohubek a rozdelování různých moučníků po stolech (Iveta, Jirinka, Petra, Katka B. a já jsme je napekly doma) čas utekl, nastala osmá hodina a my zasedli ke stolu, abychom zavzpomínali u Vlastova DVD, které pro tuto příležitost vytvořil ze starých filmu a VHS kazet. Pracoval na něm asi hodně hodin, ale sklidil nekonečné ovace, takže jeho dílo bylo patřičně oceněno. Omladina si navíc druhý večer vyžádala reprízu.

Tomáš K. připravil slavnostní rec, která měla mladým připomenout, kdo z těch, kteří klub zakládali, ještě dojíždí na Orlík, ale poněkud nešťastně ji

nechal přednést zcela nakalenému Jarouškovi, tudíž dopad nebyl tak velkolepý (my na konci stolu jsme nerozumeli ani slovo). A já od mládeže obdržela obrovitou nádhernou kytici, kterou mi za všechny předal Jakub.

Pak už přišla chvíle na kterou jsme se všichni těšili. Tomáš Mařík nás podělil šťavnatými pečenými selaty a šunkou zapečenou v teste

(mně snad ještě víc než maso chutnal ten chlebiček, mňam). Přivezl si na to nerezový přihrívací pult a nad ním rampu s barevnými žárovkami, které udržovaly maso v teplém stavu. Luxusní! Pripadali jsme si jak na party porádané někde na ambasádě.

Velmi vhodné Machem (po peti letech přijeli s Katkou alespon na slavnostní noc – stále staví dum na Vysocine) sestavený ohnostroj, završil oficiální část večera. Pak se rozvinula nekoordinovaná zábava. Horkokrevní sedeli v té sibérii v jídelně, my ostatní se semkli v kuchyni kolem Tomáše K. s kytarou a písničkami. Jím sepsanou oslavnou píseň parafrázující námi oblíbenou Mongromery jsem, bohužel, někde ve víru oslav ztratila, ale zazpívali jsme si ji skoro všichni. Nevím, jak je možné, že když je něco pekné, rychle to utíká. Postupně odpadal jeden účastník po druhém a najednou koukám – nad hřebenem se objevil první světlý pruh oblohy. Blížila se čtvrtá hodina ranní. Oddaný Endy na mě čekal až do šesti než jsem si šla lehnout – holt, i když panicka, páníček a malý princ spali v ubytovně kucharek, jeho bouda je zdravotka, tak se ode mne nevzdaloval, dokud jsem mu ji nezprístupnila. Zrovna vstával Pavel,

aby odjel do Prahy, vzhuru byl Martas, který stavel hrad z písku složeného uprostřed cesty, Martin Ježku, který vstává v kteroukoli hodinu, kdy se domnívá, že by o něco přišel a Jirka od Filipa, takže jsem je nechal v jídelně a na 3,5 hodiny si zdrímala.

Sobota už byla teplejší. Než jsem se prospala, odjeli Machytkovi, po obědě pak Fóťa a Martina šla vartovat na rozcestí, protože si pro ni a Janu jel její manžel s dcerkou Terezkou. Holcicka je okatá po mamince, moc hezká.

Filip odešel sekat trávu na horní louku u brány. Nekolik jedincu se motalo kolem ohniště, já se tam šla s Mastou a Jitkou trochu poválet na deku. Sotva jsme ale začaly drímat, probudila nás rána jak z dela – Sysel přiložil na ohen krabici od večerního ohnostroje a jedna rachejtlicka byla aktivní. Sysel vůbec škodil, jak to jen šlo. Jakub byl díky nemu trochu za blbečka, protože ho Sysel poslal za bránu, že tam je super „vytuněný“ stroj. Jakub, chudák, ještě nadšeně podle zvuku usuzoval, že je to nějaký nový typ motorky, supel do kopce, aby tam našel jen Filipa s motorovou sekackou :-)

*) šťastně nalezena
v syselově boudě v Hl.

Behem odpoledne přijela Lenka s Otou a Gábina s novým partnerem Petrem. Ota ihned rozpoutal fernetovou smršť, kterých se převážná většina mladých zúčastnila. Několik nadšenců šlo pod vodu (i když svítlo slunce bylo necelých 20 °C), chlapi pripevnili na molo mustek i schudky.

Tomáš M. po veleúspěšném hovězím na česneku s bramborovým knedlíkem a špenátem, který servíroval k obědu, začal připravovat lehký bramborový salát s olivovým olejem a Jitka a já jsme se daly do obalování kurecích rízku. Odjel Jirí Marík a k odjezdu se začal chystat i Ivan pod záminkou, že jim domů přijela návštěva. Když se začalo stmívat, přišel Jaroušek s pozitivní zprávou – Iveta a Míra preci jen dorazí i se svou osmimesíční dcerkou Sofií Ninou. Ivanovu slabost pro Ivetu všichni znají, ale když se jí do hodiny nedockal, odjel.

Panenka Sofinka je dokonalá Crkalová. Dedeka a maminku nezapre (tím nechci ubrat na zásluze jejímu tatínkovi Mírovi). Usmevavá, pozitivní, ciperná. Napřed jí chovaly všechny přítomné ženy, potom se jí chopila Helenka, v současnosti trénovaná vnuckami Monickou a Erickou, a holcicka nejen že neprotestovala, ale jen se smála a k Helence se vinula jak k vlastní babicce. Takové dítě by si prál každý!

Vecer byla zima. Rozdelali jsme znovu oheň a ti, kteří nešli spát se tam presunuli. Tomášovi K. bylo nedobře, dostal teplotu – asi v pátek nastydnul, k tomu ho bolel žaludek, a tak ještě před večeří zalezl do boudy a spal. Po amatérské hudební produkci Vlasty a Sysla nám zahrál profesionálně Míra.

V průběhu noci jsem zavrela Endyho, který hodlal zas cekat, dokud nepujdu spát, do zdravotky, protože přes den krvácel ze

zadecku, takže jsem si uvedomila, že starý pán pes už musí mít svůj klid. Ochotne se svinul k Jitce do spacáku.

Nad lesem se zas objevil první pruh světla, když vstal Martin Ježek a já šla spát. V jídelně už byl jen Petr a Lukáš s Mastou, která uklízela stoly a u ohně sedel Sysel s Jirkou od Filipa.

V půl sedmé me probudil hlahol jak v pravé poledne. Nebyl to ovšem hluk způsobený tlupou výrostku, to si jen Petr s Lukášem halekali na molu tak vehementně, že se probudila polovina tábora. Z jedné z jachet se sice ozvalo nevrlé „držte hubu“, ale to ti dva preslechli a vydrželi trénink hlasivek minimálně dvacet minut protahovat. Nakonec si šel Lukáš zaplavat a i když lákal Petra i Mastu, že je voda teplá, nepřidali se k nemu. Petr jen lakonicky poznamenal: „Preci jsem celou noc nechlastal, abych teď náhle vystrízlivel“. Při odpoledním zhodnocení se oba nechali slyšet, že to jachtařům patří, protože nemají v zátoce co

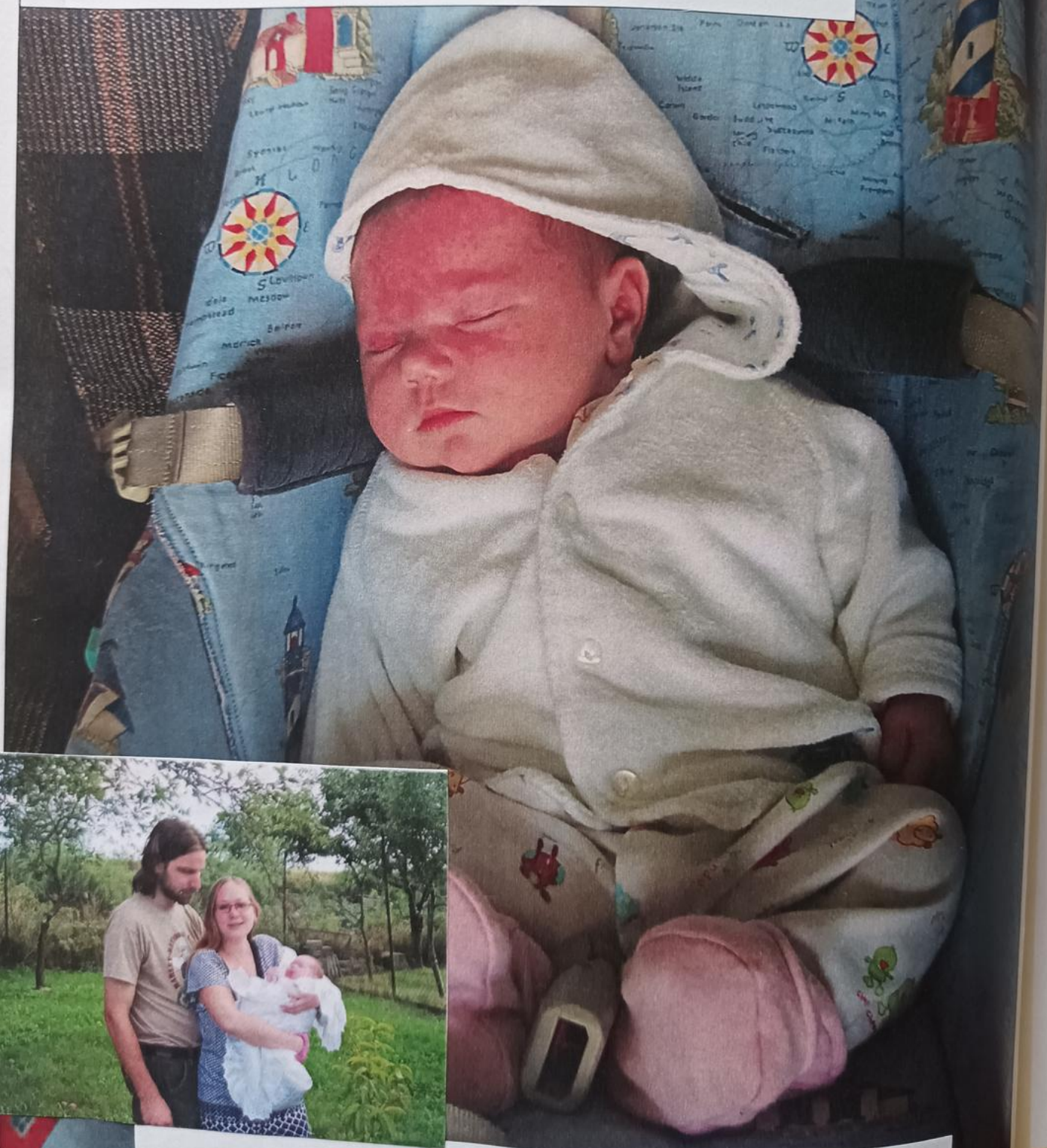
dělat. I když si to myslíme všichni, s tímto faktem nemůžeme nic dělat. Alespoň teď poznali, že zátoka nemusí být vždycky klidná.

Dopoledne někteří jedinci urychlene odjeli. Logicky Martin P., Katka je těhotná a není jí vůbec dobře, Markétka a Michal s Markem, protože chlapec celou noc plakal, Masta (kocicky jsou doma samy) s Gyverem a Ivetou Lukášovým autem (Lukáš spal až do půl třetí v ubytovně hlavního vedoucího), Tomáš R. – nejspíš práce i Ota s Lenkou. Jarouškovi se vůbec nechtělo, ale musel, protože jeho přítelkyně vytopila v době jeho nepřítomnosti celý panelák automatickou pračkou. Jaroušek jen pocítil kolik musí koupit lahví chutného alkoholu až pujde na cestu pokání a bude se všem postiženým partajím omlouvat.

Jitka vyšůrovala pánev a poklidila za kolektiv, co mohla, ale také museli s Martinem odjet – psy jí hlídala sestra. A i když se Tomášovi K. trochu ulevilo, hned po obědě odjeli s Helenkou také. V jednu hodinu jsme zbyli už jen v úzkém kruhu těch stejných lidí, kteří většinou nikam nespíchají a tábor dají do kupy. Pominu-li pána klícu Filipa a jeho verného druha Jirku, zbyl Petr s Jirkou, Iveta-Míra a Sofinka, dost dlouho ještě Jaromír, Katka s Karlem, František, Marťas, Sysel, já a spící Lukáš. I tak se vše zvládlo a ve čtyři jsme tábor opouštěli. Počasí bylo jako v sobotu, ale občas se objevila přehánka. Zás se mi za celou dobu pobytu nepodařilo sejít na molo.

14.8.2008 ve 3,08 hod.
přibyla do klubu
ROZÁRKA SÝKOROVÁ

4310 g/54 cm

51. ORLÍK

5. - 7. 9. 2008

Michal-Markétka-Marek-Endy, Gyver-Iveta-Míša, Jakub-Lukášek(Čt-So)-Petra (Pá-So), Lukáš-Masťá, Lenka-Ota-Adam (So-Ne, Tomáš K.-Helenka (Pá-So), Martin P., Tomáš R.-David, Sysel-Eva-Marťas-Petr-Jiřinka-Rozárka, Vlasta, Pavlína-Mirenek, Pepa Kupec; Filip a Jirka

Tradičně ve čtvrtek před setměním byli Martin P., Eva-Mirek, také Pavlína s Mirenkem, Masťá a Jakub s Lukáškem na místě. Večer plný panáků – ale piva se vypilo jen 6 kousků, obvyklé zútulňování špinavé a chaoticky uspořádané kuchyně, radostné tlachání – pohoda, jako vždy, dokonce i počasí bylo docela příjemné – čekaly se horké dny.

Pátek byl moc příjemný, oddávali jsme se lelkování. Martin P. proběhl hned za kuropění les, ale houby nerostly, později šli do lesa i ostatní, ale jediným nálezem byly bedly pod voliérou a zarputilý Sysel vyšťoural dva miniaturní hnědáčky. Lukášek naštěstí vzal na milost malého Míru, přestože se nejprve s ním nehodlal bavit (Mirenek ještě

neumí mluvit). takže si děti jakžtakž hrály a nemuseli jsme se o ně tak starat.. K obědu jsme si uvařili boloňské špagety a na večer bramboračku se sušenými houbami z loňského roku.

Odpoledne zavolal Jaroušek, že se nedostaví, jelikož si při pádu na kolo (skutečně: ne z kola, dopravní prostředek přitom vedl) vrazil řídítka do žeber, asi je má nalomené, hrozně to bolí a nemůže ani sedět. Čekali jsme sice jako vždy na podzim menší účast, ale že nepřijede Jaroušek nás trochu zklamalo.

Jako první přijeli odpoledne Helenka s Tomášem. Helenka, čerstvá penzistka, odpočatá a půvabná, jen zářila, Tomáš vypadal stejně a hned

se šel občerstvit čerstvě upečeným reveňovým koláčem. Postupně přijížděli další účastníci a přestože zvečera přišla zpráva, že Gyver přijede až ráno, protože si vybil baterku a nesvítí mu světla na karavanu, dorazil v pozdním večeru i on.

Středem pozornosti pátečního večera byla Jiřinčina a Petrova Rozárka, kterou rodiče ve věku 23 dnu přivezli na celý pobyt. Já se Syslem jsme se dobrovolně odstěhovali ze zdravotky do voliéry. Má to určitou výhodu – v noci se nemusí člověk sápat do kopce.

Protože si i Rodák přivezl karavan, bylo místa dost. Markétka s Michalem a Markem spali v ubytovně kuchařek a oproti jaru se tentokrát malému spalo lépe. Je to už roční chlapeček, zkouší první kroky a konečně se začal i smát. Endy pominul existenci zdravotky a zamířil ke spánku do voliéry. Přehodnotila jsem názor: nemá za svou budou zdravotku – chce spát se Syslem!

Já byla indisponovaná katarem nejen horních cest dýchacích, ale když Tomáš vytáhl kytaru, našlo se dost hudbychtivých přítomných, aby vznikl obvyklý rámus, při kterém, do té doby hlasitě protestující Rozárka, spokojeně spala v rohu jídelny jen kousek od dokonalého baru plného ledových kostek (od Tomáše R.) a lahví chutného alkoholu (od Gyvera).

Jakub rozmlátil další 2 vařečky, tudíž na jaře musí Filipovi přinést už čtyři 😊.

V sobotu bylo teplo už od rána. Slunce svítilo naplno, teplota pod střechou jídelny stoupala. Jakub s Petrou a Lukáškem odjeli (Jakub měl další akci v Psárech), přijel Filip s Jirkou, uvařili jsme vepřovou na smetaně s knedlíkem a po zdolání oběda se skoro všichni přesunuli k vodě. Po 15 hodině dosáhla teplota v jídelně

30 °C. Marek s Mirkem se koupali v místní žluté vaničce, stejně jako pár let před nimi Helenčin vnuk Adamášek a před ním jiné naše děti. Vanička je nezníčitelná, přestože se do ní po léta ukládají poklice na velké hrnce.

Během odpoledne přivezl Fóťa Ivetu. Tentokrát se zdržel jen na kávu a odjel na svou milovanou Dobříš. Sysel zorganizoval úklid můstku z mola, což bylo prozíravé, protože v neděli někteří začnou odjíždět dřív než jiní vstanou.

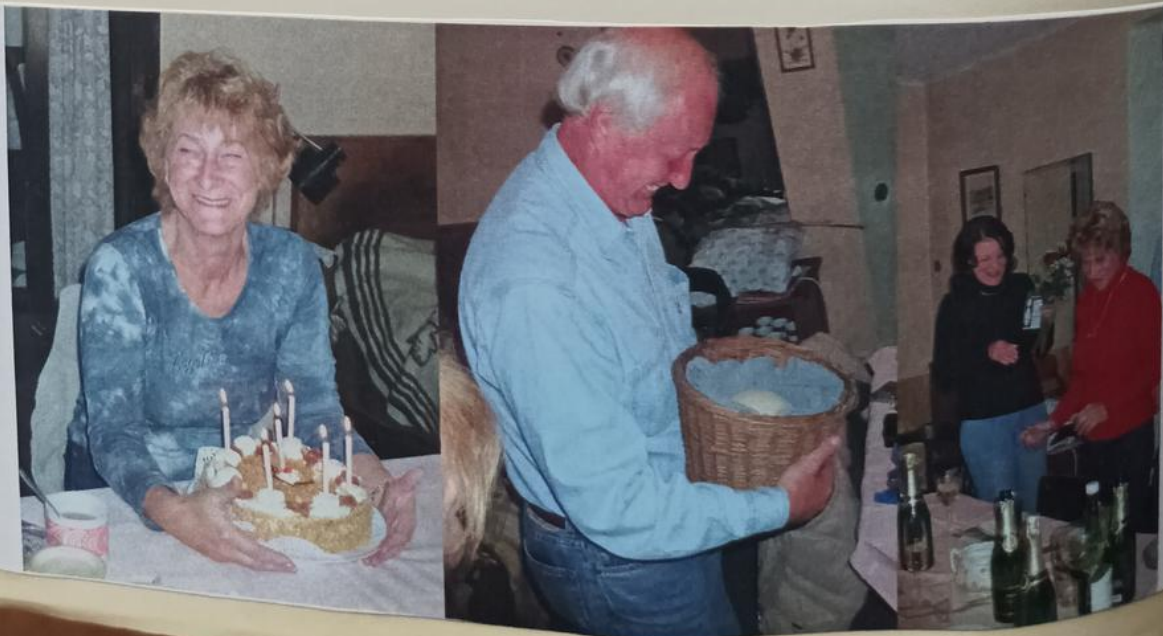
Z ničeho nic ze slunečného nebe začalo mrholit, Tomáš s Helenkou odjeli, protože Tomáš musel připravovat přednášku na pondělí. Helence se moc nechtělo, ale co jí zbývalo. Asi v půl páté zavolal Ivánek Hasa, že je v Itálii na dovolené, ale že nás musí pozdravit. Potěšilo nás to.

Po příjezdu Oty s Lenkou a Adamem se stále častěji otvírala kouzelná bedna s ledem, takže večírek nabyl normálních rozměrů. Marťas rozdělal oheň, postupně jsme se u něj vystřídali, mladí se střídave hádali, střídave usmířovali, jako obvykle, bylo příjemně, Endy se opět přežral.

V neděli už takové horko nebylo. Brzy dopoledne odjel Vlasta a Martin P. (Katka je pořád ještě těhotná a ke všemu měla v sobotu narozeniny), Ota s Lenkou a

Adamem, Lukáš s Maťou vlastním autem, které jim šoféroval Marťas a Jiříčin bratr Pepa, který původně přijel jen na páteční večer, ale vydržel až skoro do konce. Když už naše řady prořídly, začali jsme přemýšlet, co si dáme k obědu. Nakonec jsme k velké radosti zbylých upekli buchty a Jirka vystříhl výbornou kulajdu. S chutí jsme společně pojedli, pak odjeli bratři Eliášové a Tomáš R. s Davidem a nakonec jsme kromě Filipa a Jirky zůstali v táboře jen my dva, Petr s Jiřinkou a Rozárkou a taky Pavlína s Mirenkem, které nic jiného nezbylo, neboť jsme ji přivezli Jahodou. A protože Rozinka měla dobu krmení, vyjeli jsme z brány až v šest hodin.

7. - 9.11.

Jílové u Děčína

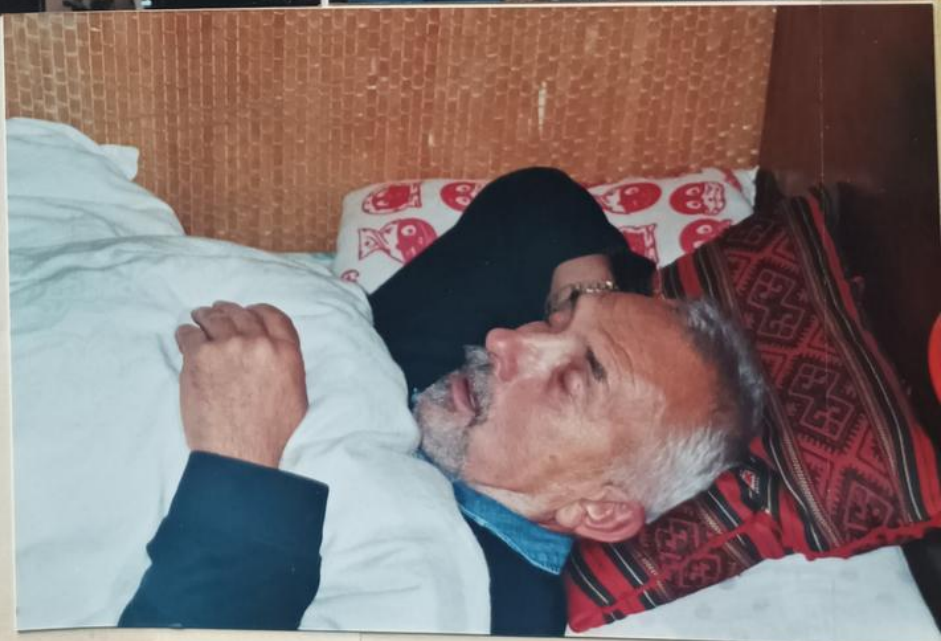
Helenka-Tomáš, Jitka-Martin, Jaromír, Jaroušek, Eva-Mirek

K podzimnímu setkání jsme se sjeli nejen kvůli tradici, ale i k dodatečnému oslavení říjnových narozenin (Helenka, Jitka, Tomáš). Helenka, která se ve zdraví dožila 60. let dostala své jubileum vyřezané na melounu od Jitky a Martina, my obdarovali Tomáše pštrosím vejcem, z kterého se později najedla celá rozvětvená rodina a ještě zbylo na buchtu. Svrně jsme si zazpívali a popili, ale jen tak, abychom mohli v sobotu na výlet.

Pocasí nevypadalo vlídne, tak jsme si vyšli na Sněžník do restaurace, kde jsme se před pár lety dobře najedli. Byla to chyba. Celou cestu nám mrholilo a jiný personál v restauraci nám připravil nemilá překvapení. Mladá servírka nevydržela nátlak Jarouškova sex-apealu a nechala se vystrídat, její nástupce nám jídlo pomotal (Helenka dostala něco zcela jiného než chtěla) a co nepomotal, nestálo za nic (Tomášův Sněžnický strnad byl připálený, na mé zelí pomatený kuchař nalil gulášovou šťávu atd.) Už se tam nikdy stravovat nebudeme. V nedeli jsme se prošli na hrbítoch, pak podél lesa do města a prohlédli si jílovský zámek. škoda, že byl zavřený.

**1.12.2008 přibyla do klubu další slečna
SOFINKA POLÁKOVÁ
3200 g/50 cm**

Sofinku jsme s jejím tatínkem Martinem nadšeně oslavili 3.12. v restauraci na Lhotce. Dle počtu vypitého alkoholu, byla holčička důstojně „zalitá“, takže bude zdravá a poroste do krásy.

20. prosince VÁNOČNÍ ORLÍK

Jakub-Petra-Lukášek, Iveta-Gyver,
Michal-Mára, Fótá, Vlasta, Martin P.,
Jaromír-Katka-Hanka, Tomáš R.-David-
Lukáš, Jiřinka-Petr-Rozárka, Pavlína-
Mirenek, Eva-Sysel

Sraz v 10,30 na Cukráku – tradičně.
Letos jsme ale prožili naprosto
netradiční vánoční Orlík, protože na
místě byli už od pátku Filip a Jirka, kteří
zbourali dílnu, na jejímž místě postaví
mnohem velkorysejší stavbu, do které
se vejde i sklad potravin. Jelikož se
stavby v táboře budou v únoru
zaměřovat, museli vytvořit alespoň
základy. Pro nás bylo přínosem, že byla
otevřená a (novým přímotopem) vyhřátá
kuchyň, což ihned využily matky s dětmi

- Jiřinka s Rozárkou a Michal s Márou (Markétka byla na operaci).

měli jsme stejnou hromadu jako každý rok.

Michal, zodpovědný otec
rodiny a také už pokračující
tricátník, již letos odmítl lézt na
strom pro jmelí (vymlouval se na
značkové kvalitní oblečení).
Ochotně se toho chtěl chopit
David, ale Tomášovi se to moc
nelíbilo, tak mu partnera dělal
Martin P.. Vzali si na to ve voliére
žebřík, což bylo velmi pohodlné a

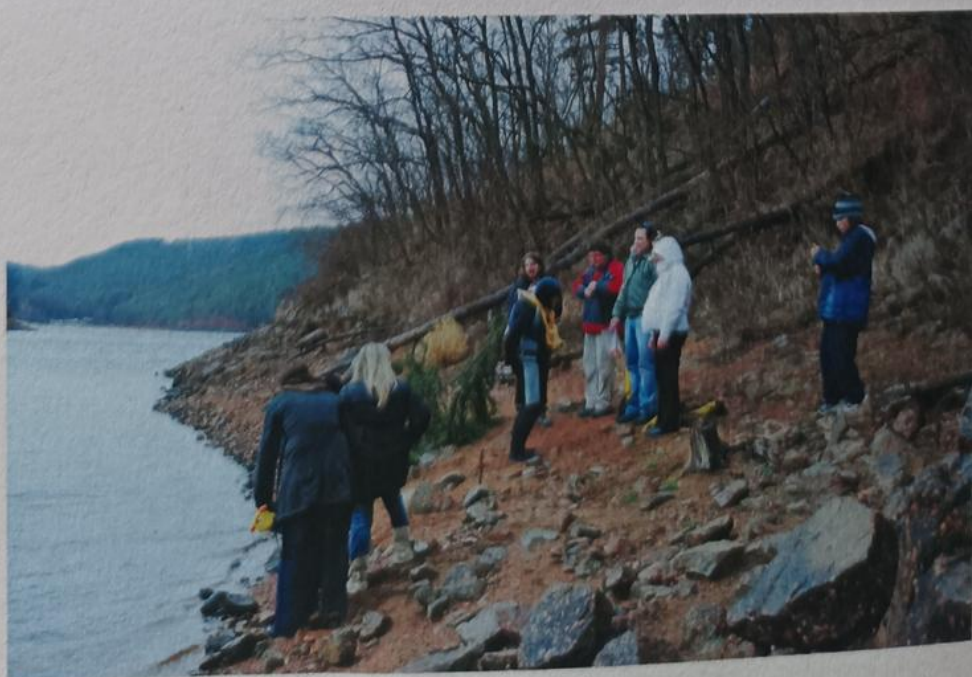
Rozložili jsme si po stole cukroví, obložené talíře od Jiřinky, pečené kotlety a okurky a Jirka v kuchyni nabídl vlastnoruční velmi chutné vánočky (skoro jsme mu je snědli).

Do vody šel tentokrát se Syslem Gyver. Měla 8 °C. Počasí bylo hodně větrné. Svíčky v lodičkách zhasínaly, sotva jsme je na hladinu položili. Obelstili jsme tedy letitou pověru, že se budeme mít na Orlíku tak, jak budou lodicky plavat, postavili na břehu ohrádku z kamenu a v ní svíčky normálně dohořely.

Protože bylo v kuchyni příjemně, malinké děti po nakrmení a přebalení usnuly, pobýly jsme v táboře až do tří hodin (normálně prcháme po dvou hodinách pobytu). Chlapi zatím pomohli Filipovi s překlady bývalého sklepa.

Neporušili jsme tradice a odjeli na oběd do Dobříše.

2

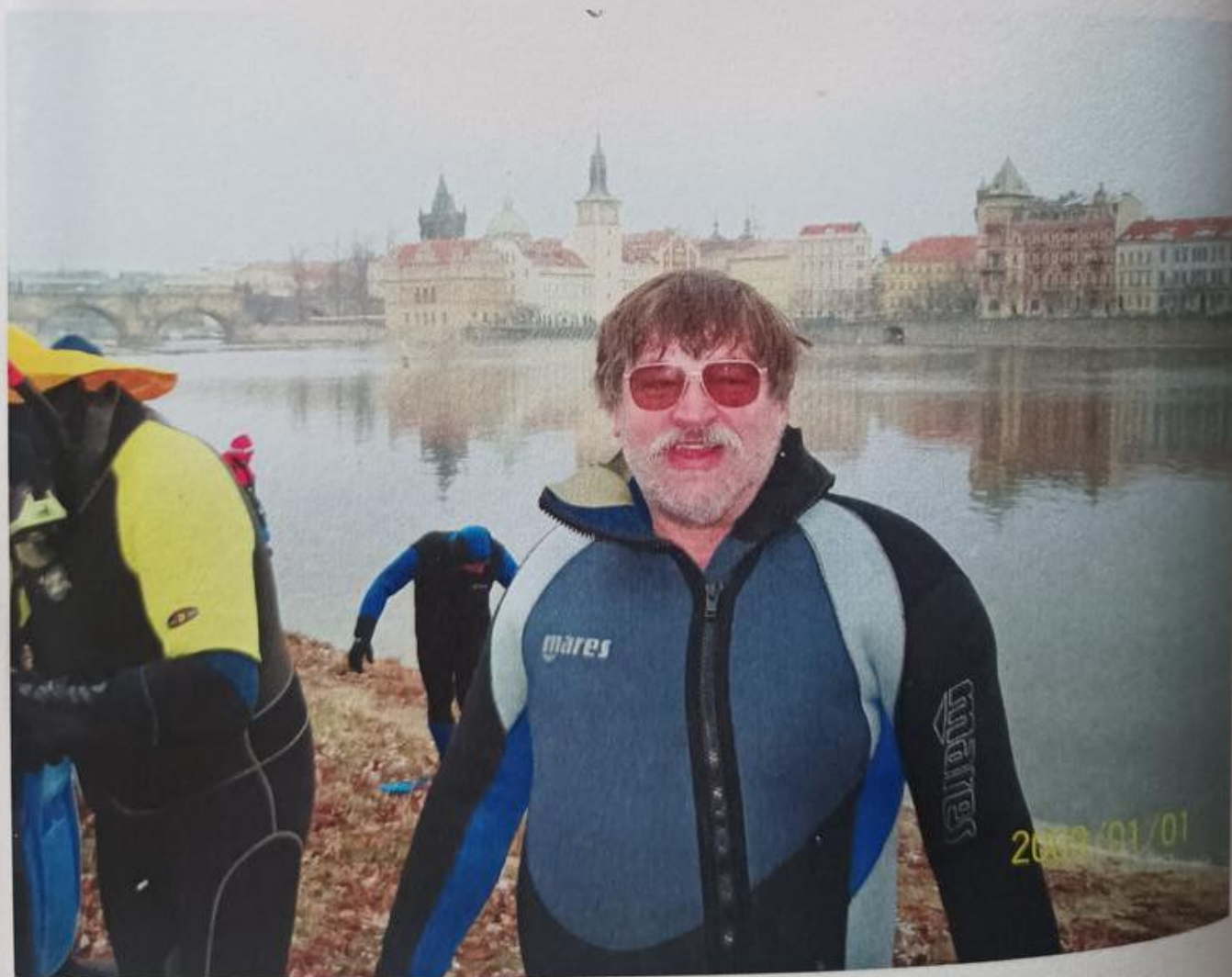
0

0

9

1. ledna 2009

Střelecký ostrov - Kampa

Sysel opet nezklamal.

2.-3.1.2009 Bedřichov

Posilvestrovského setkání v Bedřichově se oproti předem ohlášeným lidem zúčastnil i Michal, který přijel s kamarády lyžovat na Malinovku a byl Tomášem přizván k večírku. Malý Lukáš se v sobotu snažil zvládnout za pomoci rodičů lyže, sportovci vyrazili na bežky a my se Syslem vytápeli chaloupku.

Helenka a Tomáš, Jaromír, Jaroušek, Eva a Sysel, Petra-Jakub-Lukášek Michal a jeho přátelé

MATYŠEK ELIÁŠ
 dat. narození: 7. 1. 2000 14:09
 tech. parametry
 50cm, 3200gm, / 30cm ...)

**7. ledna
 se Ivete**

a

Gyverovi

narodil

MATĚJ

Následná oslava se také velmi
 vydařila. Z novorozence Matěje
 Eliáše bude v budoucnu zdatný člen
 klubu.

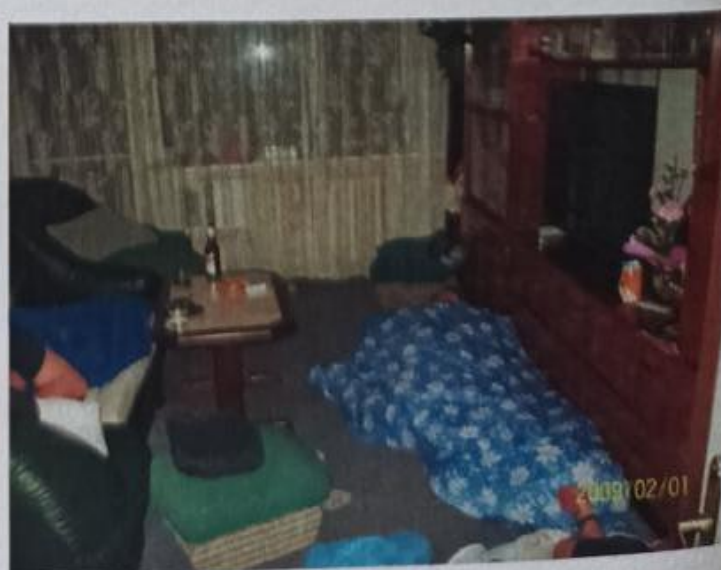

31.1.2009 Syslích 108 let - Jinonice

Tomáš K., Jaromír, Franta, Lukáš-Masť, Marťas, Petr-Jiřina-Rozinka, Katka a Martin Polákovi, Gyver-Iveta-Matěj, Michal-Markétka-Marek, Vilém, Katka a Aleš, Katka a Petr Machytovi, Pavlína, Marcela a Majkl Slovákovi a my dva

Jinonický, vždy počtu účastníků přizpůsobivý, 3+1, uvítal na sklonku ledna tradičně velkou společnost. Netradiční byla účast našich nejmenších: Rozárky, Matěje a Marka, ale až na drobné stížnosti Martina P., že je společnost rozdrobená na obývací s nekouřícími a putyku 4. třídy připomínající kuchyň, se akce velmi vydařila.

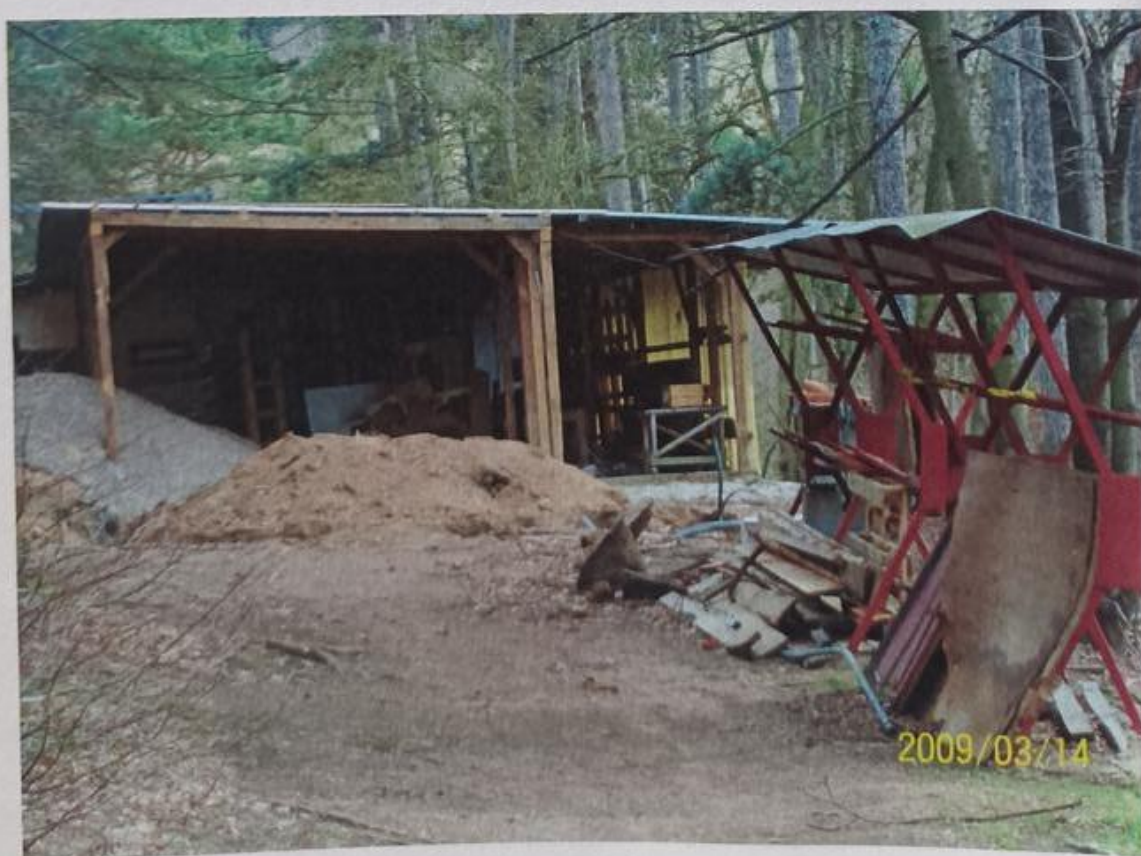

BŘEZEN 2009 NA ORLÍKU

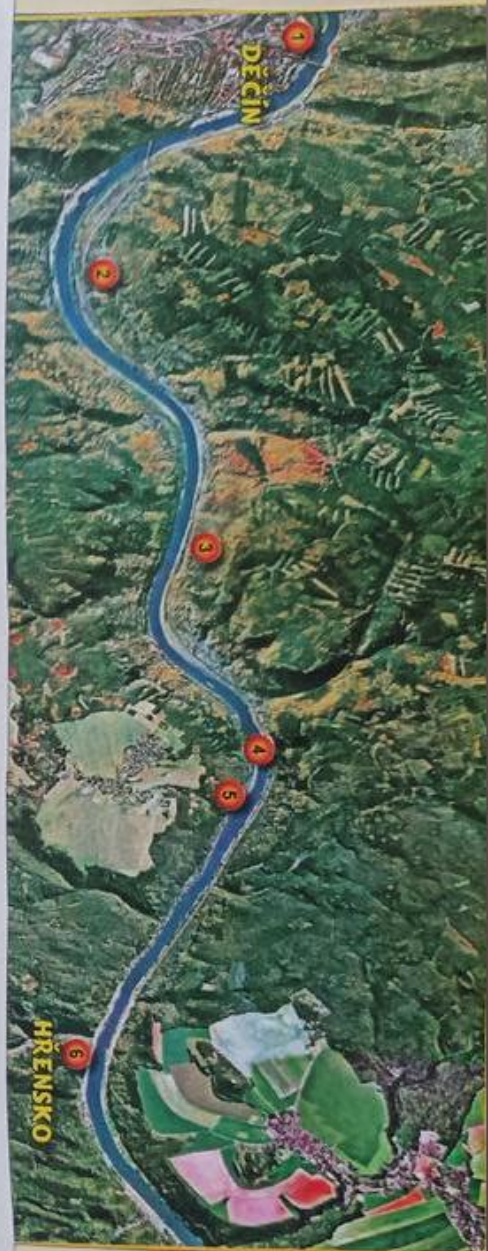
JÍLOVÉ

22.-24. května 2009

Helenka-Tomáš, Franta, Jaromír, Iveta-Gyver-Miša-Máťa, Petra-Lukášek, Jiřina-Petr-Rozárka, Markétka – Michal, Eva-Mirek, Tomáš R. – David, Martin Polák (pá-so) a Endy

Cyklistický výlet po krásách Severních Čech, konkrétně údolí Labe v úseku mezi Děčínem a Hřenskem, jsme plánovali od loňského roku.

Vždy, když nás Helenka do Jílového pozve, je náš pobyt provázen nějakými výlety, ale tentokrát se jednalo o výlet zcela sportovní, a proto se kromě stálíc jílovských víkendů, letos zúčastnil i vášnivý cyklista Michal s Markétkou, Martin P., ale i František vyvinul maximální úsilí, aby se doma vykroutil z úklidového pobytu na chaloupce a mohl si zase jednou pořádně zajezdit.

Věkové rozložení přítomných bylo velmi pestré, neboť se akce zúčastnili i naši adolescenti Miša a David a dva z nejmladší části klubové rodiny – Rozárka (9 měsíců) a Matýsek (4 měsíce).

V pátek to nevypadalo s počasím nejlépe. Už mezi Lovosicemi a Ústím nad Labem lilo jako z konve a bouřka stíhala bouřku. Teplo rozhodně nebylo ani poté, co pršet přestalo. Nám to ale nevadilo, postupně jsme se nastěhovali do pokojíků, stanů (Petr, Miša) a aut

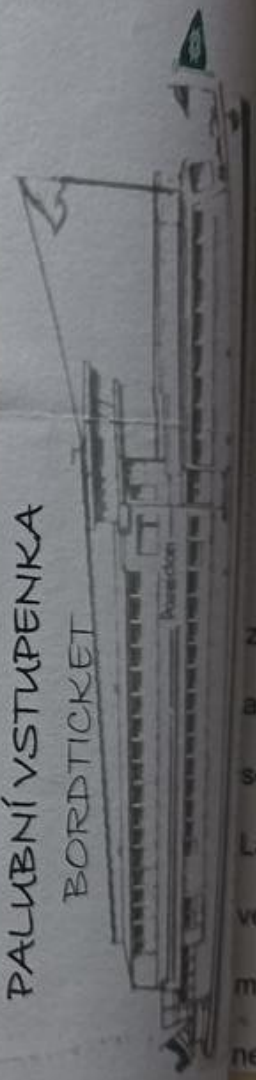
(Tomáš R. s Davidem, Martin P.), abychom se na dvorku sešli ke grilování a pokecu. Dohodl se i sobotní odjezd na 10,21 hod.

Od samého rána to před Helenčinou vilkou vypadalo jak před Tour de France. Účastníci před odjezdem pečlivě prověřovali kola, oblékali se do cyklistických oblečků (někteří) a připravovali si tatranky a jiné sladkosti na doplnění energie během cesty. Po skupinovém fotu se vyjelo.

Dospělí / Erwachsenen
180 Kč

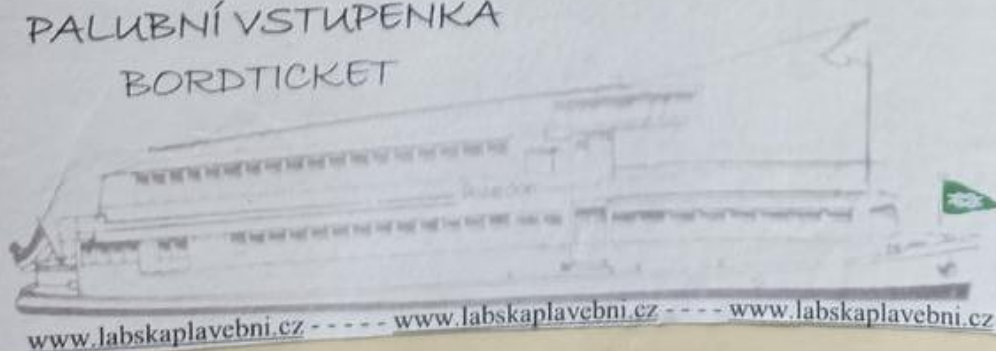
PALUBNÍ VSTUPENKA
BORDTICKET

Já, Petra s Lukáškem, Iveta s Máťou, Jiřinka, Petr a Rozárka jsme
 stali při domě, ačkoli, vyjma Petrovy rodiny, jsme brzy vyrazili na
 autobus, protože jsme chtěli jet do Hřenska parníkem, abychom se tam
 ešli s první skupinou (méně výkonných) cyklistů. Ti se, poté co zdolali
 abské údolí, naobědvali se v Dolním Žlebu a shlédli (vypuštěné) jezírko
 e skalách, oddělili od skupiny těch cyklistů, kterým bylo 25 kilometrů
 álo, a převezli se německým přívozem do Hřenska. Ti zdatní, protože
 eměli mapu, bloudili kdesi v německém pohraničí po různých vískách,

PALUBNÍ VSTUPENKA
 BORDTICKET

www.labskaplavebni.cz - - - - www.labskaplavebni.cz - - - - www.labskaplavebni.cz

12017

Obereibische
Verkehrsgesellschaft
Pirna - Sebnitz mbH

umsteigen - der Umwelt zuliebe ...

Jízdenka
Bežná sazba

Přeshraniční přívoz
Schöna (Německo) - Hřensko (ČR)

Cena podle platného tarifu
Plati přepravní ústředí Hornolabské dopravní společnosti (OVPS)

Jízdenka
Sleva jízdného

Obereibische
Verkehrsgesellschaft
Pirna - Sebnitz mbH

umsteigen - der Umwelt zuliebe ...

08853

Přeshraniční přívoz
Schöna (Německo) - Hřensko (ČR)

Cena podle platného tarifu
Plati přepravní ústředí Hornolabské dopravní společnosti (OVPS)

Dospělí / Erwachsen
 Hřensko - Děčín 120 Kč

ČESKÉ ŠVÝCARSKO OSOBNÍ LOĎ

VÝLETNÍ LOĎ POSEIDON

Osobní loď Poseidon:

- délka plavidla 41 m, šířka 6,5 m
- celkem 240 míst k sezení
- restaurace + bar
- salónek ve špičce plavidla
- 2 x otevřená paluba
- plavidlo má vlastní vybavenou kuchyň
- možnost občerstvení formou rautu
- nápoje (káva, čaj, alko, nealko, pivo, odrůdová vína)
- možnost pronájmu plavidla za účelem soukromých akcí

až jim jakési laskavé Francouzky ukázaly, kde se právě nacházejí, aby se mohli vrátit do Čech, potažmo pak do Jílového.

Nám, necyklistum, se výlet na parníku velmi vydařil, i když bylo docela „frišno“. Po hodině jízdy po proudu Labe jsme vystoupili v Hřensku na břeh a vydali se podél stánků plných

různých hadrů. Asi po půl hodině nás objevila Helenka (seděla už s Tomášem u stolku jakéhosi občerstvení), takže jsme se jen telefonicky svolali se Syslem, Rodákem a Markátkou a společně pak jeli parníkem až do Děčína.

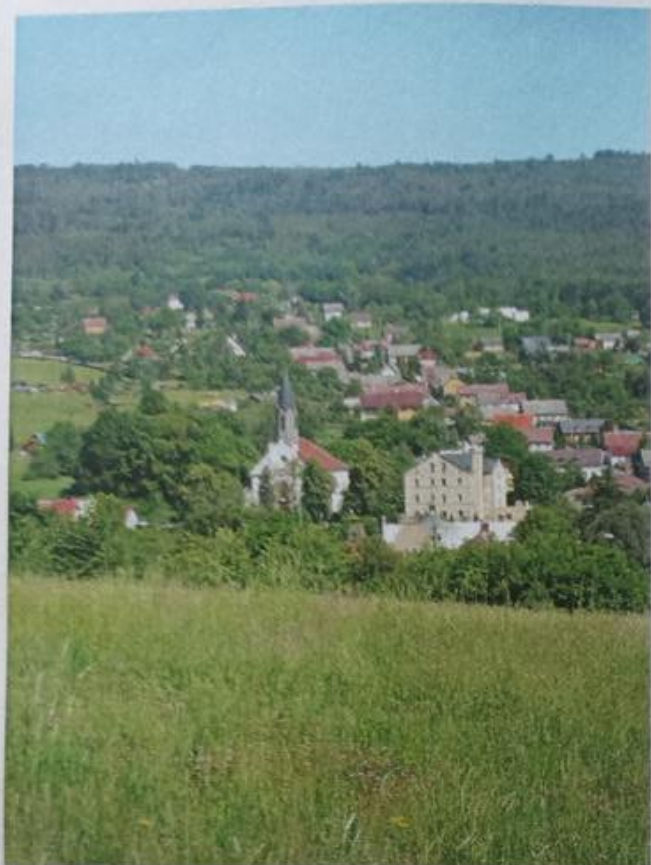

Poté, co parník dorazil pod Děčínský zámek, absolvovaly jsme my tři s kočárkem a Lukáškem na koloběžce úprk městem, abychom chytli autobus. Neušel nám jen náhodou. Vystoupily jsme v Jílovém a těsně před vilkou nás dojeli sportovci ze zdatné skupiny a následně i skupina pomalejších. Někteří měli opravdu „dost“.

Po dobu naší nepřítomnosti stačil Endy vylézt v kuchyni na stůl a sníst Ivetin koláč k snídani. Pejsek se má stále k světu, i když mu je už 14 let. Vysomroval tolik jídla, že v neděli zas krvácel ze zadečku. Nesmíme mu holt nic dávat a vše před ním uklízet.

Společně jsme pojedli, ti, na které zbyla teplá voda se i osprchovali, někteří si trochu spali, jiní šli spát v půl deváté na celou noc, ale po desáté večer jsme si ještě asi hodku zazpívali s Tomášovou kytarou. Pravda, až na Petru a Ivetu, jsme okolo stolu seděli jen my staří, neboť klubový střední věk postupně odpadl, ale večírek to byl pěkný, přátelský.

Ráno překvapivě nevstávali první kojenci, ale staříci, takže již okolo půl deváté byl celý dům na nohou. Michal s Markétkou odjeli, my staršího data narození (kromě Tomáše, který se šel trochu prospat) zašli tradičně na hrob Helenčiných rodičů a mezitím vysvitlo slunko. Udělal se velmi krásný letní den.

Bylo dobře, že v sobotu tak pěkně nebylo (i když nepršelo), protože by cyklisté na cestě padli vedrem.

Dogrilovali jsme zbylé maso, Rodák, Petra a Gyverova rodina odjeli do Tisé, aby si prohlédli skály a my ostatní o půl jedné domů. Helenka, chudák, začala poklízet následky našeho pobytu, protože měl v pátek do Jílového dorazit Adam s indickými přáteli, tak dům musela trochu po našem pobytu uspořádat.

52. ORLÍK

19. - 21.6.2009

Jaromír, Pavel-Klárka-Matouš (So-Ne), Jaroušek-Iveta-SofieNina, Michal-Markéta (So-Ne), Gyver-Iveta-Míša-Matěj, Ivan (So-Ne), Jakub-Petra-Lukáš (Čt-Ne), Lukáš, Martin-Jitka (Čt-Pá ráno), Ota-Lenka (So-Ne), Tomáš K., Jiří (Pá-So), Tomáš R.-David, Martin, Sysel-Eva (Čt-Ne), Petr (Čt-Pá)-Jiřinka-Rozálie, Vlasta – Jarka (Pá-So), Vilém, Fóřa (Pá do půlnoci), Martin P.-Katka-Sofie (So oběd a cca 3 hodiny)

Místní: Filip (Čt-Ne), Michal (Čt-So), Jirka (Pá-Ne a dále)

Letošní „jarní“ Orlík začal tradičně ve čtvrtek, kdy jsme se my dva, Petr s rodinou, Jakub s rodinou a Martin s Jitkou sjeli v táboře a měli z toho obvyklou radost. Filip s Jirkou celou zimu budovali novou dílnu spojenou s krásnými sprchami, ale dosud neměli zcela dostavěno. Netradiční uspořádání v jídelně jsme

brzy napravili, jen v části u kuchyně se nám nedařilo, stály tam lednice a spousty dalších předmětů, a tak jsme se museli přizpůsobit.

(viz pozadí na ilustračním fotu ▼)

Martin s Jitkou hned v pátek dopoledne odjeli domů (Solo už je dědek a k tomu, nemocný dědek, tak se jeli o něj starat), také Petr pobyl jen do pátečního poledne -

měl hlavní sraz HD Clubu. Přestože byl červen, teplo nám příliš neprálo, když se ale všichni k večeru do tábora sjeli, mojitový – hodne akční večírek, nás rozehrál. Při kytáře jsme zavzpomínali na zesnulého Waldemara Matušku a přezpívali všechny jeho písně, které umíme. Musíme ale příště dávat větší pozor na dorost. Zatímco jsme se skvěle bavili, David a Míša skoro podpálili les.

Mojito – recept

- Rum světlý – nejlépe Havana 4 cl
- Limetková šťáva 2 cl
- Máta peprná 10 lístku
- Třtinový cukr 1 lžička
- Sodovka nebo jemná perlivá voda na dolití

Třtinový cukr rozmačkáme spolu s mátou ve vysoké sklenici, do sklenice přidáme limetkovou šťávu, světlý rum a dosypeme ledem. Nakonec vše dolijeme sodou a lehce promícháme. Mojito je výborný a osvěžující alkoholický nápoj. Ochutnejte!

Mojito zdolalo většinu účastníků večírku a ráno bylo pro mnohé velmi kalné.

Já osobně ho už v tomto množství nikdy pít nebudu! A to i přestože se

domnívám, že větší obsah mé sklenice tvořil bílý rum (pomínou-li obrovské množství mátových lístku), který by neměl škodit. Už ani nevím, kdo mi ho tak pěkně celý večer míchal. Chyba bude v té mátě!

Původně mezi námi chyběl Michal s Markétkou a Markem, protože se při plánování dovolené na lodích přepočítal v datu a vyšla mu zrovna na termín Orlíku, ale díky deštivému počasí v sobotu ráno zavolal, že už několikrát zmokli a že radši přijede za námi. Už k obědu tam byli (bohužel ale bez Marka, ten byl hlídán babičkou). Vlasta v pátek konečně přivezl ukázat svou přítelkyni Jarku, ale pobyli jen do sobotního odpoledne, protože měli nějaké jiné plány.

Na sobotní oběd (Moravský vrabec-knedlík - zelí i špenát) přijeli Pavel a Klárka s Matoušem (zůstali do nedělního odpoledne), ale taky na několik hodin Martin Polák s Kačkou a Sofinkou.

Díky chladu jsme se všichni většinou zdržovali v kuchyni. Několik nadšenců obešlo les a Syslem zorganizovaná brigáda postavila můstek k molu.

Večer také skoro všichni brzy zvolili teplo spacáku. Jen my, skalní, podporováni Otou, juchali do ranních hodin, zima-nezima.

Nedělní ráno někteří záhy odjížděli, naopak ale ti co měli celý den volna, odjet nehodlali, protože se na oběd pekly buchty, které si nikdo nechtěl nechat ujít. Zdálo se také, že se otepluje a nám se nikomu domu vlastně vůbec nechtělo.

*Nadšení Sofie Niny
ze sportu nezná
mezí!*

*Rozárka zatím objevuje
taje chuze.*

53. ORLÍK 18.-20.září 2009

Jaromír-Katka-Hanka, Tomáš, Martin P., Michal, Pavel-Klárka-Matouš (So-Ne),
Jaroušek-Iveta-Sofie Nina, Ivan (So-Ne), Aleš-Kačenka-Karolínka (So-Ne),
Jakub-Petra (Pá-So ráno), Mirek-Eva, Jiřinka-Petr-Rozárka, Vlastík, Martin S.
(Pá-So ráno), Vilém (Pá/So)

Návštěva: Fóta 3 hodiny, Mirek Antal od Ivety, Sandra od Viléma (Pá/So)

Psi: Ivetina Kačka

Držitelé klíčů: Filip střídavě, každý den kousek – měl závody ve škodovce; Jirka
So-Ne

Přestože jsme od Filipa dostali poměrně pozdní termín, byli jsme nakonec nadmíru spokojeni, protože předešlý víkend byla zima a pršelo a pro nás se počasí předvedlo v pozdně letní podobě.

Všichni jsme se v dobré pohodě sešli v pátek u slepičí polévky a potom se velmi mile pobavili v kuchyni. Jakub s Petrou přijeli jen na noc, tak si to oba dostatečně užívali.

Také my ostatní se snažili a večírek patřil k těm lepším.

Jakub s Petrou a Martásem ráno odjeli, Michal s Martinem P. jeli na kola a ostatní se pohybovali dílem v jídelně a dílem na molu, kde bylo překrásně. Těsně před obědem, ke kterému jsme měli smažené kuřecí řízky a šťouchané brambory, přijel Pavel s Klárkou a Matoušem a později také Aleš, Kačka a Kájina. Bylo opravdu krásně a někteří odvážlivci se i vykouпали.

Povečeřeli jsme vepřovou na smetaně s knedlíkem a přesunuli se do kuchyně. Michal a Martin šli po vysilujícím cyklistickém výkonu spát, také Jiřka, která chytla od Rozárky rýmu si šla brzy lehnout a Chuchlíci zmizeli společně s Kájinou. My ostatní se přemístili do

kuchyně a znovu se konal večírek. Všichni ze sebe dali, co mohli :-)))

Ráno bylo krásné, slunko svítilo, upekli jsme si buchty a odjeli domů prožívat podzim a zimu.

JÍLOVÉ

30.října -1. listopadu

Helenka-Tomáš, Jaromír, Jiřinka-Petr-Rozárka, Eva-Mirek

Přestože akce byla dostatečně avizovaná a ze strany starších přislíbena účast (mladší vzhledem ke kojencům dopředu zamítli), dostavili jsme se

do Jílového ve velmi skromném počtu. Melo to ale výhodu, že jsme se velmi pohodlně rozmístili do pokoju.

V sobotu jsme chteli využít služeb CD, která do konce roku 2009 obnovila o víkendech provoz na trati Decín – Oldrichov, ale mladí se rozhodli s holcickou vyrazit na

Decínský plavecký stadion. Ráno v deset hodin jsme tedy nasedli do mašinky a premístili se do Bohosudova, odkud je kousek na stanici lanovky. Měli jsme v plánu prejit přes kopec do Telnice, aby se Helenka ještě jednou podívala na svou chatičku, kterou hodlal majitel pozemku zbourat.

vrcholu Komáří vížky se nachází lyžarský areál Ski Komáří vížka se třemi sjezdovkami a upravenými bežeckými tratiemi.

Dolní stanice lanovky Krupka-Bohosudov leží v nadmořské výšce 326 m. Cestou do horní stanice Komáří vížka (Kněžiště) v nadmořské výšce 806 m překonává lanovka 480 m výškových metrů. Skutečná (šikmá) délka dráhy je 2348 m, vodorovná vzdálenost činí 2336 m. Patnáctiminutovou jízdu na vrchol zdolává lanovka rychlostí 2,5 m/s, při čemž přepravní kapacita za hodinu je 226 osob. Dráha má 60 dvoumístných sedacek se stříškou a 29 podper.

Provoz lanové dráhy na Komáří vížku je zajišťován celoročně s výjimkou období pravidelných oprav a revizí. Na lanovce je možné prepravovat jízdní kola a lyže. Na

Ukázalo se, že jízda lanovkou v mrazivém počasí není to správné. Cestou jsme promrzli natolik, že to Sysel následně omarodil horečkami a kašlem. A protože bylo skutečně nevlídno, nahore jsme se rozdělili a já s Mirkem jsme šli kratší cestou rovnou na Adolfov a pak Telnici.

I tak to byla cesta pokání, jak říká Jaroušek. Mlha, zima vlhko, jedině cesta dolů po sjezdovce do Telnice byla příjemná. V kotli, ve kterém se Helenčina chatka nachází bylo o poznání vlídneji. Helenčin domeček ještě stál na svém místě. Udělali jsme pár fotek a šli hledat hospodu, kde bude teplo a také se tam najíme.

Hostinec, vedle chatky byl zavřený, ale o pár desítek metru dál jsme našli jakési restaurační zařízení, ve kterém nás pak Helenka, Tomáš a Jaromír našli. Byli také pěkně promrzlí. Zpátky vláckem a v Jílovém hurá do obýváku, kde kachlová kamna hrála jako v pohádce.

Mladým se v akvaparku líbilo navzdory tomu, že v zimním období bylo otevřen jen jeden ze čtyř tobogánů. Také si tam někdy musíme zajít.

VÁNOČNÍ ORLÍK

19.12.2009

FOTOEDITORIAL

2010

1. ledna 2010

^v BEDŘICHOV 22.-24.1.2010

Helenka-Tomáš, Jaromír, Franta, Jaroušek, Eva a Mirek (Pá-So)

110 let

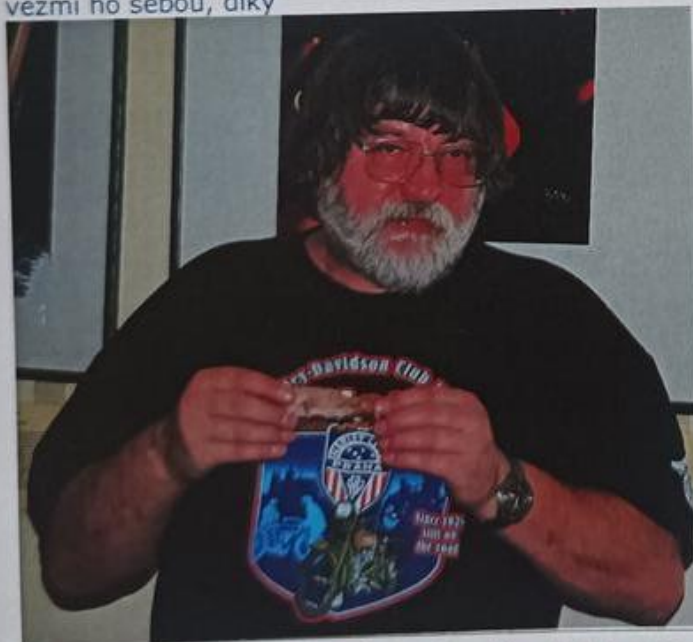
Milá kamarádko, milý kamaráde,
čas neskutečně letí a na sklonku tohoto měsíce oslavíme společné další kulaté jubileum.

Zveme Tě na oslavu do Klubu Špajz, Na Březince 16, Praha 5, která se koná
30.1.2010 ve večerních hodinách.

Ti co s námi slavili naši "stovku" vědí, kam se dostavit, pro ty, co by tápali - ze stanice Na Knížecí autobus č. 137, vystoupit první stanici - Santoška a dát se první ulicí vpravo vzhůru do kopce; autobus jezdí cca každých 8 minut. Poslední spojení zpět v 0:10, metro Na Knížecí odjezd 0:12. Noční autobus 501 jezdí od 1 hodiny vždy v 0,06, ale dá se dojít pěšky na noční tramvaj. Těšíme se na Tebe.

Eva a Mirek

PS: Zapomněla-li jsem někoho blízkého tímto e-mailem oslovit (nebo nemám adresu), vezmi ho sebou, díky

Děkujeme za účast a dárky členům klubu: Tomášovi K., Frantouškovi, Jitce a Martinovi, Lukášovi, Ivetě, Gyverovi a Máťovi, Jiřce, Petrovi a Rozárce, Martasovi, Pavlovi, Klárce a Matoušovi, Jaromírovi a Katce, Martinovi a Kátě P., Markétce, Michalovi a Markovi, Otovi a Lence a ceníme si obětavosti s níž se dotavil Rod'ák ve 23 hodin přímo po příjezdu z hor, a dále děkujeme: Marcelu a Majklovi, Filipovi, Jirkovi, Pavlínce a Lukášovi U., Nadě N. a Lukášovi M., motorkářům z Čech Pepovi, Veronice, Davidovi, Borisovi, Davidovi K., Janě, Pétovi S. a dále asi pěti lidem, které při dobré vůli nemůžu z prezenční listiny přečíst.

JÍLOVÉ

28.-30. května

Milá kamarádko, kamaráde!

Pravidelné setkání v Jílovém u Decína se koná o víkendu 28.-30. května, tentokrát opět s cyklistickým zaměřením.

Program:

28.5. Příjezd dle osobních možností, rozmístění po dome a zahradě, dle dohody grilování, popíjení a jiné aktivity

29.5. Celodenní cyklistický výlet okolo Decínského Snežníku dle priložených dispozic

necyklisté pěší výlet dle dohody na místě

večer vyhodnocení Tour de Severní Čechy, grilování a popíjení

30.5. Vycházka po Jílovém, odjezd dle potřeby.

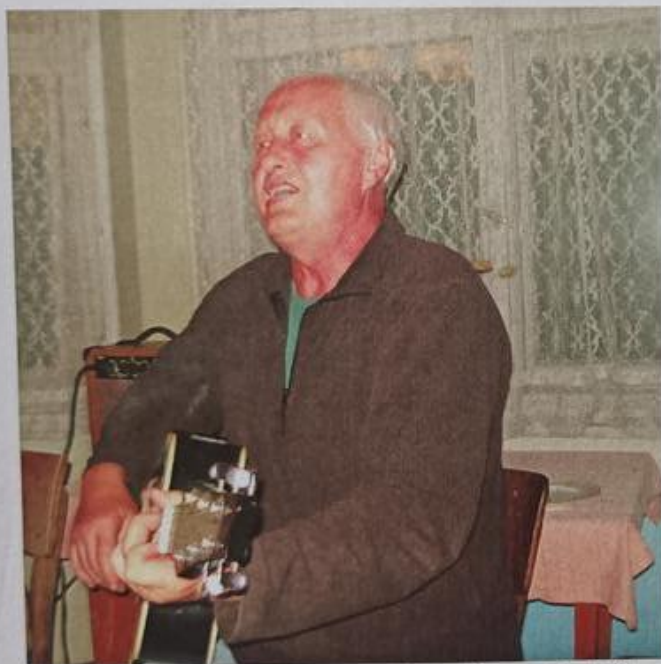
Helenka, Tomáš, Adámek z Londýna

Jakub – Petra – Lukášek, Jaromír-Katka, Tomáš R. – David

Eva – Mirek, Michal Eliáš do soboty podvečer

Po zcela deštivém měsíci květnu jsme měli obavy, aby se vůbec plánovaný cyklistický výlet mohl uskutečnit. Počasí se ale ukázalo a v sobotu bylo dokonce příjemných 20 °C a občasné slunce.

Opět se ukázalo, že leniví celá klubová základna a objektivní potíže jednotlivců jsou na prvním místě. Akci jsme avizovali na začátku března a měl jet původně např. Martin Polák - pro změny v rodině se nezúčastnil, Frantoušek - TV Nova ho nemohla pro tento víkend postrádat, Iveta, Gyver, Míša a Matěj (Iveta měla na pátek večírek a tak jsme je čekali v sobotu), ale v pátek přišla od Ivety SMS, že Gyver má práci. Poslali jsme jí sice s Petrou vtipnou SMS - „Přijed' vlakem, už to umíš, čekáme Tě v poledne“, ale nepřijela, ☹ neodpověděla.

Nenechali jsme se ale menší účastí vyvést z míry, a to i přesto, že jsme se kvůli volbám do poslanecké sněmovny mohli sjet v Jílovém až v pátek vpoledvečer (dopravní situace v Praze při našem odjezdu byla na stupni 5, Tomáš uvízl na Pavláku a my se Syslem objeli Prahu přes Kralupy).

Namísto přehnaného přežíraní grilovaným masem jako loni, jsme měli k večeři jen bramboračku a nějaké křupky po stole. Dokonce jsme nechali až na sobotu i Helenkou s láskou namíchaný Ševcovský mls.

Helenka sebou měla svého sedmnáctiměsíčního vnoučka Adámka, který se projevil jako pěkně aktivní batole, a tak babička, dokud malý ukázněně okolo osmé hodiny neusnul, pořád pobíhala po domě a sledovala chlapečka, aby si neublížil. Ukázalo se, že Tomáš bere svou roli dědečka zodpovědně, kolo sebou nepřivezl, a tak se tým cyklistů snížil na 6 (Jaromír, Katka, Tomáš Rod, David, Michal a Sysel).

Ač v menším počtu, velmi příjemně jsme se zduněli a za zpěvanků vydrželi až do půl čtvrté. Zbyla jsem tam poslední a pak dlouho čekala, že zavřu hlavní dveře, až se vrátí Michal,

který si šel pro spacák do auta. Teprve po půl hodině jsem pochopila, že tam usnul a zalezla do postele. Za trest se Michalovi v autě dobře s kolem pod hlavou nespalo.

Chudák Helenka měla ráno od malého Angličana budíček už v šest hodin. Ani Ježčí Lukášek nevydržel v posteli dlouho, takže když jsem v devět vstala, bylo už v kuchyni rušno.

Cyklisté se začali připravovat na výšlap. Ježčí rodina a já jsme odjeli autobusem v 10,55 na prohlídku děčínské ZOO. Počasí nám docela přálo, celý den nepršelo a při strmém pochodu do ZOO jsme se dokonce i zahřáli.

Daleko víc se ale zahřál Sysel s Tomášem R., kterým o pár minut ujel cyklobus z Děčína na Maxičky, takže museli celou cestu vzhůru po svých. Na kola nasedali jen někdy. Zbytek dotlačili.

V ZOO bylo krásně, Lukášek si užil naučné stezky i houpaček a prolézaček, ale pak jsme dlouho hledali v Podmoklích hospodu, ve které bychom se najedli. Většina byla zavřená. Nakonec jsme si nechali poradit v řeznictví a do jedné vešli. Zážitek to nebyl nijak valný. Sice jsme se tam najedli, ale personál byl liknavý, stoly okolo byly pokryté použitým nádobím... prostě bordel.

To ale nebylo nic proti tomu, co zažili naši cyklisté, kterým v restauraci nejprve přijali objednávku, ale pak přišli nějací němečtí hosté a naši byli z hospody vyprovozeni bez oběda s tím, že za 20 minut zavírají. Nenechali jsme si ale kazit náladu ničím, protože mezitím jsme se díky Michalovu cestovnímu kompu dozvěděli, že pravicové strany v součtu nekompromisně zvítězily ve volbách. Sešli jsme se ještě všichni v Jílovém a Michal, než odjel domů, stáhl nejnovější zprávy. Hurá – přestože ČSSD měla nejvíc

hlasů, bylo jich málo na sestavení vlády a Paroubek odstoupil! Do druhého dne odstoupili další tři předsedové neúspěšných stran.

Tomáš K., který se angažuje v TOP 09 byl veselý a vítězný. Všichni ale byli dost ze sportu unaveni a do půlnoci byli v posteli.

Zato jsme ráno čiperně vstali a ještě jednou u kávy probrali vítězství pravice. Ježci odjeli, Rodáci, Jaromír a Sysel pomohli odnést Tomášovi skříň z půdy do garáže. Helenka, Adámek v kočárku, Katka a já jsme zašli tradičně na hřbitov.

Pak jsme se my, Rodáci a Jaromír s Katkou rozloučili a jeli se ještě podívat do soutěsek ve Hřensku. Dost mě ale dostalo, že jedna plavba stála 70 Kč. Bylo chladněji než v sobotu a před půl třetí jsme se všichni v Hřensku rozloučili a rozjeli se do domovů. My ještě s Mirkem na hřbitov ve Žlebu.

54. ORLÍK

18.-20. června 2010

Jaromír, Klárka-Pavel-Matoušek, Martinka-Lukáš, Jiřinka-Petr-Rozárka, Vlastík, Eva-Mirek, Kacenska-Aleš-Kájina, Vilém, Martas (Pá-So), Ivan (So-Ne), Helenka-Tomáš-Adámek (So-Ne), Michal (Pá-So ráno), Gyver (Pá-So ráno), Jitka-Martin (Pá 6 hodin)

Držitelé klícu: Filip+Tonicka, Jirka a jejich přátelé Pavel a Aleš

Již dopředu bylo jasné, že tentokrát se sejdeme jen v mírném počtu, protože do Cech přijela Metalica, na kterou jel Jakub a Ota, z Orlíku pak v sobotu i Marťas a u Eliášů se konala rodinná oslava 60. narozenin Fóti. A navíc Jarouškovi nikdo nechtěl vyměnit noční (měl seriál tří), tím se nedostavila ani Iveta se Sofií Ninou. Proste pech termín.

Martin s Jitkou původně plánovali, že pobudou, jak je jejich zvykem, přes páteční noc a ráno odjedou, ale dostavili se v pátek v podvečer a už po desáté odjeli domu. Počasí bylo hlášeno špatné, takže Helenka a Tomáš, kteří sebou vzali desetiletého vnuka Adama, radši přijeli až v sobotu, aby se nenachladil. Tolik výčet nepříznivých okolností. Tech příznivých ale bylo víc.

Když jsme se dostavili do tábora, byli tam už Bohatovi a Klárka makala na úklidu kuchyně s Jirkou. Brzy vypadala kuchyně tak jak má a my se vesele bavili.

V pátek dopoledne jsme uvarily gulášovou polévku a zadelali na chodské koláče. Bylo jich 8 a moc se povedly.

Pět z nich bylo zkonsumováno už v pátek večer, když přijeli ostatní.

Přes den naštěstí bylo počasí slunné, takže si přítomné děti mohly hrát na pískovišti, které Filip pro svou dcerku vytvořil přímo před jídelnou.

Vlastík byl po poslední operaci oka, tak se mu špatně dívalo, ale ukázal nám fotky své chaty v zime, kdy mu sníh proboril kus střechy u přístřešku a fotky vnucky Sofinky. Bratři Eliášové přijeli na motorce a skútru, což bylo zcela netradiční. Měli štěstí, že

nepršelo ani při jejich odjezdu v sobotu dopoledne.

Děšť přivezli až Helenka s Tomášem, kteří se dostavili chvíli před obědem. Adam nemel žádného vekove blízkého druha, proto mu prarodiče dělali po většinu dne společnost - usnuli v boudičce všichni tři. Kluk se rozzářil až večer, když dorazil Ivan a mel sebou pocitac.

Filip nás požádal, abychom mu postavili nějaké stany. Slunko naštěstí celé odpoledne svítilo, a proto se to zdarilo. Filip mel radost.

Večer jsme si udelali ohen, opekli nějaké buřtíky a Tomáš s Alešem zahráli na kytary.

Rozárka se rozhodla zapadnout do kolektivu a k nelibosti rodicu šla spát až o pulnoci. Sysel šel pod vodu a byl úspěšný. Prinesl dva okouny a 61 cm dlouhého candáta.

Díky obetavosti Viléma, který ho nejen jistil z lodky, ale ryby také ocistil, je mohl Jirka usmažit a všichni, kteří ryby milují si pochutnali.

dokoncoval poslední přípravy na tábor

Noc byla studená, teplota klesla na 14 °C a když jsme se ráno probudili, byla úplně stejná zima. Netradicne jsme odjeli už mezi jednou a druhou hodinou a těšili se na teplo domova.

Aleš s Kacenkou si od Filipa koupili zbylé dlaždice a dlažbu do koupelny. My vezli domu do Zbraslavi Filipovu Tonicku, protože ten už zůstal a

55. ORLÍK

10.-12. září 2010

Jaromír-Katka-Hanka, Klárka-Pavel-Matoušek (So pres den), Jaroušek-Iveta-Sofie Nina (Ct-Ne), Michal, Gyver-Míša (So-Ne) – Iveta-Matej (So pres den), Franta, Ivan, Jakub – Petra – Lukášek, Martinka-Lukáš (Pá-So), Martin (Pá-So), Ota-Lenka (So-Ne), Tomáš K., Martin P., Jirinka-Petr-Rozárka, Vlastík, Eva-Mirek (Ct-Ne), Vilém, Martas (So-Ne), Tomáš R.-David (So-Ne), Hosté: Tomáš od Ivety
Držitelé klícu: Jirka

Termín, který nám na jaře Filip přidělil se nám zdál příliš pozdní, stáli jsme spíš o začátek září, ale ukázalo se, že příroda je nám víc než nakloněná. O víkendu 3.-5.září byly ale v noci teploty -1°C (!), takže pevecký sbor Dopravních podniku, který nám termín „vyfouknul“ mrznul a jeho členové spali po šesti v chatkách, aby se zahráli, zatímco nám (pominu-li krátký déšť v pátek odpoledne) svítilo slunko a teploty se přes den držely na příjemných 20°C a v noci pod 13° neklesly. To bylo dobře, protože s námi byli také malé děti a mohly si celé dny hrát venku.

Ve čtvrtek jsme se já a Mirek (díky zásahu Martina J., který zarídil, aby neměl Jirka služby), sešli po páté hodině a vyjeli přes zastávku ve Zbraslavi směr tábor. Zastávka byla nutná, protože Filip byl s rodinou na Šumavě na dovolené a museli jsme u něj doma vyzvednout klíče. Trochu jsme se zdrželi, takže Jaroušek s Ivetou a Sofií Ninou zatím cekali před

bránou. První večer byl komorní, navštívil nás Jindřich, přítel držitelů klícu, který už s námi nekolikrát kalil.

V pátek jsme původně plánovali výlet do Solenice na houby, ale nějak to nevyšlo, tak jsme jen připravili hovězí polévku na večer a těšili se z krásného dne. Při dokončování polévky už asistovala Masta s Lukášem, Jiřinka, Petr, Rozárka a Vilém. Sofie Nina se na Rozárku od rána těšila a ukázalo se že oprávněně. Obe devcátka si Orlik patřičně „užila“ a byla slyšet všude.

Pomalu se sjeli i ostatní, na pátek hlášení, účastníci, včetně Martina J. a Františka, čímž nabyla přítomnost starcu na prevaze. Staríci se v družné

debate prochlastali až k Tomášově hudební produkci. Protože za lvetou C. přijel hudebně zdatný kamarád Tomáš, který Tomáše posílil, pěkně jsme se rozjeli. Vecírek trval tradicne do ranních hodin, kdy začali vstávat notorictí nespavci. Zacinala slunná sobota.

Filip pro nás opět připravil nějaké práce, na horním platu potreboval zaházet nějakou díru, poskládat konstrukce, opravit schudky k ohništi, atd. atd., abychom se nenudili. Vše jsme ale zvládli. Před polednem přijeli Bohati s Matouškem, kteří mají nějaké rodinné starosti a

museli večer zas domu, posléze také kompletní Gyverova rodina, ale Iveta také zvecera s Matějem odjeli, neb ten byl po ošklivé (již čtvrté) angíny, a protože se celá rodina chystala na Elbu, nechteli, aby se klucíkovi nemoc vrátila, kdyby spal v chladné chatce.

Poobedvali jsme uzené s bramborovými knedlíky, špenátem a zelím a během odpoledne si užili krásného dne. František se dokonce i potápel, omladina si vyjela na lodkách, otužilci si zaplavali.

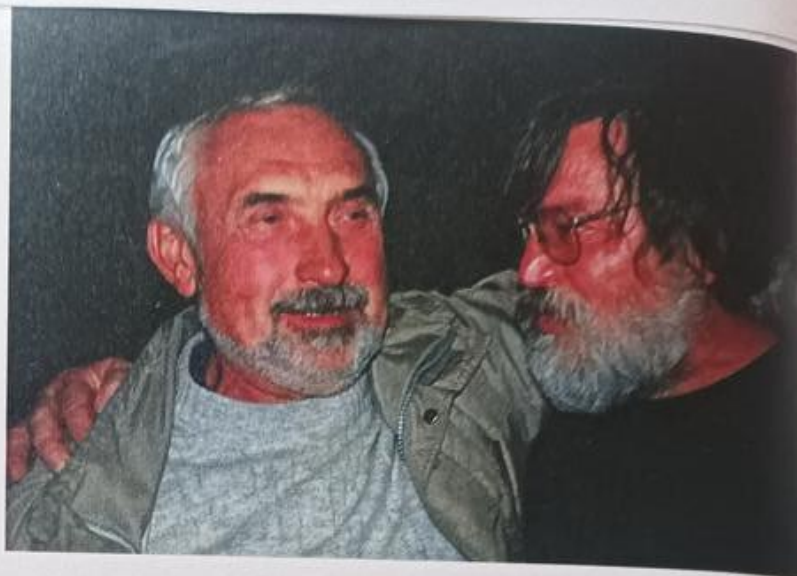
K

K večeri jsme si přichystali kuřecí rarášky, které obětavě v malé fritéze připravila Katka B. s bramborovou kaší a kromě toho se na ráno, k velké radosti dětí, pekly tvarohové a makové buchty. Nekteré se sice trochu potrhaly, ale chutnaly všem, náplň pak hlavně přítomným malým holcickám.

Pricházel večer, odjížděli Bohatovi, pak i Iveta a nám nezbylo nic jiného než se zase pekne veselit, aby nám nebylo chladno. Trináct stupnu sice nebylo tak málo, ale chlad to byl. Nenechali jsme nic náhode a setrvali jsme do rána.

V nedeli dopoledne se ještě musel odnést můstek z mola. Úklid mustku patří k nejméne oblíbeným cinnostem na Orlíku. A protože nekterí účastníci již brzy z rána odjeli (Michal, Tomáš K., Martin P., Ota s Lenkou), bylo trochu oslabené osazenstvo. Zvlášť nepříjemné plováky musel nakonec odnést Martas sám, protože se do nich nikomu nechtelo. Gyver s Tomášem R. šli pod vodu.

Jirka k obedu zbylým přítomným uvaril bramboracku (houby celkem rostly), dojedli jsme zbytky z minulého dne a postupne se rozjeli do svých domovu. Predbežne jsme se dohodli na sobotu 18.12., že bychom zajeli na tradiční vánoční umístění stromku pod molo. Pricházel podzim a vánoce se nám už nejevily jako zase tak moc vzdálené.

22.-24.10. Tomášova "60"

Uprostřed stárnoucích kamarádů, v domě Helenčina dětství, oslavil Tomáš své šedesátiny.
Kamarády pohostil kančí kýtou a šípkovou omáčkou a brazilským

národním nápojem,
Hodně zdraví a ještě mnoho dalších let!

Vánoční Orlík 18.12.2011

Gyver-Iveta-Matěj, Tomáš Rod, Jaromír-Katka-Hanka, Michal-Markétka-Marek, Sysel-Eva, Petr-Jiřka-Rozárka, Jana Peřinová, Jakub-Petra

Sníh asi 10 cm, ale cesta protažená

V táboře se zdržoval držitel klíčů Filip s angínou, Jirka, Aleš a kuchař Lukáš (všichni ostříhaní dohola). Kuchyň jsme v první chvíli ani nepoznali, protože v ní Jirka přespával.

Děti objevili i pod vrstvou sněhu pískoviště.

Do vody šli Sysel a Gyver – ten ale plaval i se stromkem někam úplně jinam. Svítlo slunce, ale bylo -2 °C.

Kromě tradičních lodiček se svíčkami, vypustil Tomáš Rod i „balón přátelství“. Svíčky v lodičkách zdravě planuly, ale balón se zachytil se ve větvích akátu, kde shořel.

Vzhledem k Filipově angíně jsme již
v půl druhé odjeli na tradiční večeri
do Dobříše, ale již po 16 hodině jsme
všichni pokračovali domů.

Opravdu musíš
sníst mě?

pour féliciter

2011

Zimní a jarní události:

1.1. 2011 Tradiční novoroční plavání:

29.1.2011 Syslí „112“ v Jinonicích – tradiční pitná akce

► 13. a 27. 3. 2011 – Michal a Jakub už 35! ◀

► 17.4. 2011 Petr 33 ◀

Čekají se miminka: Lenka a Ota (holčička), Petra a Jakub (holčička), Klárka a Pavel (zatím ?), Maša a Lukáš (zatím ?)

From: Eva Sýkorová

To: Cardillo Iveta ; Bican Jaromír ; Bicanová Hanka ; Bicanová Katka c ; Bohata Pavel ; Crkal Jarda ; Crkal Jarda z ; Eliáš Michal ; Eliáš Petr Mc ; Eliášová Iveta ; Eliášová Markéta ; Hasa Ivan z ; Chroust Franta ; Chuchlík Aleš s ; Chuchlíková-Portová Katka ; Ježek Jakub ; Ježek Lukáš ; Ježek Martin ; Ježková Jitka ; Ježková Maša ; Ježková Petra z ; Kemmler Tomáš ing. ; Kemmlerová Helena ; Machytková Katka ; Mařík Jiří ; Mařík Tomáš diver ; Polák Martin ; Rod Tomáš ; Slaviček Vilém z ; Sýkora Martin ; Sýkora Mirek ; Sýkora Petr c ; Sýkorová Jiřina ; Tichý Vlastík

Sent: Sunday, March 27, 2011 7:33 PM

Subject: 56. ORLÍK, Cyklistické soustředění v Jílovém a něco navíc

Ciao kamarádi,

konečně přichází jaro a s ním klubové akce, které je dobré si zapsat do kalendáře. Tak tedy:

56. ORLÍK proběhne ve dnech 17.-19. června 2011.

Pro letošní rok to bude s největší pravděpodobností Orlík jediný, protože Filip začne hned po táboře s přestavbou kuchyně.

Doufám proto, že se sejdem v hojném počtu a patřičně si to užijeme.

20.-22. května pořádají Helenka a Tomáš již tradiční cyklistický víkend v Jílovém. Trasa výletu bude teprve upřesněna, ale určitě plně uspokojí náročné bikery.

Protože vás všechny znám, znovu termíny připomenu měsíc před jejich konáním - pak už se ale musíte hlásit, abychom vše dobře zorganizovali :-).

Akce na Syslí vechtrovně:

15. dubna pátek - Petr 33 let: setkání nejen večerní, ale i odpolední (cca od 15 hod.), tedy s dětmi jakéhokoli věku.

30. dubna sobota - Čarodějnice 2011, též již od odpoledne.

Hezké jarní dny přeje Eva

► Cyklistický výlet v Jílovém u Děčína se pro nezájem nekonal. ◀

56. ORLÍK

17. – 19.6.2011

Jaromír – Katka, Franta, Aleš-Kačenka-Karolínka, Martas
s Kristýnou (ta jen do So poledne), Eva-Sysel, Petr-Jiřinka-
Rozárka, Vlasta

Krátké pobyty:

Fóta (asi půl hodiny)

Iveta s Matějem a Lenka v očekávání Lindy (So 6 hodin)

manžel Jirka a syni Lucie (5 hodin)

Hosté: Vilém, Lucie, Šaman a Šamanka od Vlasty

V táboře: Filip, Jirka a 6 praktikantů, kteří přijeli stavět stany

Jakub s rodinou se pro tentokrát rozhodli, že na jarní Orlík nepojedou, Gyver tvořil základy rodinného domu a Michal s Markétkou a Markem byli na zahraniční dovolené. Protože tam nebyli, nedostavil se ani Tomáš Rod, ani Lukáš (Maša v očekávání), což je pochopitelné.

My ostatní, kteří jsme se sešli, jsme si ale užili snad víc než jindy, protože, i když měl Filip pro nás připravenou práci, v sobotu odpoledne poprchávalo, a proto jsme nemohli nic dělat, jen se radovat ze své přítomnosti.

Vlasta sebou vzal své přátele, starší manželský pár, který s chutí a dobře hrál na kytary a zpíval, a tak se k nim přidal i Tomáš a večírky byly plné hudby a zábavy.

Letos se rozhodl ponořit i Franta, do vody šel Aleš i Petr, a tak Sysel nebyl pod hladinou osamocený. Protože měl rybářské štěstí, obohatila náš jídelníček Filipem vyuzená štika a solidní upečený candát.

V sobotu v poledne se za námi přijela podívat Iveta s Matějem a Lenkou, která do měsíce očekávala narození dcerky. Zdržely se do večera a vypadaly, že se jim domů nechce. Odvezly si alespoň balíček s chodskými koláči, které se nám opět povedly.

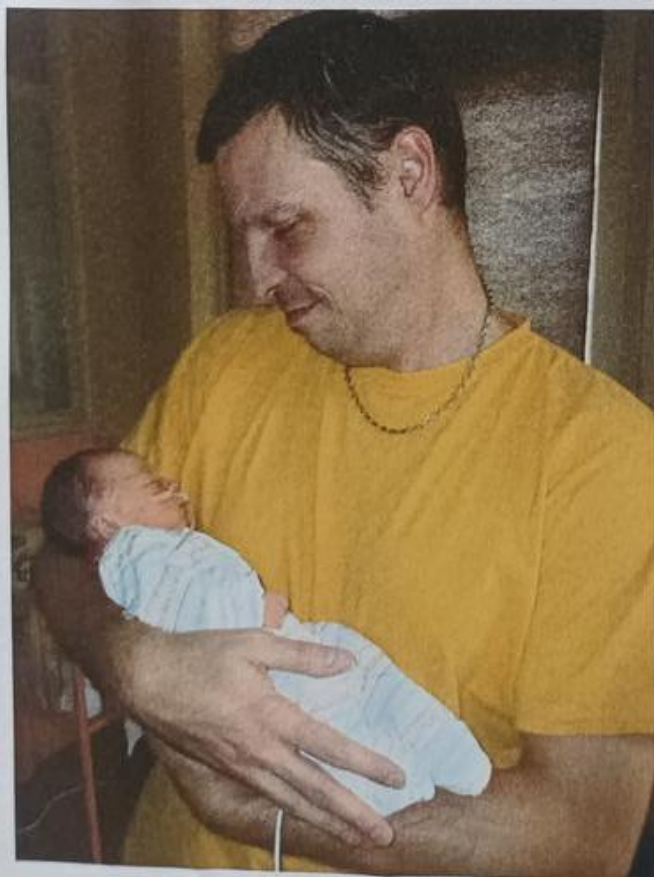
Odpoledne bylo sice, co na počasí, opravdu trochu nevlídné, ale nijak jsme se nenechali otrávit. Přítomné dvě holčičky (Karolínka a Rozárka) nezlobily, kocovina nás na rozdíl od místních netrápila, a proto jsme se povečeřeli kuřecí špízy se šťouchanými bramborami a zase pustili do zábavy. Dá se říct, že i když nás mnoho na tomto setkání nebylo, velmi se vydařilo.

LÉTO A PODZIM

27.7. 2011 Linda Kárníková

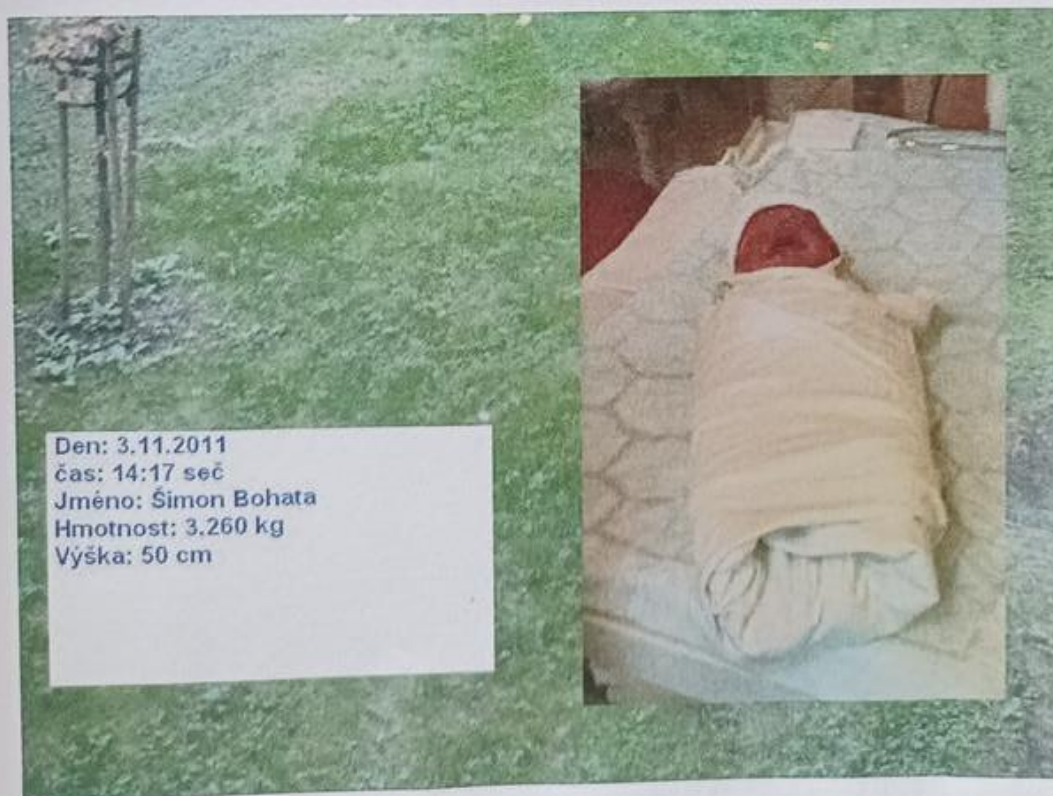
7. 10. 2011 Dominik Ježek 2480/48

20. 10. 2011 Ela Ježková 3820/51

3. 11. 2011 Šimon Bohata 3260/50

Den: 3.11.2011
čas: 14:17 seč
Jméno: Šimon Bohata
Hmotnost: 3.260 kg
Výška: 50 cm

... a já měl život tolik rád.

S bolestí v srdci oznamujeme všem,
že nás opustil náš drahý a milovaný

pan

Jaroslav Crkal

Zemřel nečekaně a bez rozloučení v sobotu 12. listopadu 2011
ve věku nedožitých 62 let.

S naším drahým zesnulým se rozloučíme v úterý 22. listopadu 2011 v 8.40 hod.
v Malé obřadní síni krematoria v Praze Strašnicích.

Jménem rodiny:

Iveta a Jean

dcera s manželem

Sofinka

vnučka

Dana

sestra s rodinou

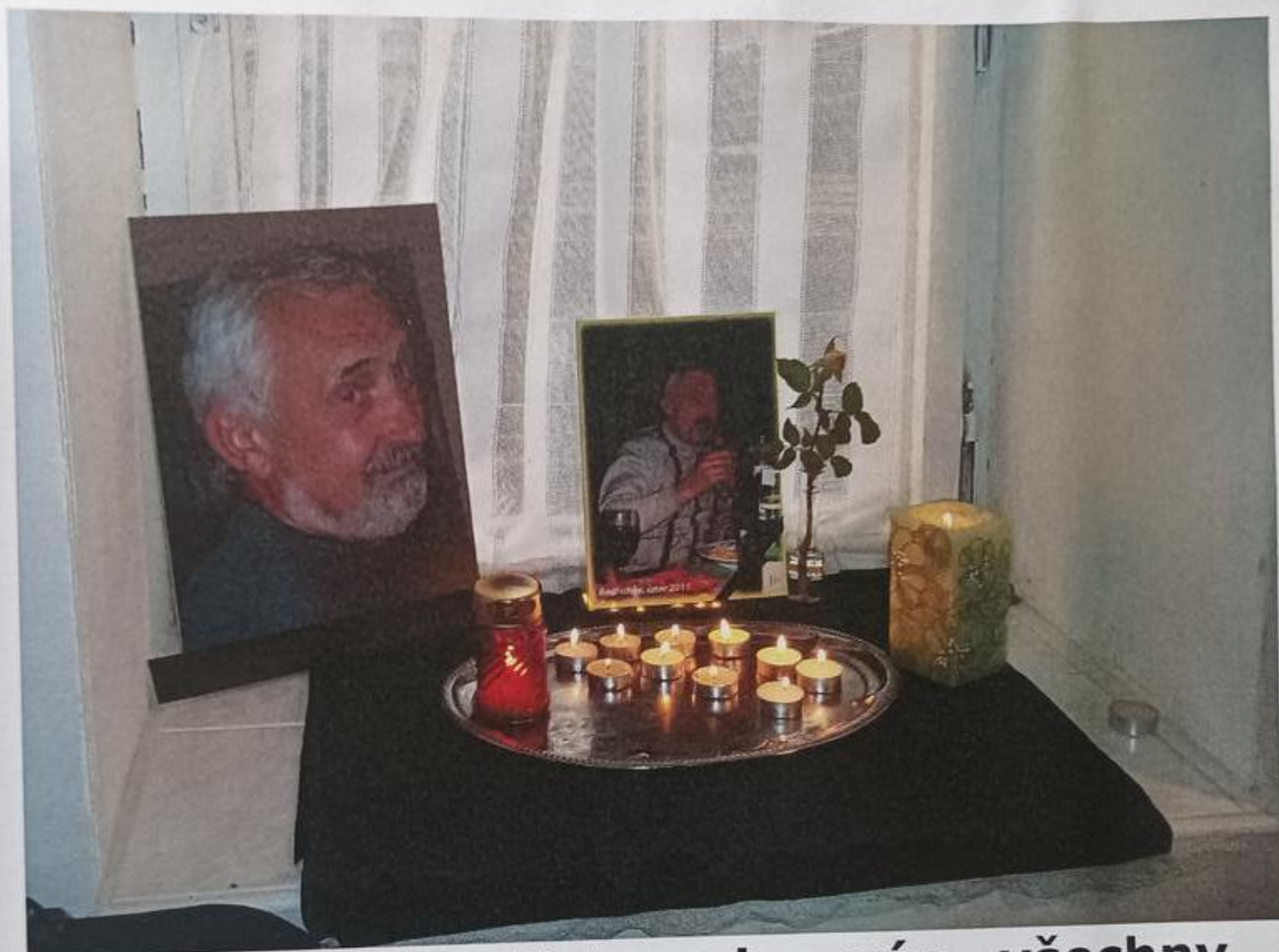
Majda

partnerka

Eva

sestra s rodinou

Děkujeme za tichou vzpomínku.

V sobotu 12. listopadu nás všechny poprvé v životě zarmoutil Jaroušek Crkal. Jeho přátelské srdíčko ho zradilo.

O týden později jsme se s ním na vechtrovně rozloučili tak, jak by si určitě přál, s rumem v ruce a do úplného zničení.

22. 11. jsme se všichni sešli ve strašnické obřadní síni. Když dozněla jeho zamilovaná písnička „Sbohem lásko“, věděli jsme, že ačkoli už s námi nikdy nebude na Orlíku, nevyrazí si na kole nebo na lyže, pořád si ho budeme připomínat. Opravdový přítel, jakým Jarda byl, s námi bude pořád.

18.12.2011

VÁNOČNÍ ORLÍK

Jaromír, Franta, Pavel s Matoušem, Michal-Markétka, Tomáš R., Petr-Jiřinka-Rozárka, Sysel-Eva

Letos se zima projevuje velmi vlídně. Sníh se nám vyhýbá, teplota vzduchu pod nulu nepadá. Ani při naší tradiční vánoční akci na Orlíku tomu nebylo jinak. Teplota vzduchu byla 5°C, a protože měli Filip s Jirkou oplachtovanou jídelnu, nebyla nám u stolu zima.

Rozložili jsme lahůdky a začali ochutnávat, Petr si vzal žebřík a natrhal jmelí, Jaromír nazdobil stromek a v jednu hodinu šli Sysel s Frantou do vody. Nějak se tam pod hladinou podivně naháněli, zima jim ale určitě nebyla, protože voda měla krásných 8 °C. Kromě připevnění stromku, měli smutnou povinnost, připevnit ke stolu Jarouškovu fotografii, kterou Michal zalaminoval.

Vítr bohužel zhasínal plamínky svíček v ořechových lodičkách, a proto jsme je, jako v podobných větrných letech, nechali vyhořet u skalky na břehu.

**Děti se bavily prskavkami,
dospělí rachejtlemi.**

Po návratu nahoru brzy odjel Tomáš i Michal s Markétkou, taky Pavel pospíchal domů ke Klárce a miminkovi Šimonovi, a tak jsme se nakonec s Filipem a Jirkou, kteří celou dobu v kuchyni slepovali cukroví, rozloučili jen my staříci (Jaromír, Franta, Sysel, já) a Petr s rodinou.

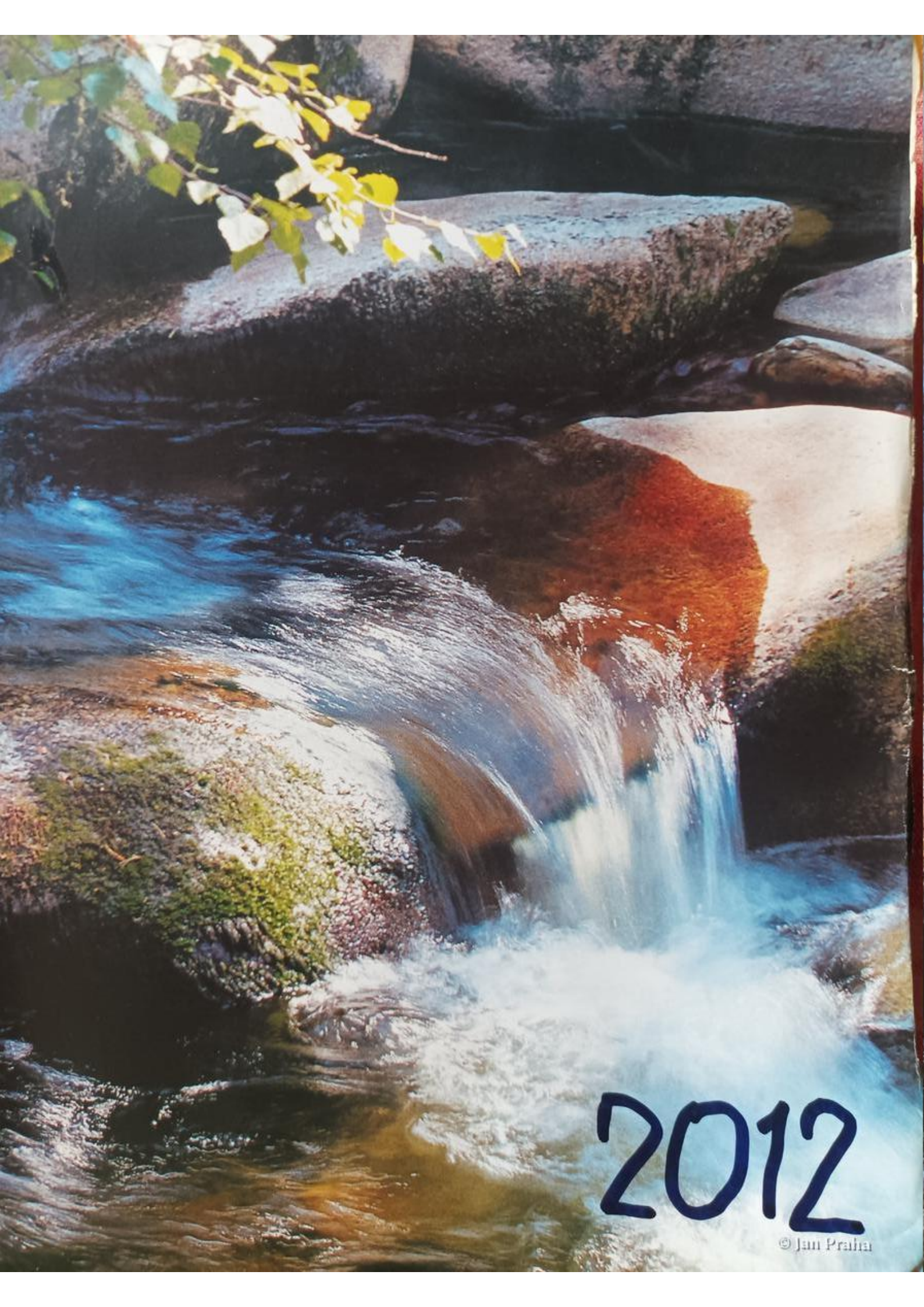

Pohodové vánoce a šťastný nový rok 2012!

Silvestr u Vlasty

Vlasta a Maruš, Jitka a Martin, Eva a Sysel, Bekovi – Šaman a Šamanka; Jaromír, který s námi měl slavit, dostal nějakou nepříjemnou chorobu a místo prolévání hrdla, kloktal a potil se

2012

© Jan Praha

Zimní a jarní události:

1.1. 2012 Tradiční novoroční plavání:

Protože Jaromír stále marodil a Gyver s Jakubem, ačkoli slibovali účast, přehnali oslavy vítání Nového roku, reprezentoval na Střeleckém ostrově pouze osamocený Sysel podporován rodinou a přáteli.

SYSLI: 114

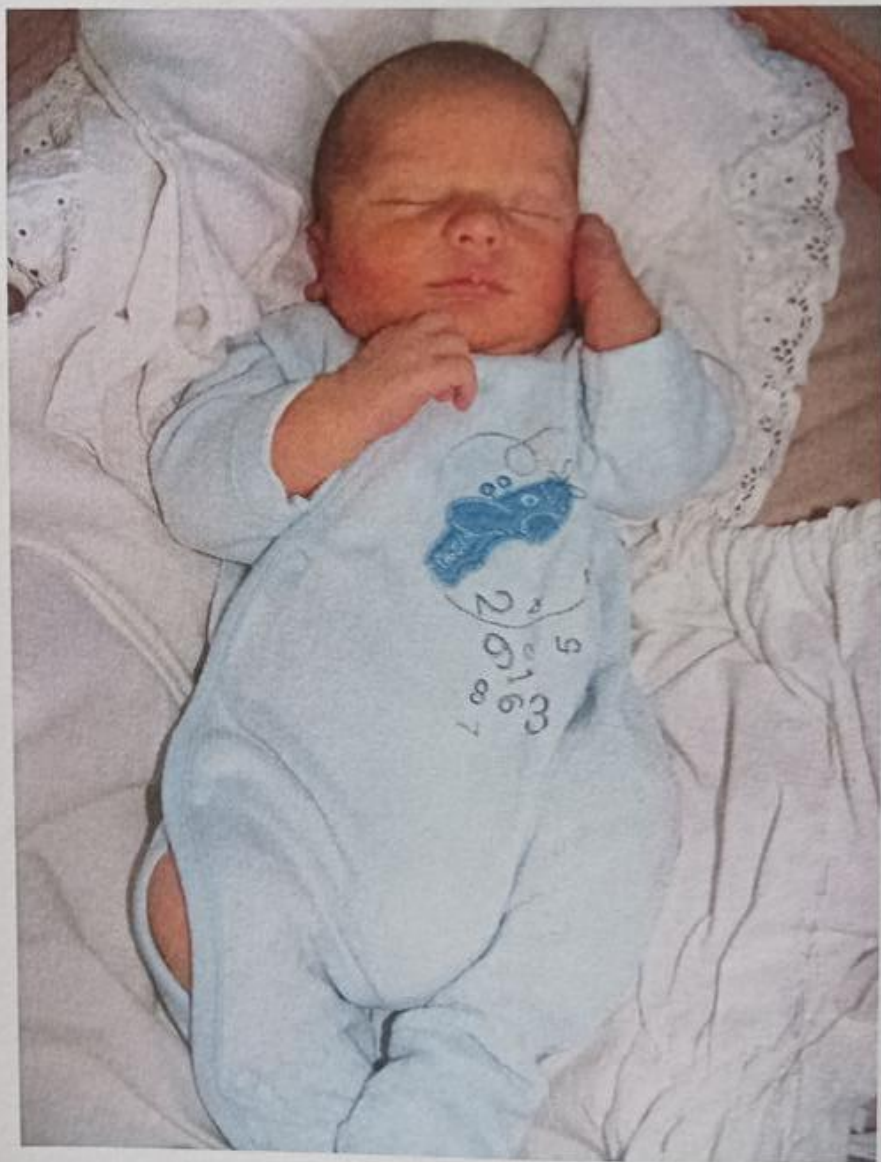
Oslavy 4. února 2012

Pravidelné přátelské zimní setkání při příležitosti Syslích narozenin se vydařilo, jako vždy. Zejména přítomné děti (vyjma miminka Šimona Bohaty, kterého množství lidí zneklidňovalo) si to patřičně užily.

19.4.2012 15 hod 3570g/51 cm
VENDELÍN SÝKORA

Měkne mozek a ještě cosi,
začne v parku krmit kopy.
K zemi míří nejen vlásy,
kdepak jste, mé mladé lásky?

7.4.2012 se v plné síle a ve zdraví dožil Gyver čtyřicítka.

BUJAROU OSLAVU USPOŘÁDAL O MĚSÍC
POZDĚJI 6.5. A V DALŠÍCH DNECH NA
SVÝCH POZEMCÍCH.

NECHYBĚLY NA NÍ RŮZNÉ LAHŮDKY,
GRILOVANÁ KRŮTA, OHŇOSTROJ, BOUŘKA,
POŽÁR A JINÉ ZÁBAVNÉ VĚCI.

Tak hodně zdraví do dalších let!

57. ORLÍK

15.-17.6.2012

Jaromír – Katka, Michal – Marek, Gyver – Iveta – Matěj (Pá-So večer), Jakub – Petra – Lukášek (Pá-So ráno), Tomáš – Helenka (So-Ne), Martin P. – Verča, Sysel – Eva, Petr – Jiřinka – Rozárka – Venda, Marťas (So-Ne), Vlasta, Vilém (So-Ne)
Návštěvy: Lucie (+ Jirka s dětmi So 4 hodiny), Hanka a Láďa, Latex a Jana

V neděli v poledne na necelé 2 hodiny Ivan.

Do pořádání dalších Orlíků se mi po Jarouškově odchodu vůbec nechtělo. Nějak jsem si nedovedla představit, že tam budeme už napořád bez něj. Iveta se nás ale hned po pohřbu ptala, kdy se bude konat jarní Orlík, a tak jsme se s Filipem zase dohodli.

Díky Hance a Láďovi, kteří zas přijeli s Vlastíkem, jsme měli hned v pátek večer dostatek zpěvánků a hraní na kytary.

Už od narození posledních miminek bylo jasné, že se už jen velmi těžko sejdem jako za starých časů. Tentokrát chyběli Bohatovi (Šimonovi je 7 měsíců) i Lukáš s Mastou a dětmi (Dominikovi je 8 měsíců). Petra nechala Elu (7,5 měsíce) na hlídání babičce a přijela s Jakubem a Lukáškem alespoň na páteční noc. Zato Jiřinka přijela i s osminedělním Vendou a zvládla pobyt v táboře dokonale.

Chyběl nám František, kterému v květnu diagnostikovali ošklivou nemoc a byl v přípravách na operaci a v sobotu odjeli i Iveta, Gyver a Matěj, protože stavba jejich „garáže“ se chýlila ke konci a bylo potřeba pracovat. No ale v poledne zas přijeli Tomáš s Helenkou a Lucie s rodinou, kterou po pár hodinách poslala domů a jako loni zůstala s námi přes noc. Spolek doplnil Vilém a Martas, což bylo dobře, protože Filip potřeboval postavit nějaké stany a jako vždy, k práci jsou ochotní jen někteří, jiní se přijeli pobavit.

Den byl jako vymalovaný, a tak se šlo stavět až v pozdním odpoledni. Mezitím se Sysel (bez plné výstroje) s Vlastou trochu plácali v přehradě.

Večer byl ve znamení fotbalu. Televize přenášela mistrovství světa a Filip zápas našich borců (prohráli) přenášel na plátno v zadní části jídelny. Dokud se nedohrálo, kytary mlčely.

Protože přijel Tomáš, brnkal s Bekovými a většina písniček byla z jeho repertoáru. Filip a Jirka seděli převážnou část večera vzadu za kuchyní se svými kamarády. O rozruch se starala jeho kamarádka Petra, značně nevyrovnaná a hlučná holka, která později protelefonovala dlouhé hodiny, až si pro ni v neděli dopoledne přijel její přítel. Nikdo toho nelitoval a Filipovi se evidentně ulevilo. Večer spřátelil s Katkou a Lucií a bavil se dobře.

Počasí se nám vydařilo i v neděli, asi se za nás tam někde nahoře Jaroušek přimluvil.

58. ORLÍK

7.-9.9.2012

Jaromír – Katka, Iveta-Sofie Nina, Aleš-Kačenka-Karolínka (So/Ne), Sysel – Eva, Petr – Jiřinka – Rozárka – Venda, Vlasta, Vilém-Míša, Ivan (So ve/Ne)
Návštěvy: Lucie, Hanka a Láďa

Podzimní Orlík, v čistě komorní sestavě, vypadal spíše jako letní. Sluníčko začalo hrát v sobotu během dne, to ale ještě trochu foukal vítr a v neděli bylo v jídelně 25 °C a na sluníčku určitě 30.

Všichni až na Chuchlíky a Ivana jsme se sjeli do 7 hodin. V táboře na nás čekal Jirka a Aleš s dcerkou Barunkou. Filip byl na nějaké rodinné oslavě, takže nemohl přijet. Jirka nás uvítal velmi chutnou polévkou. Bylo jí tolik, že jsem myslela, že jí nemůžeme nikdy dojíst, ale už v sobotu po poledni zbývalo jen trochu pro holčičky.

Sysel a Petr se hned nasoukali do neoprénů, tentokrát Jaromír vezl benzínový kompresor, a vydali se do vody. Vilém nadšeně připravil kanoe na úlovky a vyvezl Míšu na přehradu. Nebyla to sice velká sláva, ale nějaké ty rybky se nachytaly a v sobotu večer zpestřily jídelníček.

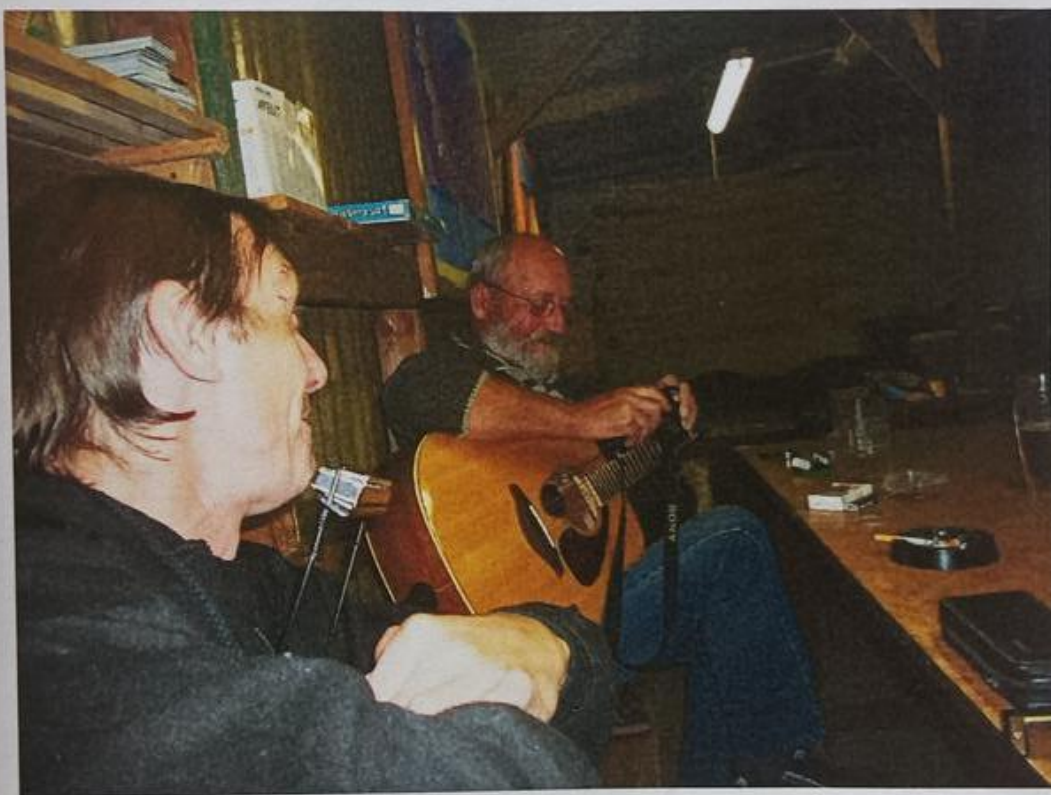
My ostatní se zatím dobře bavili, měli jsme radost, že přijela Iveta s dcerkou, tak jsme my holky, dlouho hlučely, protože jsme si měly co povídat. Zatím Bekovi a Vlastík celý večer preludovali. Najednou tu bylo půl třetí, tři, půl čtvrté. Radši jsem šla spát, abych druhý den o něco nepřišla, kdybych vyspávala.

Ráno bylo sluníčkové, Jirka k obědu uvařil vepřový guláš s knedlíkem a dorazili Chuchlíci. K Sofii Nině a Rozárce přibyla Karolínka a holčiček byl rázem plný tábor.

Navečer šel Sysel zasvětit Míšu do tajů potápění. Předcházelo tomu dlouhé hledání kalhot, do kterých by se

navlékla, protože je velmi hubená. Naštěstí měl Aleš sebou ty, které před lety nosil vyzáblý Tomáš Mařík, a děvče mohlo pod hladinu. Podle všeho se jí to líbilo. Sysel ji vzal až do 5 metrů. Všichni jsme ji na molo doprovodili a Petr pak vyvezl holčičky na loďce.

Protože se pak Sysel ještě potápěl sám, šli Petr s Alešem pod vodu dost pozdě. Podle všeho se jim tam ale líbilo, protože tam byli dost dlouho. My zatím snědli pečená kuřata s bramborem a začali pozpěvovat s Bekovými a Vlastíkem. Zrovna přijel i Ivan, a přestože se nejdříve snažil sledovat fotbal v televizi, nakonec si zazpíval s námi.

Z večera Vilém s Jaromírem rozdělali oheň, aby si holky mohly opéci buřtíka, tak se u něj Katka s Luckou usadily. Několikrát jsem tam za nimi zašla a musím přiznat, že proti 17 °C, které byly v jídelně, bylo u ohníčku příjemné teplo.

Když šel spát Aleš, přišel mezi nás Jirka, tak jsme si hned dohodli vánoční ponor na sobotu 22. prosince. Otázku jarního Orlíku jsme nechali otevřenou, protože dohromady lidi na stavbu nedáme, a tak bychom radši přijeli na začátku června, kdy se pozitivně tábor nestaví. Jirka prozradil, že měli se stavbou problém, protože přijeli jen 4 praktikanti a nestihli ani postavit stany pro vedoucí. Ti si je pak se skřípěním zubů

stavěli sami. Možná to budou řešit dodavatelsky, a pak bychom mohli přijet bez závazku.

Ráno jsem zaspala. V půl sedmé se mi zdálo brzy na vstávání, tak jsem znovu usnula a vstala až v 11. To už byli připraveni k odjezdu Bekovi i Vlasta, tak jsem rychle, aniž bych si stihla vyčistit zuby, začala vybírat peníze.

Po

jejich odjezdu ale už byla pohoda, dojedli jsme guláš od soboty, opekli si bedly na sádle a pomalu poklidili. Petr se pokusil opravit za asistence místního Aleše a Jaromíra toledo, se kterým přijel jen na baterku, ale nezdařilo se to. Zpět jel stejným způsobem.

Jirka původně chtěl odjet ve 4, ale pak řekl, že pojede později. Protože bylo moc hezky, vyprázdnilí jsme tábor až okolo páté. A protože bylo opravdu nádherně, silnice byly ještě prázdné a v Praze jsme byli za hodinu.

29. listopadu 2012 oslavil Jaromír své šedesátiny.

16. prosince 2012 se dožil Tomáš Rod své první čtyřicítky.

Slyšte tyto noviny!!!
I když je to nemilé
úřady jsou pravdivé!

Je to právě 40 let, co z krčské porodnice poprvé spatřili tenhle svět.

Alunka a Tomík slaví kulatiny dne 14.12.2012
v restauraci u Holanů od 17:00h.

Zveme Vás na oslavu našich 40-tých narozenin

Snad ještě víš jak se na narozeninách paří.
© hudbu se postará nelepší kapela TEMPO BAND.

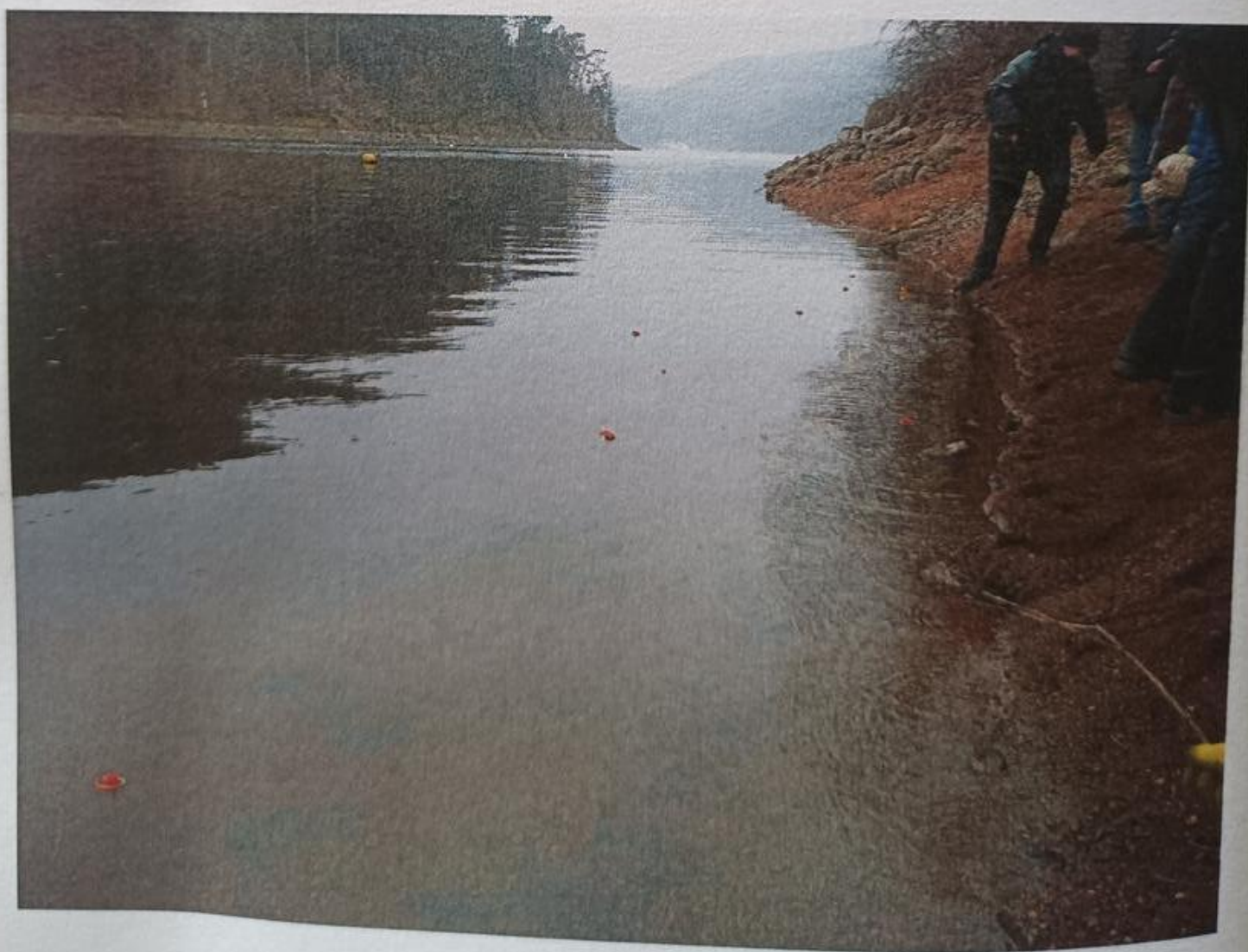
**19. prosince 2012 se narodil
PETR CHUHLÍK 2710 g/47 cm**

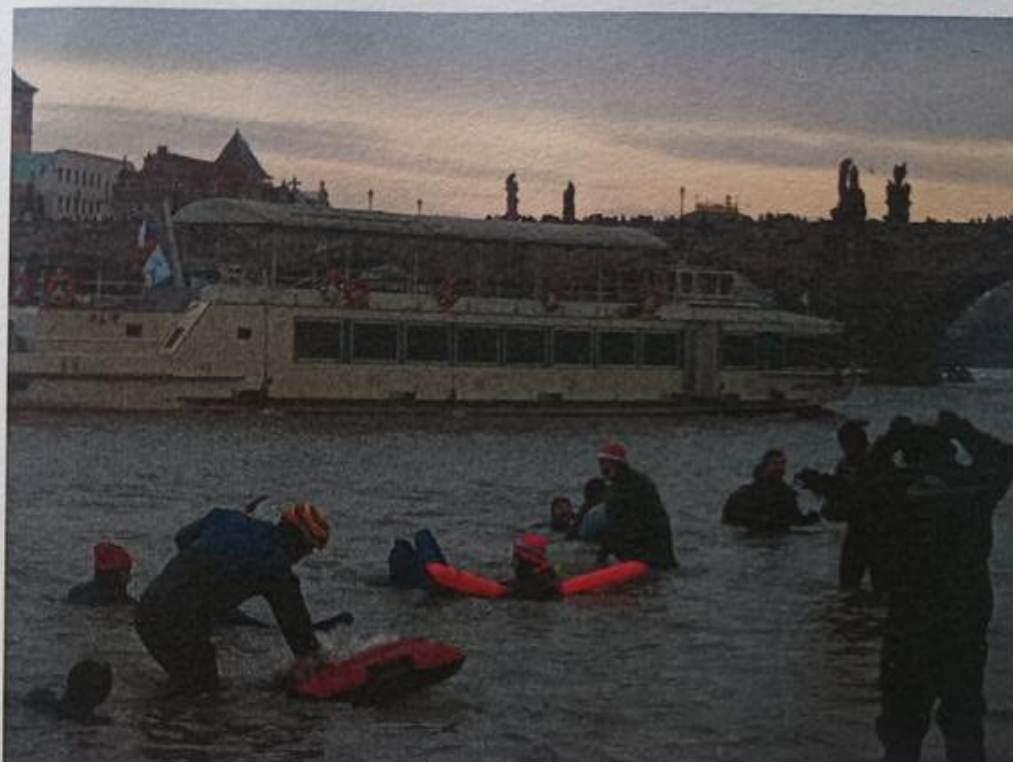
22. prosince 2012

VÁNOČNÍ ORLÍK

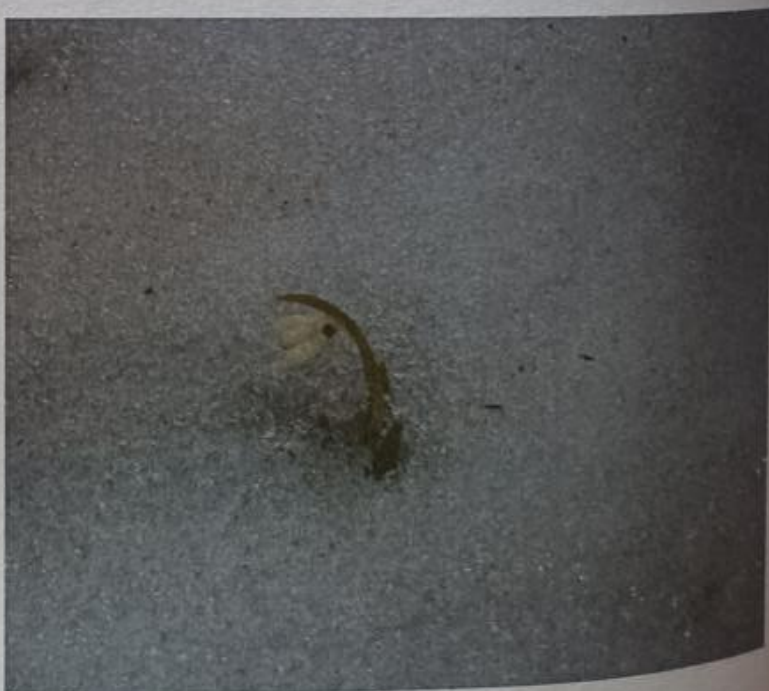
NOVÝ ROK 2013

A pak byla dlouhá zima. Sníh padal a bylo ho hodně. Vydržel až do poloviny dubna.

Ale v průběhu kruté zimy jsme měli i pozitivní události. Pomalu, ale jistě se uzdravoval Frantoušek.

V březnu naopak Michal Eliáš udělal Jakubovi něco zcela neomluvitelného a většina z nás ho už nikdy nechce vidět.

59. ORLÍK

21.-23.6.2013

Chroust Franta (Pá-So), Tomáš-Helenka (So-Ne), Iveta-Sofie Nina, Tomáš Rod (Pá-So), Sysel – Eva – Rozárka, Vlasta, Ivan a přítelkyně (So ve/Ne)

Návštěvy: Hanka a Láďa, Ondra, Ivča, Ondrášek (So-Ne)

Krátké návštěvy v sobotu odpoledne:
Pavlíčka-Lukáš-Mireček-Vilík-Hynek,
Martin Polák-Verča-Sofinka

Termín, který nám určil letos Filip, myslel jistě dobře, ke konci června bývá pěkné teplo a také bylo, ale je to také sobota a neděle, kdy mívá Jaromír svůj pravidelný výlet „Bunkry“ a Petr sraz Harley Davidson. Navíc v Keli-Pro proběhlo naprosté zemětřesení, tedy se nikdo nemohl zúčastnit. Z této party přijel jen Tomáš Rod, dovezl pivo a v sobotu dopoledne odjel za prací.

Nejprve jsem uvažovala, že akci odpískám, ale nakonec jsme jeli, posílení Rozárkou, které se loni velmi líbilo běhání po kopci s ostatními holčičkami. Hlavním důvodem byl Vlasta, který 10. června oslavil 60. narozeniny a chtěl to s námi také zapít.

Nakonec se víkend velice vydařil, a to i přes to, že v táboře vrcholily přípravy před příjezdem dětí na I. turnus, parta omladiny stavěla stany, a o klidu nemohla být ani řeč.

V pátek přijela i Iveta se Sofinkou, ačkoli odpoledne

absolvovala tisícikilometrovou cestu z Ženevy. Také přijel František a cítil se dobře. Vydržel až do tří vzhůru. Bohužel polévka, kterou zvečera snědl, jeho sotva pozdraveným střevům neudělala dobře, a tak od půl páté pobíhal po jídelně, uklízel a dopoledne raději odjel do domácího prostředí.

Ačkoli se meteorologové předháněli v líčení nevlídné a deštivé soboty, na nebi nebylo ani mráčku a vedro bylo stejné, jako celý předešlý týden. Bohužel, ale po povodních byla přehrada plná naplavených odpadků a navíc voda kvetla, tudíž o nějakém plavání nemohla být ani řeč. Ani Sysel, který si přivezl věci na potápění, nenašel odvahu k tomu, aby se zanořil.

K obědu Jirka servíroval moravské vrabce s bramborovým knedlíkem a špenátem a dorazili Kemmleři. Helenka byla tři týdny po operaci kýly a pořád jí to bolelo, a tak nebyla zcela ve své kůži.

Odpoledne proběhlo hekticky, protože se na nás přijela podívat Pavlínka se svou početnou rodinou a Martin Polák s Verčou a Sofií. Děti byl rázem plný kopec. Vzali jsme je k vodě házet kameny a pak jim naštěstí dovolil Filip, aby se vykoupaly v jeho bazénu.

Pak odjeli a přijela milá návštěva, Ondra s Ivčou a malým Ondráškem. Kluk už má za sebou první třídu a je velmi talentovaný na muziku. Táta Ondra rozsvítil večírek, neb dovede zahrát na cokoli. Ve spojení s Šamanovými, podporováni Tomášem, vytvořili silné hudební těleso. Vlasta obdržel k narozeninám od Františka housle, takže Ondra některé písničky improvizoval na ně. Malý Ondráš ovládl tamtam. Hrál se až do svítání.

V neděli už sice nebylo tak jasno, dokonce 2x padal krátký mírný deštík, ale bylo dost teplo. Dopoledne odjel Vlasta s Bekovými, pak Tomáš s Helenkou a i my zbylí jsme se připravili k odjezdu. Tak brzy jsme snad nikdy neodjízděli, ale alespoň byla prázdná Strakonická silnice a za hodinu jsme byli doma.

60. ORLÍK

6. - 8. září 2013

Jaromír-Katka, Iveta-Sofie, Sysel-Eva, Petr-Jiřka-Rozárka-Venda, Vilém s Míšou, Lucie, Martas s Míšou (Pá-Ne), Aleš-Kačka-Kájina-Péťa (So-Ne), Ivan se Soňou (So večer-Ne), Jakub-Petra (So-Ne ráno),

Hosté: Ondra-Ivča- Ondrášek+Radek (motorkář), Kubajz (So-Ne) + Pá-So ráno Ondrova kapela: Slávek, Eva, Míra (basák), Krtek (Péťa), Vašík, Radka, Pepíčo

Místní: Filip, Jirka, Aleš s Bárrou

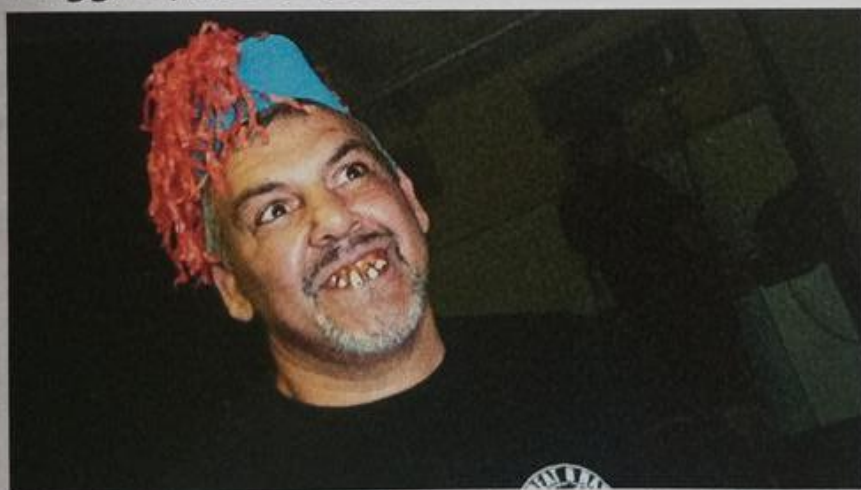
Jak jsme se s Jaromírem dohodli, od 50. Orlíku už je každý další pobyt táboře, „nadstavba“, a proto jsme pro tento, v pořadí již 60. Orlík neplánovali žádné výrazné oslavy. Šedesátý Orlík má stejně jen Sysel, Jaromír oslavil padesátý.

Ve skupině kolem Keli-Pro zatím nedošlo ke změně (i když se smíření Jakuba s Gyverem již připravuje), a tak jsme netušili, zda přijedou Eliášovi nebo Jakub s Petrou. Iveta ale byla na nějaké drobné operaci, a tak volba padla na Jakuba. Ondra v pátek přivezl sebou na večer kapelu a k výročí nám zahráli nějaké to country.

Problémy byly tentokrát jen s pípou, kterou Filip někomu půjčil, a my museli pro Jakubovou k Petřině rodičům do Kňovic. Tak, jako vždy, když tam jedeme, zabloudili jsme a objevili další krásy Sedlčanska. Z tábora nám zatím už volal Ondra, že jsou i s Ivetou na místě, ale my do tábora dorazili až v půl šesté. Naštěstí tam, kromě těch, kteří nám volali, nikdo ještě nebyl (vyjma ovšem Filipa, Jirky a Aleše s Barčou). Přivezli jsme sebou také Viléma s Míšou a ti se šli ubytovat. Sysel a já jsme museli čekat až do tmy, neb ve zdravotce bydlela nějaká návštěva, která byla na výletě, a cestou se jí rozbilo auto.

Sofie se už těšila na Rozárku, ale nevěděla, že té zrovna sundali sádku, takže s ní nemohla běhat po stráni, jako obvykle. Ještě, že tam byl malý Ondra. Ten se i v dalších dnech osvědčil jako Vendelínova chuva, protože si jako jediný z dětí vždy všimnul, že malý objevitel potřebuje někam vystrkat, nebo odněkud vylovit.

Jirka k večeři uvařil hovězí polévku. Nijak zvlášť ji neochutil, a tak jí mohly jíst i děti. My dospělí do ní lili hromady Maggi ☺, ale chutnala nám.

Ještě za světla přijeli za Ondrou kamarádi muzikanti, doladili a asi 3 hodiny hráli. Byli jsme rádi, i když jsme je po orlickém zvyku občas přehlušovali hovorem, což se

jednomu z nich nelíbilo a Ondrovi si stěžoval, že nás to nebaví. My už ale jsme takoví. Dlouho jsme se neviděli, a tak jsme si měli co povídat. Děti šly v jedenáct, kapela o půlnoci, spát, my ostatní pokračovali v pijatice. Sysel zkusil potápění, ale ryby, nejspíš po jarních povodních, byly kdesi ukryté.

Ráno vysvitlo
sluníčko a nastal,
dle meteorologů,
poslední letní
víkend. Bylo
opravdu pěkně.
Kapela ráno
odjela, k obědu
naopak dorazili
Chuchlíci v plném
počtu a ještě

přivezli Kubajze ze Šaldy. Po chutném obědě (uzené, bramborový knedlík, zelí) se děti vozily na kánoích, Petr s Alešem absolvovali ponor a ve tři dorazil Jakub, který měl takovou radost, že nás vidí, že do sebe v rychlém sledu nalámal deset piv a už v osm spal. Marťas s Míšou odjeli po páté.

Sotva jsme
povečeřeli (srbské
žebírko s rýží),
objevil se Ivan
s přítelkyní Soňou.
Večírek byl prima,
Ondra nakonec
hrál k našemu
zpěvu na
mandolínu.

Někteří seděli u
ohně, zbytek se nehnul z jídelny a ve tři ráno bylo dopito
všechno pivo. A to jsem měla obavy, aby se 160 piv vypilo.

Zatímco já,
s představou, že ráno
bude někdo chtít
spočítat útratu, šla
spát ve čtyři hodiny,
zdravé jádro
pochlastávalo až do
sedmi do rána. Však
taky nás v jídelně
v neděli dopoledne
bylo jen pár, všichni
vyspávali.

Filip pro nás
k obědu nic
neměl, dokonce i
4 zbylé porce
zabavil s tím, že
to je jejich jídlo
na večer, ale nám
to nevadilo.
Dojedli jsme
zbytky, různé
nakoupené

buchty, děti měly jídlo od večera a trocha polévky taky zbyla. V poledne pak Aleš vyměnil s Filipem za sladký koláč jedno jídlo, pro Jaromíra se také jedno našlo, protože Aleš s Barčou odjížděli a jíst nechtěli. Filip mi pak sděloval v kuchyni, že kdybychom si připlatili, mohl by pro nás mít i nedělní oběd, ale zamítla jsem to s tím, že si budeme nechávat polévku od pátku. 350 za pobyt se mi zdá i tak dost.

Tentokrát nikdo neprudil, lidé odjížděli postupně, až tak po druhé hodině, protože opravdu byl krásný letní víkend.

21. prosince 2014 VÁNOČNÍ ORLÍK

Eva-Sysel, Petr-Rozárka, Jaromír, Katka-Martin, Jakub-Petra, Tomáš Rod, Pavel-Klárka-Matouš-Šimon, Ondra-Ivča-Ondrášek a fenka Čoki
Sraz na Cukráku, v tradičních 10 hodin, v táboře v 11. Na to kolik lidí má rýmičku (Gyvert, Lucka s dětmi atd.) nebo střevní chřipku (Jiřinka a Venda) se nás sešlo docela dost.

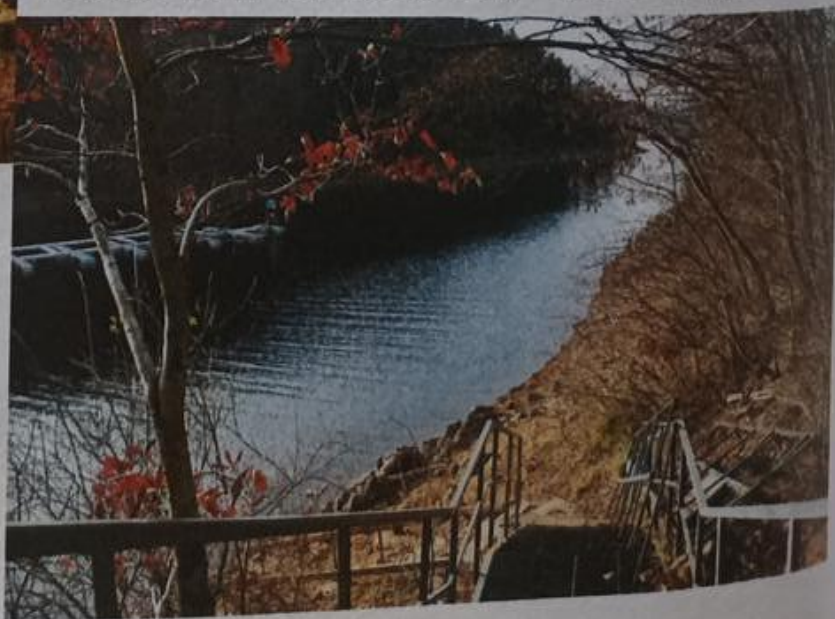

V táboře byli Flip, Jirka a jejich 2 kamarádi, během dne se ještě dostavil Jindřich od vojáků. My jsme si rozložili lahůdky - masové kuličky (já), párkový a jablečný závin (Katka), klobása a slané čtverečky z listového těsta (od Jiřky), cukroví (já, Klárka, Petra, Katka, Ivča) a pustili se do hodování. Všichni vyjma Rozárky, která po přestálé střevní chřipce směla chroustat jen rohlíky a piškoty (piškoty si cpala do rohlíků, čímž si stereotypní stravu obzvláštnila).

Pro jmelí se letos muselo až za hřiště. Borovice v táboře již jsou příliš vysoké. Počasí nám Jaroušek tam někde nahoře

zařídil ukázkové. Mezi prosincovými dny naplněnými inverzí a deštěm to byla právě tato sobota, kdy svítilo slunce celý krátký zimní den. Děti si u vody svlékaly čepice a rozepínaly bundy.

Optimismus dnešního dne nenarušil ani fakt, že jsem

zapomněla doma ořechové lodičky se svíčkami. Klárka jich naštěstí měla 6, a tak se na všechny čtyři děti dostalo

Sysel dostal svého úkolu, obklopen četnými asistenty (Petr mu nesl dolů lahev, Rodák ho oblékal, nahoru nesl lahev Jakub) se za důležitého prohlášení, že to je letos naposledy, ponořil pod hladinu a 10 metrů pod ní umístil ozdobený stromek.

Popřáli jsme držitelům klíčů příjemné vánoční svátky a po druhé hodině se vypravili domů. Jaromír, Katka, Martin, Rodák, Jakub, Petra a my dva jsme ještě jeli do dobříšské vinárny na večeři.

Porce kuřete v bramborákovém těstě je obrovská. Netřeba si k ní přiojednávat extra bramboráčky!

1. ledna 2014

NOVOROČNÍ PLAVÁNÍ

13.-15. června 2014

61. ORLÍK

Jaromír – Katka – Martin Horňáček – Lucie Zelenková; Iveta – Sofinka, Ondra Dvořák – Ivana – Ondra jr.; Eliáš Petr (Pá/So rá); Hasa Ivan (Pá/So); Franta (celá sobota); Aleš-Kačenka-Kájina-Péta+neteř Natálka (So/Ne); Jakub-Petra (Pá/So rá); Tomáš Rod (Pá/So rá); Sysel-Eva, Petr-Jiřka-Rozárka-Venda

I když meteorologové slibovali po velmi horkém předchozím období ochlazení až katastrofální, opět jsme měli štěstí. Teploty se po celou dobu pobytu pohybovaly okolo 22 stupňů, což vůbec nebylo špatné, a déšť nás neobtěžoval vůbec.

Se staříky už je to obtížné. Helenka opět sloužila jako chůva u nemocného vnuka, tak nemohli přijet a Vlasta se 9. června e-mailem zeptal, zda se Orlík koná (psala jsem to všem 2x – jednou v prosinci, podruhé v březnu), aby vzápětí odepsal, že má něco jiného.

V pátek jsme se sjeli kolem devatenácté hodiny plni nadšení a elánu (ten měly především přítomné děti, které jsme nemohly do pozdních hodin dostat do postelí). Jirka uvařil výbornou polévku, která velmi dobře posloužila jako základ následující pijatice. Večírek byl bujarý a dlouhý. Sysel šel do vody, ale ryba, kterou trefil, měla víc síly než on, vytrhla se mu z harpuny, ulomila její hrot a zmizela v hlubinách. Bylo to zklamání.

O pár hodin později se Jaromírovo auto zaparkované na cestě od brány rozhodlo, že se mu stanoviště nelíbí. Záhadně se dalo do pohybu a za prvním teletníkem sjelo ze svahu. Naštěstí měl Jaromír zamčený volant, a tak auto udělalo jen elegantní oblouk a

usadilo se vlevo v janovcích, čumákem zabořené do šípku. Štěstí v neštěstí, také to mohlo vzít přes teletník, nebo v nejhorším případě dolů do přehrady. V sobotu dopoledne mu ho Filip, povzbuzován nadšeným publikem, vytáhnul a Jaromír po pečlivé prohlídce konstatoval, že je až na utržený „šusplech“ bez poškození.

Ráno dorazil Franta a pobyl s námi celý den. Šel se dokonce potápět, takže jsme měli radost, že je v pohodě a všechno zlé je za ním.

Okolo osmé tiše odjel Jakub s Petrou (měli Dětský den v Kňovicích), okolo desáté Gyver a Tomáš Rod (stavba Gyverova domu), před polednem Ondra s rodinou (Ondra měl s kapelou vystoupení ve Zbečně). Zato dorazil Aleš s rodinou, obohacenou neterí Natálkou. Čtyři holčičky v předškolním věku vytvořily údernou jednotku, která se neustále pohybovala a štěbetala po celém táboře.

Poobědvali jsme zapečené kotlety s bramborovou kaší.

Petr a Aleš si udělali tradiční ponor, pak si šel vyzkoušet potápění v Orlíku Katčín přítel Martin. Podle Sysla, který mu dělal doprovod, mu to šlo výtečně. Mnozí jezdili na kánojích.

V pozdním odpoledni musel odjet Ivan, protože mu v deset letělo letadlo do Egypta.

K večeři jsme měli moc dobrý guláš. Mírňounce páčil, takže jsme nečekali, že by se do něj děti hrnuly, ale byly tak vyběhané, že si šly ještě přidat.

Večer Filip pustil nějaký francouzský film, i když sliboval, že to je humorné, bylo to spíš hořké drama o černém přistěhovalci, který, pravda s nečekaným humorem, dělá společnost paraplegikovi. No, přežili jsme to, a když pustil další film, už jsme plátnu nevěnovali pozornost a pustili se do pití.

Sud piva se ukázal být nad možností tohoto obsazení, zvláště když Jakub v pátek pil jen kořalky. Do budoucna to budeme muset lépe spočítat, nebo využít nabídky Filipa, který by sud pro nás koupil, prodal nám ho na místě a půjčil i chlazení. S chlazením jsme měli teď docela problém, Jaromír ho sehnal na poslední chvíli.

V neděli dopoledne jsme posnídali, a protože Filip zavedl nová pravidla a oběd už by byl jen zvláště zaplacený za Kč 50,--, všichni odjeli.

Poř. č.	62.ORLIK	5.-7.9. 2014	Pátek			Sobota			Neděle		Ubytování
			Rá	Po	Ve	Rá	Po	Ve	Rá	Po	
1	BICAN	Jaromír									teletník
2	CARDILLO	Iveta									ubytovna hl. vedoucí
3		Sofie									ubytovna hl. vedoucí
4	HASA	Ivan									teletník
5		Soňa									teletník
6	CHUCHLIKOVA	Kája									ubytovna kuchařky
7	JEŽEK	Jakub									ubytovna kuchařky
8		Petra									ubytovna kuchařky
9		Ela									ubytovna kuchařky
10	KEMMLER	Tomáš									teletník
11		Helenka									teletník
12	SYKORA	Miroslav									zdravotka
13		Eva									zdravotka
14	SYKORA	Petr									ubytovna kuchařky/zdravotka
15		Jiřina									ubytovna kuchařky
16		Rozálie									ubytovna kuchařky
17		Venda									ubytovna kuchařky
18	TICHY	Vlasta									teletník
19		Helenka									teletník
Dospělí					12	12	14	10	10	5	
Děti (jídlo)					5	5	5	5	5	3	
Držitelé+pracovníci			1	1	1	1	1	2	2	2	

Jirka, od so večer Filip

20. prosince 2014

POSLEDNÍ VÁNOČNÍ ORLÍK

1. 1. 2015

Ciao, kamarádi! ☺

STUDENÁ NOVOROČENKA. Jak na Nový rok, tak po celý rok, první pořekadlo. Prvního ledna odpoledne, kdy většina z nás odpočívá po novoročním obědě, se na Střeleckém ostrově uprostřed Vltavy již tradičně sešla skupina sportovních potápěčů, hasičů, policistů a záchranářů. Ve 14.30 vstoupili společně do řeky a doplávali z ostrova přes jezu a pod Karlovým mostem na Kampu do oblasti bývalých jarek, kde si připili na nový rok 2015. Letošního 34. ročníku akce se zúčastnilo celkem 12 potápěčů. Vzhledem k mírné zimě a „teplé vodě“ stačil na příbližně pětáctýřicetiminutovou plavbu pro trénované borce neopren tloušťky 3 mm. Plavce doprovázela početná skupina kamarádů a rodinných příslušníků, kteří ze břehu dodávali morální podporu a razítovali občerstvení.

Jaroslav Matoušek

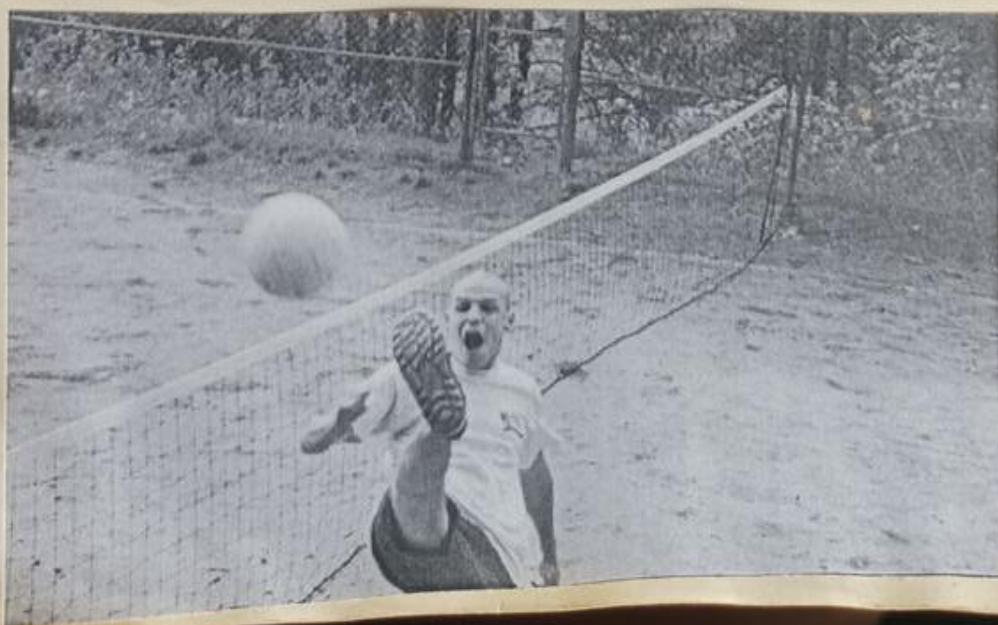
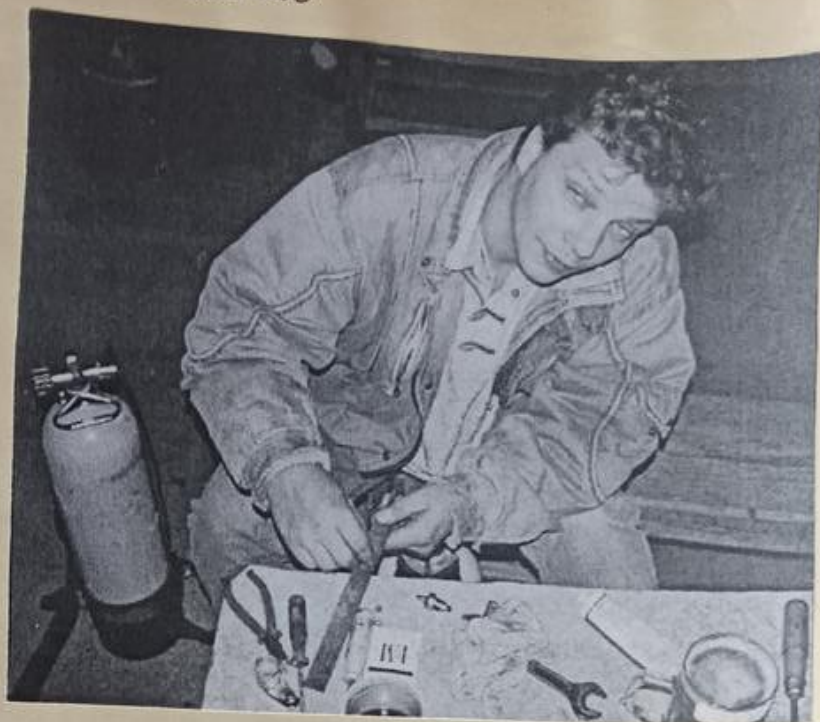
Kniha Džunglí

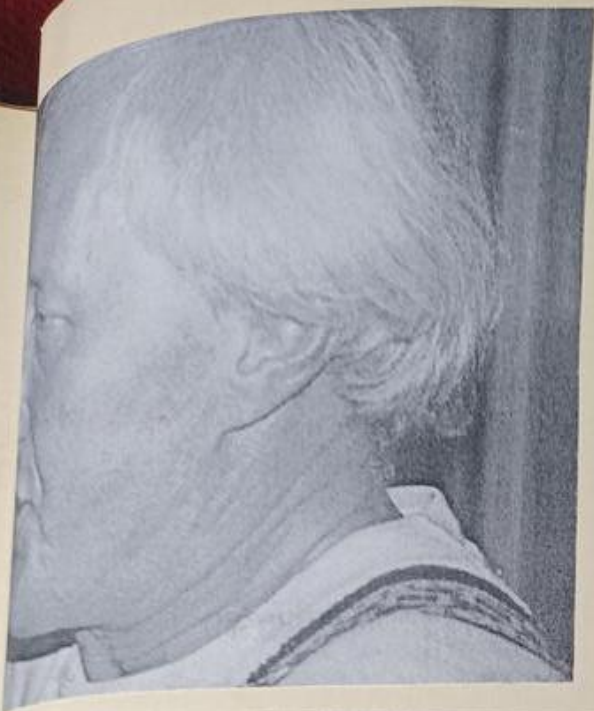

15.6.2000

MacGyver, tajný agent - specialista na zvlášť obtížné úkoly, čelí lidským tragédiím a hrozbě obrovské ekologické katastrofy

Několic postřehů z 35. ORLÍKU

Variace na stříbrné téma

Od samého začátku existence časopisu Autosport&Tuning se nám nepřihlásil ani jediný majitel staršího typu Seatu Toledo. Až nedávno se objevily dvě nabídky na reportáž. Oba vozy se velmi podobaly, a navíc měly stejný stříbrný lak. Skoro to vypadalo, že prošly jedněma rukama.

Seat Toledo

Ale není tomu tak. Každý z nich má spoustu odlišností. První z této dvojice jsme před časem představili. Teď musíme honem zařadit i druhý vůz. Aby mu to nebylo líto a taky pro porovnání. Navíc v některém z nich třeba najdou inspiraci další spokojení majitelé tohoto typu a budou chtít něco podobného mít doma. A zase bude na co koukat. Ale dost řeči a šup na to.

Dnes asi Jakub nejvíce lituje toho, že nesehnal svého toledo se silnějším motorem. Karoserie vypadá skutečně agresivně, ale pod kapotou se ukrývá pouze jednapísmička. Pouze samozřejmě v uvozovkách. Až 90 koní sériového výkonu není moc, i když sportovní filtr K&N, více ventilů a výfukové trubky Bosch a laděné výfukové potrubí bez katalyzátoru, zakončené tlumičem, nemusí, jistě něco navíc přidají. Jakub má v úmyslu kutat čísla sto,

Hodně užítku poskytují sportovní sedadla z typu GT

VÁŠ
TUNING

FANDY

padla Natalia Oreiro

serverzi Step By Step propadli, aby se ve čtyřech nově vrátili.

*Z ničoho se nedá dělat věda,
ani z vědy ne,
natož pak ze života.*
Jan Werich

*Kateřina Brožová
a
Roman Dohnal*

ROMAN

A ZNOVU

JAKUB...

Mac Gyverův skok (6m), nejvyšší hora přírodní rezervace Větrušické rokle (24,72 ha), nacházející se na pravém břehu Vltavy pod Větrušicemi a naproti Libčicím nad Vltavou. Příkré spilitové skály se zachovalou stepní vegetací.

Dlouho nezapomenu na ten pocit,
"když mi ten kámen zůstal v ruce."
M.G.

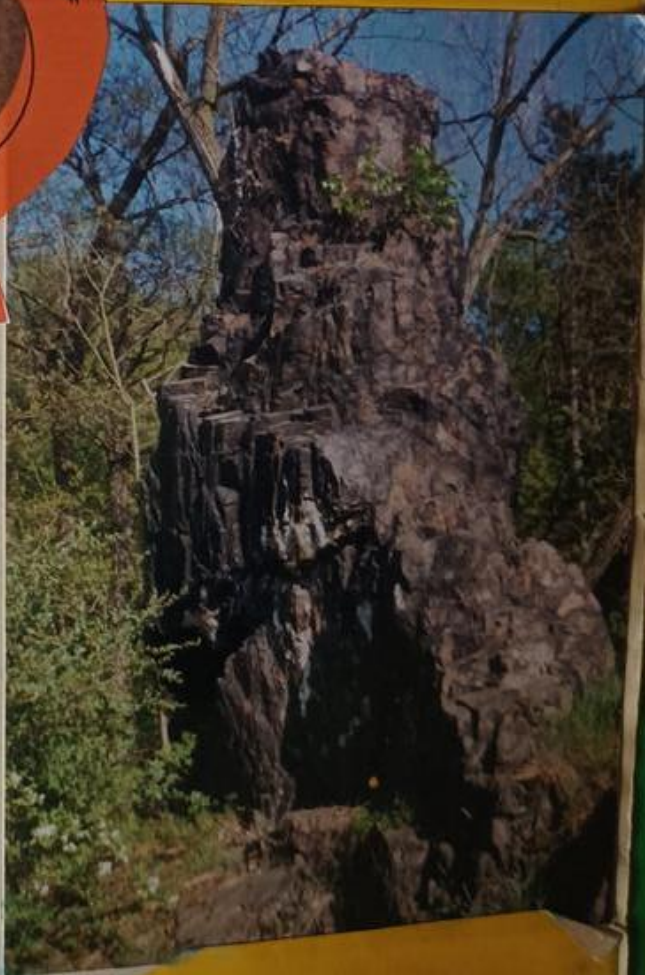

29.4.2001 pokořil Mac Gyver
tuto skálu. Výsledkem byla
zlomenina 26. pěti. Popadu
úplně postraně: To by
nechápnu, a na vrátky ch nohou /naražene
koleno/ a odbehal vyhledat lékařskou
pomoc.

Zlomenou ruku potom léčil v
kruhu svých blízkých kamarádů,
nezdeptán svou
indispozicí,
následujících
5 týdnů.

MacGyver

ALES

MacGyver odjíždí za svým přítelem dle Aldenem, vedoucím expedice Institutu tropické ornitologie, aby mu pomohl vypátrat, před jakým nebezpečím z určitých oblastí náhle prchá všechno živé.

Vlasy 2001

à la Beatles (aneb šedesátá léta)

Obecně platí – čím větší „chaos“ na hlavě, tím lépe. Vlasy se vzadu na krku nemusí zastríhovat do přísných kontur, naopak se jim ponechává jakoby rozcuchaný vzhled, kterého dosáhneš pomocí stylingového přípravku, třeba Shine Gloss od Wella Design, za 139 Kč.

„Chcete mě? 4
aneb
Fandy proniká
hejzen na poli
populární hudebky
ale i v časopisech
pro dívky.“

T-BOYZ Erik Aresta/Petr V. ©

rap 1 :
Říkej mi Iceman, jsem ledově v klidu
Když roztáčím desky dávám lidí do pohybu
Umím to rozjet, však nejsem tady sám
Na pódiu za sebou svoji partu mám

zpěv :
T-Boyz tu zpívají,
T-Boyz jsou tady Nikdo nesmí chybět na týchle party
T-Boyz tu hrajou jen pro tebe
Tak se k nám přidej, ať to rozjedem

refren :
Máš co jsi chtěl, jsou tady T-Boyz
Přináší přesně to co máš rád
Máš co jsi chtěl, jsou tady
T-Boyz Na týchle party ti budou hrát
Máš co jsi chtěl jsou tady T-Boyz
Stane se přesně co máš se stát
Teď už konečně jsou tady T-Boyz
Všem holčám o nás bude se zdát

rap 2 :
Ty nejhezčí holky mají dneska vstup volnej
Tak dej si něco k pití a kolem sebe koukej
Všichni se baví tak jak to mám rád
Až někdy k ránu se bude spát

mezihra :
Jak se tak dívám, všichni se baví skvěle
Každý zpívá a tak to má být
Nálada stoupá, cítíš to v celém těle
Na týchle party smíte být svý

Intro :
Na na, na na, na na, na na ná Na na, na na, na na ná na na

LIPNO

MacGyver

MacGyver stojí před dal-
ším úkolem.

MAC GYVEROVY LETNÍ STRÁNKY

MacGyver

Tajný agent - specialista na zvlášť obtížné úkoly

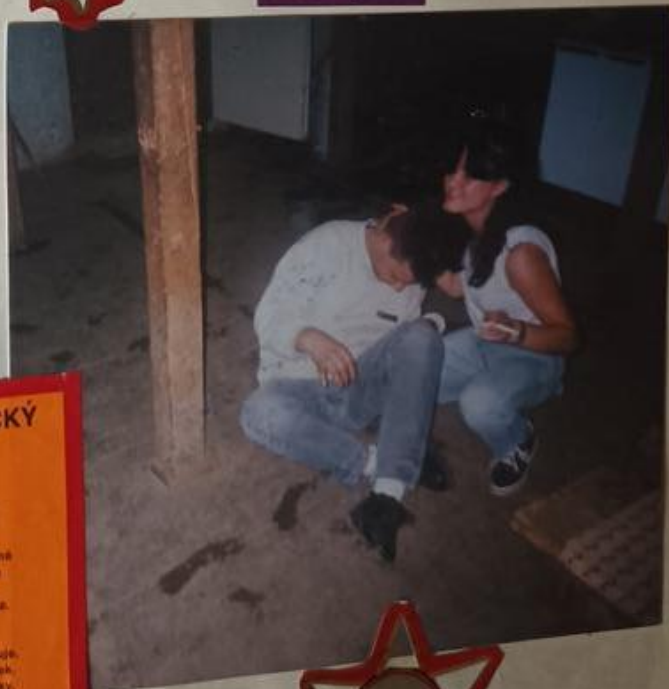

aneb

přišel jsem, viděl jsem, zvracel jsem...

MacGyver

MacGyver přijíždí do Budapešti, aby převzal od dvojitého tajného agenta Grudského informace o agentech KGB působících ve Velké Británii, jež jsou uloženy ve starožitných zlatých kapesních hodinkách.

JINDŘICHOHRADSKÝ
RUM

TUZEMSKÝ
S PLACHETNICÍ

Je tradiční výrobek, vyráběný podle léty prověřené a zdokonalené receptury. Přesným dodržováním receptury a technologického postupu výroby je zajištěna kvalita. Původní etiketa a plachetnice, která je v pravém dolním rohu opatřena hologramem. Vám zaručujeme, že se jedná o náš originální výrobek. Složení: 100% zrnové aromatické látky, cukr, přibarveno šňovým kůletem E 150a.

Vyrábí: "FRUKO-SCHULZ" spol. s r. o., Jiráskovo předměstí 639/III., Jindřichův Hradec
Tel. +fax 0331/32 10 88

OBSAH ALKOHOLU 37,5 % OBJ.

MacGyver

KONZUMNÍ

15.8.2001

Hojej mājandil'ku,
hojej a spi...

25.8.2001
Naši mladí
přioslavení Martyho
padesátky

Ti, kteří už jsou přes
padesát.

Zestav
Cyneroz/c8
30. narozenin

FANDOUY PLAKAITY

BRAND
GIRL!

T-Boyz

"Publikum v Čechách je nejlepší," tvrdí Petr ze skupiny T-BOYZ

• *Kapele T-BOYZ je letos již pět let, přičemž dříve jste působili i v jiných sestavách, pod jinými názvy. Baví vás ještě stále ten věčný kolotoč nahrávání, natáčení a vystupování před lidmi?*

Někteří z nás v tom lítají už 10 let, ale stále nás to baví. Pořád je kam jít, kam se vyvíjet a vystupování před lidmi je stále fajn.

• *Po červenovém koncertu v CČM jste museli popisovat spoustu plakátů, cedéček i památníčků. Nemáte někdy strach, že vás fanynky lačné autogramů ušlapou?*

Někdy už je to tak na hraně, ale přinejhorším zakročí někdo z pořadatelů. Na druhou stranu je příjemné vidět, jak fanoušci (fanynky) po podpisu prahnou.

• *Vystupujete u nás, ale i v zahraničí. Liší se nějak publikum ve světě od toho českého?*

V Čechách je jasně nejlepší.

• *Zatím poslední album „Nejsi jediná“ se stejnojmenným bitem či úspěšnou skladbou „Beruška“ jste vydali už v roce 2000. Rodí se také nějaké nové písničky?*

V současné době pracujeme na novém albu, které by mělo vyjít na podzim tohoto roku a s předstihem jsme k němu natočili pilotní písničku do pořadu TV Nova Dobroty.

• *Máte vedle profesionální dráhy také čas na relaxaci - sport, kino apod., třeba právě v CČM?*

Čas na relaxaci si určitě najdeme. Fanda se potápí, Iceman jezdí na vodním skútru a já a Robert rádi fitness. Protože bydlím kousek od CČM, tak sem čas od času zajdu také na pěkný film. Teď se například těším na Spidermana. Občas si tu skočím i na rychlovku z fast-foodu.

• *Můžeme vás v dohled-*

né době spatřit na nějakých významnějších akcích, koncertech či v televizi?

Doufáme, že v hitparádě ESO zaboduje videoklip „Odcházíš“. Jinak máme hromadu koncertů po celé České republice. Vše je možno vidět na www.t-boyz.cz anebo se osobně zeptat na 0607/194873, což je náš „hotline“, který má vždy někdo z nás u sebe.

• *Stojíte na prahu prázdnin. Kde a jak budete v létě odpočívat?*

Odpočinku si moc neužijeme, protože budeme točit nové CD a samozřejmě koncertovat. Ale pokud vyjde čas, tak se určitě rádi někam koukneme. Já třeba do Řecka.

Michalovy divoké sny

38. ORLIK
MICHALOV SUPERBIKE

ŽERVENEC 2002
DOMAŠA - SLOVENSKO

POVODENĚ V METRU

GYVEROVA REKONVALESCENCE

ELI9'5 PETL

OSLAVA MICHALOVÝCH A JAKUBOVÝCH NAROZENIN
A SEZNÁMENÍ S PETŘINOU RODINOU

PŘÍČOVY 29.3.2003

25. dubna 2003

JAKUB SE ŽENÍ

Život je divoká jízda, a tak jsme se

PETRA HAVLOVÁ
a
JAKUB JEŽEK

rozhodli pokračovat v její další etapě
jako tým !

Start se koná dne 25. dubna 2003
ve 12.00 hodin na MÚ v Sedlčanech

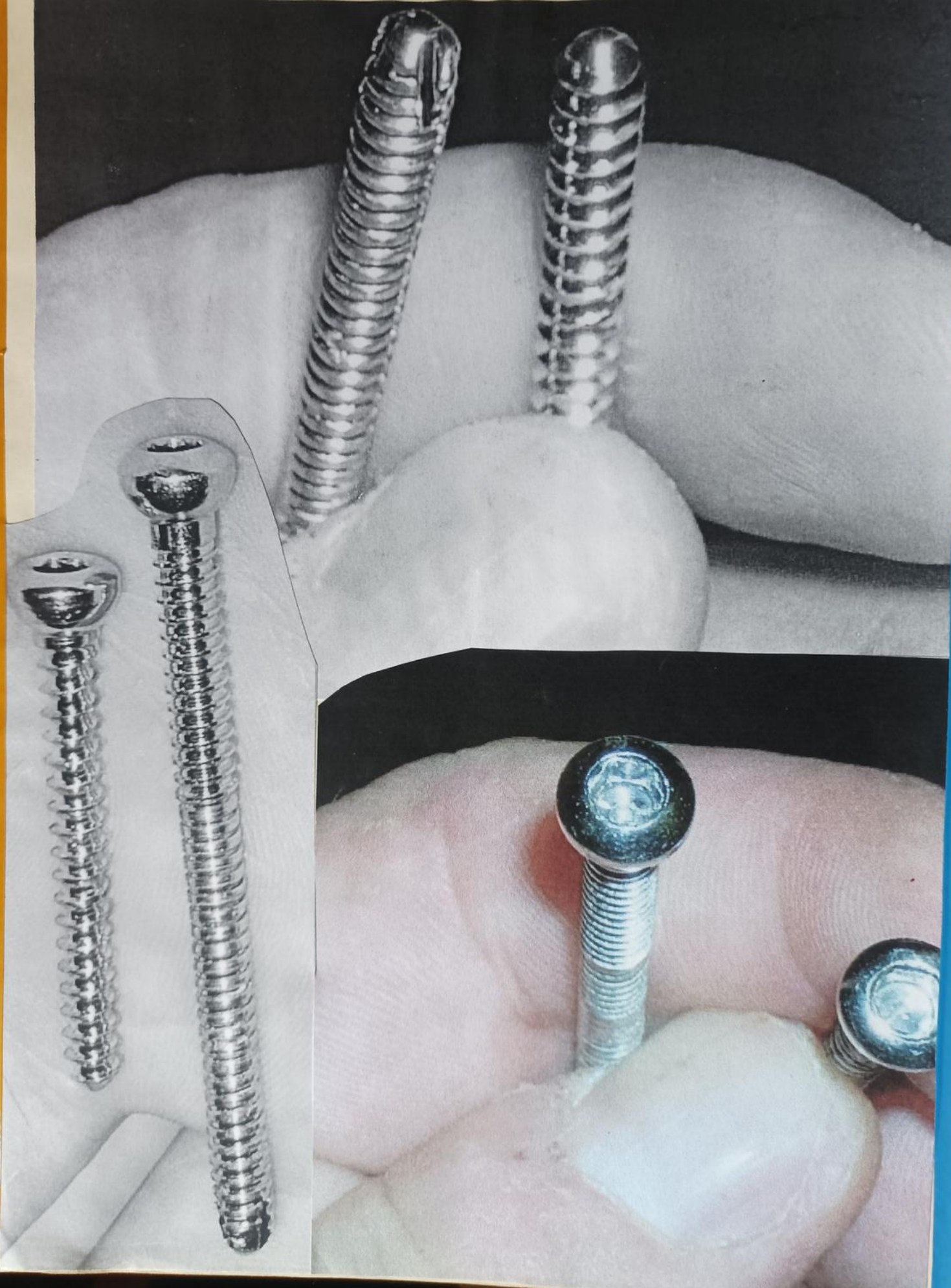
Křovice 106, Sedlčany 264 01

**Svatební veselice, na kterou jste srdečně zváni, se rozjíždí
po obřadu v pohostinství " U ŠIMKŮ ", Příčovy.**

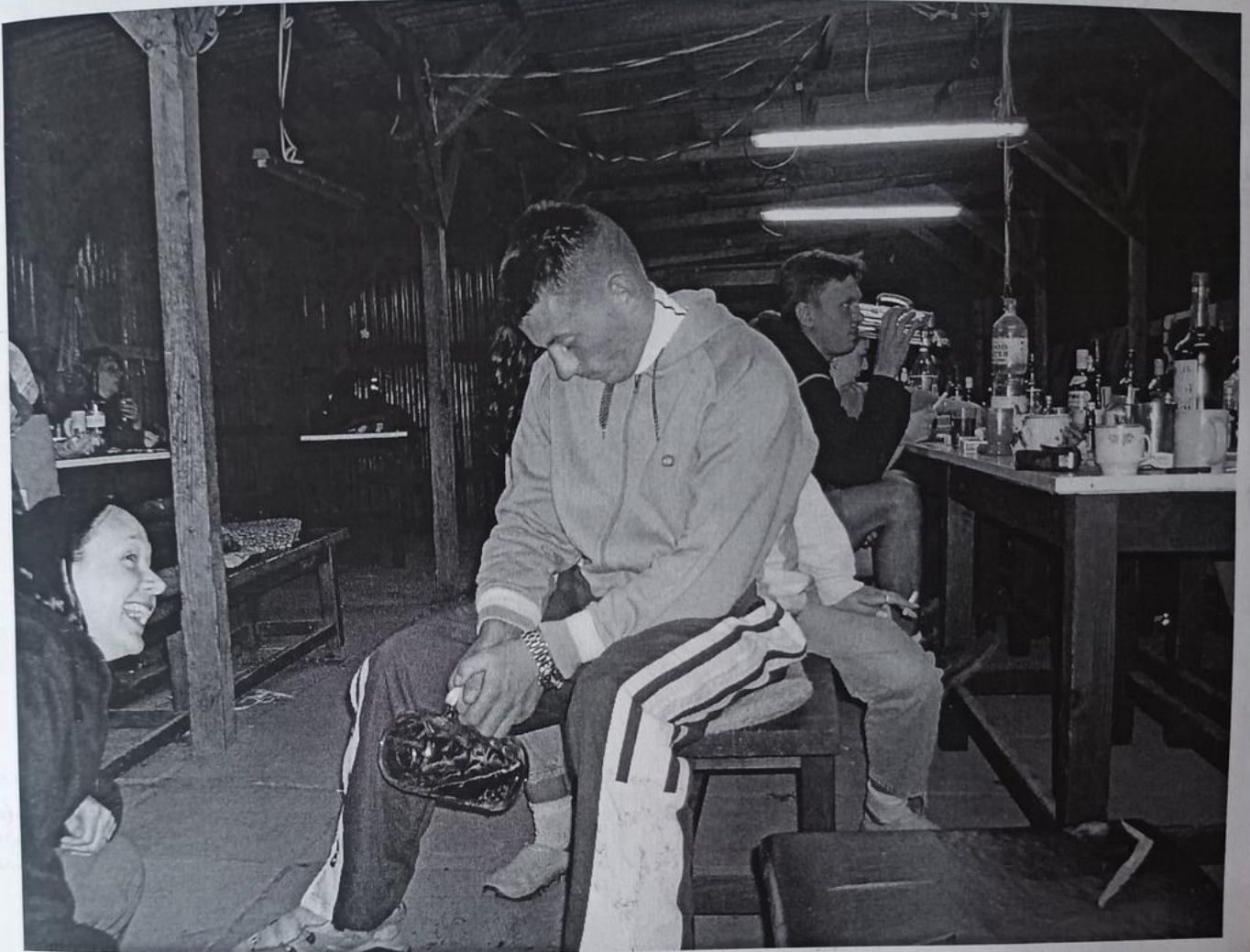
**PS: svatební dárky a dary prosíme NE
finanční příspěvek do začátkuprosíme ANO**

Q4VEROV4 JROUBY

40. ORLÍK

OTA SPÍCÍ

ZUZANKA DEN "POTÉ"

Mladí cedí krev

a staří křepčí

**Rode,
tohle tě
přijde
draho...**

*Jo, třebaže
brdly...*

29.8.2003 Michalovo měkké spočinutí

6.12.2003 Jilové u Děčína

Jak si kdo ustele, tak si lehne

Sportovní výkony, ale také příjemné odreagování, to je lukostřelba

Jablko na hlavě dobrovolníka s rozklepanýma mohama, před ním neomylní střelci Robin Hood či Vilém Tell. Bez velkého míření šíp vystřelený těmito legendárními postavami končí v jablku. Taková je laická představa o střelbě z luku. Muže či ženy s lukem v ruce v současnosti potkáte velice zřídka, snad jen v historických snímcích na filmovém plátně.

Lukostřelba je pro mnohé současníky archaickou a snad i překonanou disciplínou. Více se setkáme se střelbou zbraněmi, s těmi se setkávají i školou povinné děti. Snad jen v době olympijských her si připomeneme, že dříve lukostřelba, to už je něco jiného než v dobách Robin Hooda či Tella. Luky připomínají monstra z filmů sci-fi a v laické veřejnosti vzbuzují úctu. Navíc, každý laik si může namítnout, kde mohou střílet z luku, vždyť žádná lukostřelba není přístupná veni.

Ani my bychom o ní nevěděli, nebýt Viktora Siegela, zaměstnance o. z. Metro. „Po listopadu 1989 jsem si chtěl zkusit střelbu z kuše a záhy jsem se dostal do kolektivu podobných nadšenců. Střelba si mě získala a věnoval jsem jí stále více času, dnes už jsem dostal ke sportu celou rodinu. Manželka je rozhodčí a dcera střílí z luku.“

Na první pohled se zdá být nelogické, že ve světě existuje několik odnoží lukostřelby, jen u nás jsou dvě organizace pod hlavičkou ČSTV. Olympijská, s přesnými pravidly nejen vlastní střelby, ale i oblečení, a ta ostatní, dalo by se říci „sportovně-lovecká“. Střelci z kuše se spojili s lukostřelci, kterým byla přísná „olympijská“ pravidla cizí, a založili vlastní organizaci (3D EAA). Při svých soutěžích nestřílejí na terče, ale na třírozměrné figuríny zvířat „3D“. Těto disciplíny se věnuje i trio zaměstnanců o. z. Metro. Závodů nejsou na střelnici, ale ve volném, členitém terénu. Na okruhu o délce 2 až 4 kilometry čeká na každého závodníka 28 figur (terčů), která jsou od palebné čáry (mety) vzdálena od 5 do 45 metrů. Na jednu ránu máte limit 90 vteřin, a tak si vyzkoušíte nejen odhad vzdálenosti, ale i koncentraci na výstřel po namáhavé cestě. Střelec musí být odolný, vždyť se střílí za každého počasí celoročně. „Pokud prší nebo je sníl, jsou závody hodně náročné. Na trati strávíte dvě až čtyři hodiny, což v pláštěnce není nic příjemného,“ vysvětluje Siegel.

Hodiny tréninku, tisícovky vystřelených šípů znamenaly pro Siegela zdokonalení mistrovství až na mezinárodní úrovni. „V létě jsem se zúčastnil již podruhé mistrovství Evropy, které se konalo v maďarském Sopronu.“ Také profesní kolegové Viktora Siegela, Jiří Mařík a Jáchym Bláha, se zúčastnili vrcholného evropského klání. Nejlépe se dařilo Jiřímu Maříkovi, střelci z kuše, který obsadil 4. místo. Služba elektrotechnická o. z. Metro může být pyšná na svého střelce.

Areál střelnice na Týřově vrchu v Michli (zastávka MHD Michelská) dokládá, že zájem o střelbu

z luku v poslední době roste. „Lukostřelba je ideálním prostředkem k navození duševní relaxace. Musíte soustředit na sebe, na ovládnutí svých svalů, dýchání a koordinaci pohybů,“ vysvětluje kouzlo jedné z nejstarších činností člověka pro dnešní uspěchaný svět Stanislav Vidím, provozovatel střelnice. „V Nizozemsku a Belgii se využívá nácvik střelby z luku při léčbě poruch koncentrace, nedostatku sebevědomí, ale i jako protidrogová prevence.“

Během návštěvy areálu jsme si střelbu z luku mohli vyzkoušet a musíme potvrdit, že pokud chcete střelbu jak se má, je to jedna z nejnáročnějších disciplín. Pokud budete chtít trefit jablko na hlavě kolegy, musíte se v přípravě hodně činit a nastřílet tisíce šípů.

Pokud si chcete střelbu z luku zkusit, můžete vyrazit na Týřův vrch každé pondělí, středu nebo čtvrtky

v podvečer, kdy je areál otevřen pro veřejnost a pod dohledem trenéra si vyzkoušíte, co všechno museli naprosto brilantně zvládnout Hood s Tellem, aby o nich vznikly nesmrtelné příběhy.

Kontakt: Sportovní lukostřelecký areál Týřův vrch, Praha 4 – Michle, telefon: 224 323 005, mobil: 602 334 354.

KRITICKÉ OKAMŽIKY

1. POLOVINY ROKU 2004

Přelom roku 2003/2004 Michal: poté, co mu nezabrala antibiotika, byl hospitalizován se zarputilou angínou v nemocnici, kde prožil Silvestra a Nový rok

Leden: Gyver už nemá šrouby v noze a na doléčení se koncem března odebral do Jánských lázní. Bohužel jsme ho tam nemohli navštívit, ale měl se tam prý báječně. Rozhodně se vrátil plný sil.

1. dubna Iveta: operace slepého střeva a pupeční kýly

3. dubna Vlasta: při likvidaci stromů na chatě si přivodil velice vážný úraz oka

7. dubna Petr S.: na Barandovském mostě byl v žigulu atakován ředitelem
ZŠ a MŠ v Brně. Žigul na odpis, Petrovi se nic nestalo

*Jiřina Kupcová
a Petr Sýkora*

se poprvé společně podepiší stejným jménem
v 11 hodin dne 8. července 2004
v obřadní síni Městského úřadu Praha 5,
Stroupežnického 10.

Sobota 26.6.2004
Lukáš umí zaparkovat

Snímek Jakubovy nadobře svastlé ruky
(zlomil si ji před vlnou na podnikové slátku Keli-Pro
když se snažil urazit zradko hrobozním autě)

Elišovic Oči

26.08.2004-

pacient přišel s kontuzí bulbu OP- dnes ve 3 hod. ráno dostal opak. od neznámého útočnicka pěstí do OP. Ráno měl zaschlou krev, smrkal, ale otok OP se nezvětšoval

OP-otok a hematoma horního i dolního víčka(nemůže zcela otevřít oko), hematomy pod spojivkou nejvíce dole nasálně i temporálně, trhлина spojivky temporálně, na rohovce nahoře u č. 11 drobný defekt, jinak intaktní. Pk čirá, zornice reagují
očka in situ

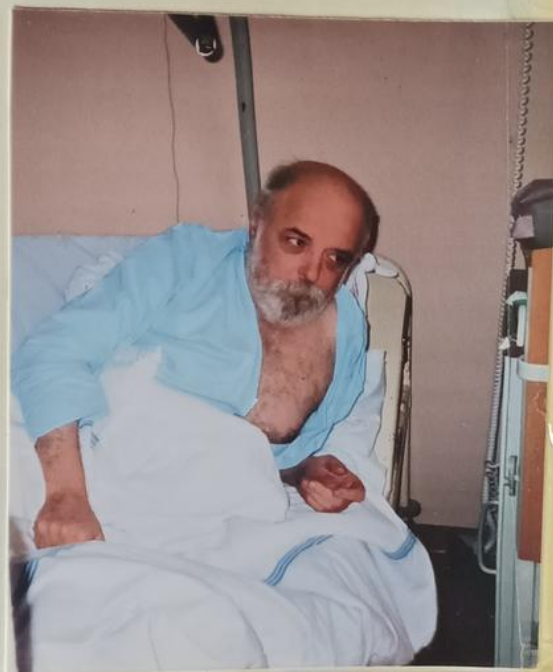
Z.: Contusio bulbi l. dx.

Vulnus lacerum conj. bulb. oc. dx.(temporálně)

Nemocnice Benešov u Prahy

ORTOPEDIE 2. patro

pokoř č. 8

*Zena bez muže vadne,
muž bez ženy bledne!*

Kateřina Tichá

Martin Polák

oznamují,

že 17.6.2005 ve 13:00

v Chodovské tvrzi

jim končí prosté "JÁ"

a začíná sladké "MY"

Cílkova 644/14, Praha 4 - Kamýk 142 00

11.10.2005 se jim narodil Ondrašek
3,60/51

25.11.05 JÍLOVÉ
OSLAVA HYNKA

10.8.
2006

MIROSLAV
LAPAČEK
2950/50

oro
pordeji

NA VĚDOMOST SE DÁVA,
MICHAL, ŽE SE ŽENÍ
A MARKĚTA ŽE SE VDÁVÁ

Lenka Boháčová & Ota Kárník

Odhodláni ke všemu
řeknou pravděpodobně "ANO"
dne 9. června 2007 v 11 hodin
v Poděbradech na zámku.

"V manželství je důležitější
se usmířit, než spor vyřešit."

M. Plzák

Velenka 93 & Psohlavců 48 - Bráník

a v 11,06 bylo hotovo.

Petra Ježková

Vás zve na oslavu svých 30.ých
narozenin, která se koná u sobotu
28.7.2007 u "HOSTINEC U ŠTMRKŮ"

Příčovy u Sedlčan.

Tučný čuník a mnoho piva zajištěno
Spaní dle možností u přilehlých pokojích (spacíky s sebou)

Marcela Siváková a Michal Slovák

9. 8. 2008 ve 13,00 hodin, Žižkovská radnice, Praha 3

Mára a Kája slaví 1. narozeniny

Martina Šnajdarová a Lukáš Ježek oznamují,
že 20. září 2008 budou oddáni na Slovensku v Rimavské Sobotě.

Tímto vás srdečně zveme na svatební oběd a hostinu,
které se konají 4. října 2008 od 13 hodin
v Restauraci Pod hrází, U břehu 61 Hostivař.

Rodina novomanželů Ježkových přijímá případné dary finanční
nikoli hmotné. Děkujeme.

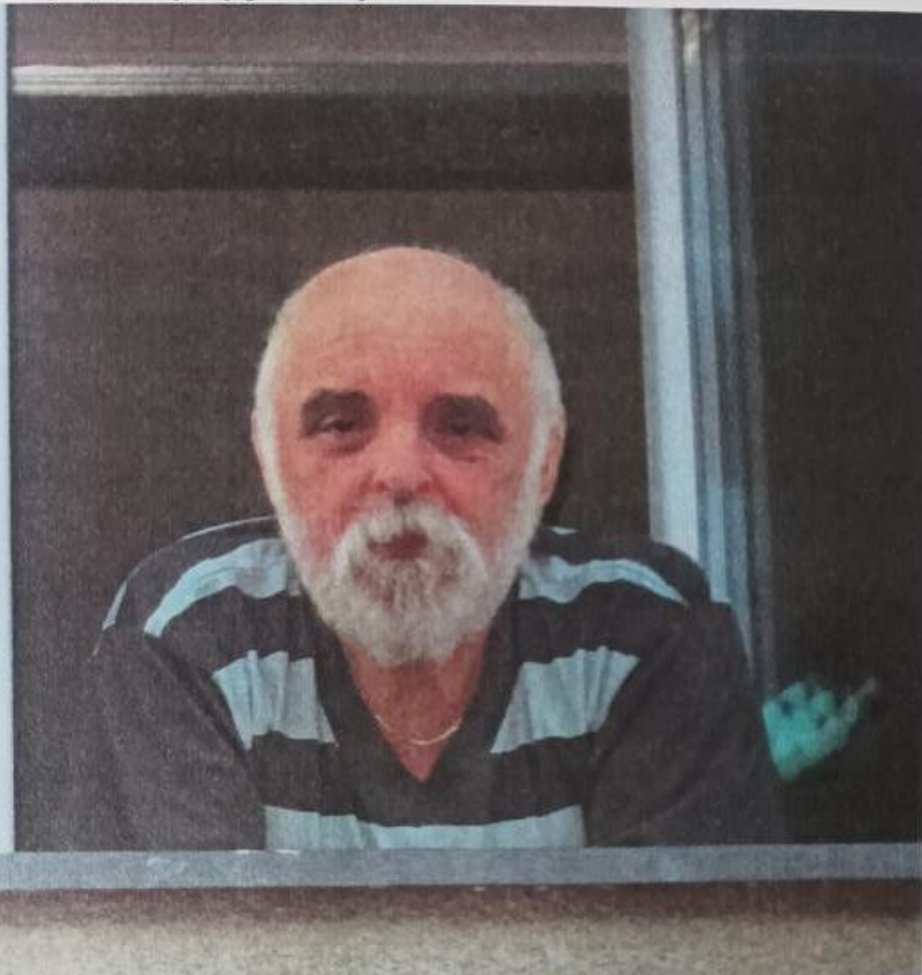
SÍPEN 2009

Žloutenka typu E

Puvodce: Calcivirus, RNA virus o velikosti 30nm

ID: 30-180dní

Přenáší se fekálně orální cestou, je běžná v rozvojových zemích a průběhem připomíná žloutenku typu A. Očkování není dostupné, jako prevence se doporučuje přísný hygienický režim.

Příznaky má jako obyčejná chřipka, skončit ale může smrtí. Prozatím proti ní neexistuje očkování. Zatímco dřív se tady téměř nevyskytovala, v posledních letech lékaři registrují desítky případů. Od roku 2000 stoupl počet nemocných dokonce třináctkrát. „Důvody to má pravděpodobně dva,“ vysvětluje hlavní hygienik Michael Vít.

Prvním bude podle něj to, že Čechy stále častěji láká cestovat do zemí, kde se žloutenka typu E vyskytuje. „To znamená do Iráku, Pákistánu, Indie, bývalých zemí Ruska, Mexika, Peru, Indonésie, Libye a Číny,“ říká.

Dalším jsou občasné lokální epidemie. „Při poslední, která byla v severočeském kraji, jsme jako jediné pojítka mezi všemi zachycenými případy zjistili účast na domácí zabijačce,“ řekl. Lidé se pravděpodobně nakazili neuvařeným masem z jitrnic a prejtu.

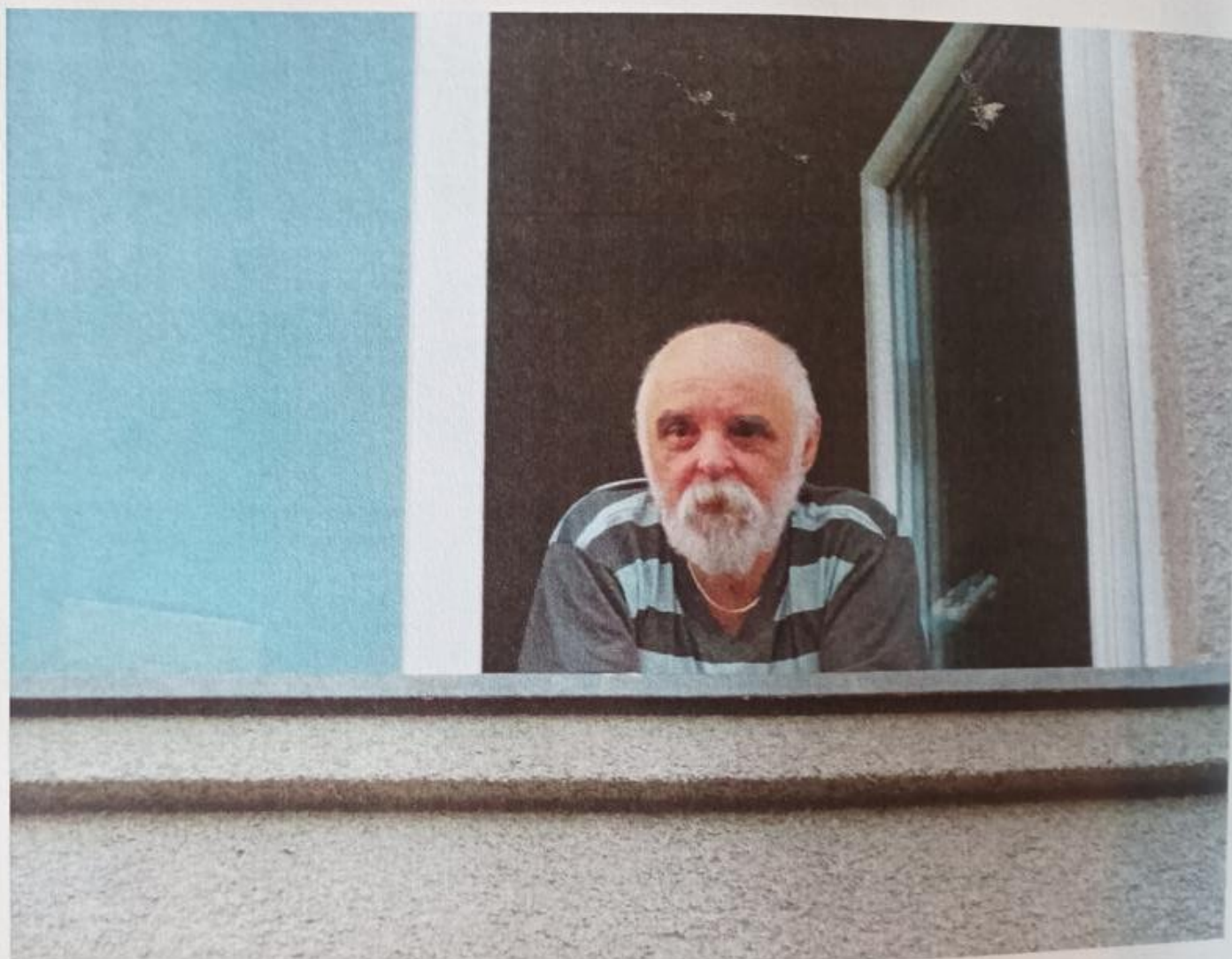
Počet onemocnění na virové hepatitidy v ČR 2001-2008

Hepatitida 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008*

A	325	127	114	70	322	132	111	29
B	457	413	370	393	361	304	276	106
C	798	858	846	868	840	1011	867	305
E	13	12	21	36	37	35	37	28

* Údaje od ledna do dubna 2008 / Zdroj: Státní zdravotní ústav

Nemoc většinou skončí během dvou měsíců, anebo ve velmi výjimečných případech vede k selhání jater.

2.9.2009 Motolská nemocnice